

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Phúc

Niên Khai Diễm mang một cái tên đầy hạnh phúc. Quà thực phụ mẫu cũng rất yêu thương nàng. Nhưng cuộc sống không phải lúc nào cũng ngọt ngào, mỹ mãn, từ khi phụ thân nàng cùng đoàn tiêu sư bị giết hại, mọi thứ đều trở nên hỗn loạn.

Phụ thân cùng đoàn áp tiêu bị giết hại thảm thương. Tiêu cục rơi vào hỗn loạn như rắn không đầu.

Tiểu đệ đệ ba tuổi đột tử kỳ lạ.

Mẫu thân tang phu tang tử chịu không nổi đã kích cũng ôm bi thương mà qua đời.

Trước đại hôn của nàng, tiểu nha hoàn thiếp thân chết thảm không tra ra nguyên nhân.

Vị đại sư huynh mà nàng luôn ngưỡng mộ lưu tâm, khi sắp trở thành trượng phu chân chính của nàng thì bay mất.

Nam nhân nàng luôn chán ghét lại biến thành nam nhân cùng nàng dây dưa trong tâm phòng.

Đường tỷ luôn không thích nàng nhưng lại không biểu lộ, nàng nghĩ mãi vẫn không biết lý do.

Đường muội thành tiểu thiếp của trượng phu nàng.

Đến cái chết của nàng cũng là bất minh.

Cả cuộc đời của nàng ở đời trước đều không diễm như ước vọng mà phụ mẫu đặt tên cho nàng lúc ban đầu. Có lẽ lão thiên muốn nàng tra rõ chân tướng của đời trước nên để nàng trùng sinh.

Đôi Lời Của Tác Giả:

Ta muốn dành một bộ để ngược nữ chủ một chút xíu, nhưng viết tới viết lui lại cảm thấy vẫn thiên về ngược nam chủ hơn =.= tội mấy ánh mắt, bé em nhà ta đọc xong bộ nào của ta cũng than vãn ta thiên vị hết, cần nhắc ta bao ngày.

Và như tên gọi vậy, nữ chủ trùng sinh trở về toàn hưởng do phúc nam chủ tạo ra. Nam chủ toàn giúp nàng xử lý mọi thứ để nàng có thể có được thứ tốt nhất, và luôn chỉ như tên của nàng Niên Khai Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Làn nửa bắt đầu

Buổi sáng sớm, sương vẫn còn chưa tan trong không khí, ánh dương quang vẫn là mờ nhạt đã thấy có một nam tử đứng ở nguyệt môn Diễm viên. Chỉ thấy nam tử một thân y phục phổ thông hạt sắc, vài cũng là loại bình thường, nhìn qua không có gì bất mắt, nhưng khí chất từ trên người hắn toát ra lại khiến người có thiện cảm nhưng e ngại đến gần vài phần.

Đình đầu có một búi tóc gọn gàng được cố định bằng băng dải cùng màu. Tóc còn lại được xả ra đen mượt như thác bay loạn trong gió sớm. Được sương gổ trên vai phải rộng của hắn cũng bị một phần tóc cuốn vào.

Trên mặt hắn có một băng dải trắng quấn quanh mắt, da thịt xung quanh băng dải còn lộ ra vết tích lõm nh陷 như là bị lửa thiêu qua vậy. Sóng mũi cao cao, đôi môi mỏng nhuận hồng khép hờ trông rất câu hồn, chỉ là hiện tại có chút tái nhợt có lẽ vì đứng ở bên ngoài khá lâu. Trên gương mặt hắn tràn đầy lo lắng hướng vào gian chính bên trong Diễm viên.

Một tay xuôi bên người nắm dây dợc sương, một tay đặt trước bụng, nhưng mười ngón tay lại chăm chú nắm chặt không thả, thể hiện được khẩn trương của hắn. Đôi tai cũng là tập trung thính lực nghe tiếng động xung quanh.

Trong căn phòng lộng lẫy của gian chính Diễm viên, hương thơm ngát lưu chuyển trong bầu không khí khiến người thoải mái. Nhưng một nữ tử mười lăm vận y phục nha hoàn lại là sắc mặt khẩn trương. Nàng không ngừng nhúng khăn lụa vào nước, vắt khô, thay chiếc khăn lụa trên trán của nữ tử nằm trên giường.

Nữ tử đang nằm trên giường chừng mười lăm tuổi, sóng mũi cao cao, hai gò má tái nhợt cao gầy, nghe được tiếng nước động truyền vào trong tai, các ngón tay của nàng khẽ động. Hàng mi cong vút khẽ chớp mấy, đôi môi mỏng khô khốc cũng nhẹ nhàng nhấp, chiếc cằm nhọn cũng vì vậy mà khẽ động.

“Nước...nước.” Âm thanh hư nhược lại có chút khàn khàn do cổ họng khô.

Tiểu nha hoàn nghe được lập vui mừng chảy nước mắt lập tức chạy đến bên bàn tròn bên ngoài thỉnh tử, châm một tách trà lại chạy trở về bên giường. Nàng cẩn thận nâng tiểu thư của mình lên đưa nước đến môi của nàng.

“Tiểu thư, nước đây nước đây, người từ từ uống nhuận hầu.”

Nữ tử bên giường mở to đôi mắt sáng ngời như sao nhìn tiểu nha hoàn không chớp mắt. Đôi môi khô khốc lại động: “Ta đang ở đâu?” Mặc kệ ly nước bên môi mình, nàng vẫn là mang suy nghĩ trong lòng ra để hỏi trước.

Tiểu nha hoàn lau nước mắt, sứt sứt mũi nói: “Tiểu thư đang ở trong phòng a, người thật làm nô tỳ lo lắng chết.” Nói xong nàng lại khuyên như: “Tiểu thư dùng chút nước trước đi.”

Nữ tử mở môi nhấp một ngụm, lại tiếp một ngụm, cuối cùng vì khát mà uống cạn sạch ly trà ấm. Nàng đảo trông mắt nhìn xung quanh phòng lại một lần nữa nhìn tiểu nha hoàn của mình.

Dung mạo này, dáng vẻ này của tiểu nha hoàn nhắc nhở nàng một chuyện, chính là bản thân trùng sinh. Chỉ là nàng vẫn không tin tưởng hỏi: “Thước nhi, có phải Thước nhi không?” Tay nàng không tự chủ giờ lên, áp hai lòng bàn tay lên đôi gò má ửng hồng thấm đẫm nước mắt của Thước nhi.

“Là nô tỳ a, tiểu thư người làm sao?” Thước nhi có chút không hiểu đáp, nhưng nàng lại rất nhanh thì sợ hãi. Sẽ không phải tiểu thư hôn mê một ngày liền cái gì cũng quên chứ.

Nhìn không được nữ tử lại ôm lấy Thước nhi khóc rống một trận thật to.

Đời trước, Thước nhi trước đại hôn của nàng năm ngày liền mất tích, khi tìm được liền đã đoạn khí rất lâu rồi. Thi thể lạnh ngắt có thể do nơi đó lạnh nên vẫn chưa phân hủy, được tìm thấy ở trong hang cạn của một vách núi hoang vu, mà trên thân thể một sợi chỉ cũng không có chứ đừng nói đến y phục. Thứ nàng thấy trên người nàng(TN) chỉ có vết xanh tím đáng sợ thôi, mà lúc đó nàng(TN) vẫn còn mở to mắt.

Sau đó vụ án này mang lên quan phủ truy tra rất lâu cũng không có biện pháp tra ra được, hai năm sau liền khép lại (Luna: cái này nữ chủ không biết). Thước nhi chết không minh bạch khiến nàng cảm thấy rất có lỗi khi đêm đó bảo nàng ta xuất phủ giúp mình mua trà son tra.

Hiện nàng lại lần nữa được nhìn thấy Thước nhi rồi. Nếu như Niên Khai Điem nàng đã trùng sinh liền sẽ không được những chuyện kia phát sinh nữa.

Thước nhi thấy tiểu thư như vậy bản thân rất là khó hiểu, lại sợ hãi đến tim sắp rơi ra ngoài. Nàng luôn miệng hỏi nhưng tiểu thư không đáp mà chỉ có khóc lóc không ngừng.

“Tiểu thư, người đừng dọa nô tỳ sợ a.”

Rất lâu sau, Niên Khai Điem mới sứt sứt mũi buông Thước nhi ra, nàng đưa tay lên lau nước mắt, hỏi: “Người nào mang ta trở về?”

Nàng nhớ được đây là sự kiện nào. Năm nàng mười bốn tuổi, nàng vì muốn theo phụ thân đi áp tiêu nhưng phụ thân không cho nên nàng vừa tuyệt thực vừa đứng dưới mưa để phụ thân động tâm. Đáng tiếc dù cho nàng làm thế nào phụ thân cũng không có đáp ứng.

Mà thực ra, nàng muốn đi áp tiêu cũng không phải vì có hứng thú với nó, nàng chỉ là muốn cùng đại sư huynh Hứa Bộ Nam có thêm thời gian tiếp xúc mà thôi. Đời trước hẳn chính là nam nhân nàng yêu thương nhất, cũng là trượng phu của nàng.

Phụ thân nàng Niên Sở Hoảng cùng mẫu thân nàng Khúc thị chỉ có mỗi một nữ nhi là nàng. Nàng chính là thiên kim của Niên gia tiêu cục, là nữ nhân có phúc nhất trong miệng của toàn bộ bách tính ở Lan châu này.

Năm nàng mười lăm tuổi, phụ thân nhận một chuyến áp tiêu lần đó liền không bao giờ trở về nữa. Không chỉ là phụ thân, mà tất cả huynh đệ cũng không một người trở về trừ Hứa Bộ Nam cùng nhị sư huynh Lý Sở Thành một thân thương đến sắp tàn phế, bọn họ là được người qua đường giúp chữa thương rồi đưa về tiêu cục. Đường nhiên tiêu cũng bị sơn tặc cướp trộm, tiêu cục còn bồi thường không ít bạc cho tiêu chủ còn mắc không ít nợ.

Chính vì chuyện này mẫu thân chường quản không nổi, kèm theo đang hoài thai cùng tin tức phụ thân mất nữa sức khỏe ngày một không tốt. Chiếu theo lý phải nhanh chóng chọn ra người để chường quản tiêu cục, nhưng Niên gia không có nam nhi, mà nàng lại không biết những thứ này.

Điều này cũng có nghĩa là người được chọn phải là nữ tử của Niên gia, phải thú nàng. Mà nàng sớm thấm thương trộm nhớ Hứa Bộ Nam đương nhiên người chọn không ai khác ngoài hắn rồi.

Sau ba năm thú tang, nàng gả cho hắn. Nói là gả thực chất hẳn là phải ở rể Niên gia. Hắn vốn là một tiểu hài tử nhà rất nghèo, trong nhà chỉ có hắn cùng nãi nãi. Phụ mẫu nàng thấy vậy liền thu nhận làm đồ đệ đến hiện tại. Sau khi nãi nãi hẳn qua đời hẳn liền đến Niên gia ở đến hiện tại.

Chỉ là Niên phủ tao ương không ngừng, ba năm thú tang qua đi, cứ nghĩ mẫu thân sinh được đệ đệ Niên Tiêu Kiên cùng nàng gả được cho Hứa Bộ Nam là xong. Không nghĩ tới đệ đệ trong một lần chơi đùa ngã xuống hồ chết đuối.

Và cái chết của đệ đệ là xảy ra bốn ngày sau đại hôn của nàng, sau ngày tìm được xác của Thước nhi một ngày. Mẫu thân chịu không nổi cũng ôm bệnh qua đời. Nàng ở Niên phủ như một cái xác không hồn cho đến mười ngày sau bản thân cũng bị hạ độc chết.

Khi mở mắt chính là lúc này rồi. Nàng cũng giống Thước nhi, chết không minh bạch, không biết người hại bản thân là ai. Nếu lão thiên gia đã để nàng trùng sinh, nàng liền truy tra đến cùng quyết không để tiêu cục cùng thân nhân tao ương.

Nghĩ đến đây, đôi mắt ngập hàn khí mở to nhìn về một phương, mười ngón tay của nàng chậm rãi xiết chặt, túm lấy nệm dày. Nếu nhìn kỹ còn có thể thấy được hai tay nàng đang run.

Thước nhì nghe tiểu thư nhà mình hỏi như vậy lại phô thái độ chanh chua ngày thường, âm thanh cũng nâng cao không ít: “Còn không phải tên hạt từ Lương Tuấn Hy kia sao?”

Hễ nhắc đến tên ngọc Lương Tuấn Hy thì hỏa nộ của nàng lại sôi sùng sục bên trong máu. Tên hạt từ đó suốt ngày bám lấy tiểu thư không dứt. Đã sớm nói là tiểu thư chỉ thích mỗi Hứa sư huynh thôi thế mà hán lại cứ cố chấp không từ bỏ.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu lần này không nhờ hán nàng sẽ không thể kịp thời nâng tiểu thư trở về a. Lại nói, do có hán ở nên mới kịp thời mang tiểu thư từ quý môn quan trở về.

Chỉ là tiểu thư không thích hán thì nàng cũng không thích hán.

“Lương Tuấn Hy...” Niên Khai Diễm lẩm bẩm niệm cái tên này, tay nàng giơ lên, đặt lưng ngón tay lên trên trên hai phiến môi khép hờ. Mây liễu khẽ chau suy nghĩ suy nghĩ...

Thước nhì mạnh đứng dậy, hỏa khí bùng bùng chống hông quát: “Đúng a, cái tên đó thật khiến người chóng mặt a. Hán đứng ở cửa viện chúng ta không chịu rời đi. Nếu không phải Hoa nữ nương cùng phu nhân đến khuyên sợ là đêm qua hán cũng không chịu về a.”

Nói đến đây nàng như nhớ lại gì đó lập tức nâng cao váy dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng. Đứng cách cửa một đoạn nàng chống hông, một tay chỉ ra hướng nam từ đứng ở ngoài nguyệt môn mắng.

“Người lại đến? Tiểu thư sẽ không gặp người đâu, người mau trở về đi.”

Nói xong nàng cũng không quên xua xua đuôi đuôi, vẻ mặt còn là gắp thứ gì chóng mặt lắm vậy. Nghĩ không ra sáng như vậy hán đã xuất hiện ở nơi này rồi, thật là... dù biết hán si tình nhưng tiểu thư không thích nha, nàng cũng không có cách khác a.

Nam tử này tất nhiên là Lương Tuấn Hy rồi. Hán không được Niên Khai Diễm chuẩn cho bước vào viện nên chỉ còn cách đứng ở ngoài nguyệt môn đợi tin tức của nàng thôi.

Niên Khai Diễm biết được Lương Tuấn Hy ở bên ngoài liền hơi nâng giọng nói, trong âm thanh mang theo chút mệt mỏi cùng bất đắc dĩ: “Thước nhì, để hán tiến đến.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang--

Lưu ý lưu ý, truyện không có yếu tố bạo thù, nàng nào thích thì nhảy hố nha

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tính tình đại biến

Một câu “để hán tiến đến” của tiểu thư khiến Thước nhì há hốc miệng không ngậm lại được. Rất nhanh lại hỏi qua thần chạy vào bên giường nói: “Tiểu thư, người sao lại để hán tiến đến a?” Chẳng phải tiểu thư rất không thích hán sao? Vì sao đột nhiên sẽ để hán tiến viện còn tiến thất a?

Lương Tuấn Hy vốn là khản trương Niên Khai Diễm, hán sớm sớm đã đến đây đợi rồi. Do hán không có thị giác nên những giác quan khác rất nhạy. Lúc Niên Khai Diễm tỉnh lại hán liền đã biết, hán còn nghe được nàng khóc nữa. Điều này làm hán càng khản trương hơn không ít.

Đến khi nghe được nàng để hán tiến thất, hán đây chính là thụ sủng nhược khinh. Bình thường nàng chỉ cho hán sắc mặt tốt một chút khi ở trước mặt lão gia phu nhân thôi. Mặc kệ là gì, được tiến thất là tốt lắm rồi.

Không nghĩ gì nhiều hơn nữa, hán lập tức nhắc chân đạp cước bộ tiến viện. Tuy nhìn không thấy nhưng viện này đối với hán chính là thuộc nằm lòng. Từ nhỏ hán sống ở Niên phủ, từng nhánh hoa ngọn cỏ trong Niên phủ hán đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nên không cần bàn đến Diễm viên là nơi ở của người trong lòng hán.

Niên Khai Diễm đích xác đòi trước rất chán ghét Lương Tuấn Hy, thậm chí là hận hán. Nhìn thấy hán nàng chính là nhìn thấy hàng vạn chữ phiền. Chỉ là khi nàng mở mắt trùng sinh, nghe được tên của hán, nàng biết được bản thân nợ hán rất nhiều.

Lương Tuấn Hy vốn là nhi tử của Lương quản gia cùng Hoa nữ mẫu, hán lớn hơn nàng năm tuổi. Hán rất thông minh nên được phụ mẫu nàng yêu thích. Phụ thân mỗi lần đi áp tiêu đều là tìm y sư tốt để chữa mắt cho hán, tiếc thay không ai chữa được bởi đó là do ngọn lửa trong hòa hoãn làm mù.

Lương quân gia là người biết chữ nghĩa, lại tinh thông y dược, đáng tiếc ngón tay bị mất nên không thể bắt mạch. Chỉ là Lương Tuấn Hy cùng đệ đệ hân Lương Vân Kha lại thừa hưởng được phần y thuật kia. Phụ thân đệ hai huynh đệ hân làm lang trung trong phủ, mà Lương Vân Kha sẽ luôn là xuất hân theo đoàn áp tiêu. Điều này cũng có nghĩa đòi trước Lương Vân Kha cũng mất cùng phụ thân nàng.

Nghe mọi người trong phủ nói, lúc mẫu hoài thai nàng, mỗi ngày hân(LTH) đều đến hôn lên bụng của mẫu thân. Mẫu thân muốn sinh nam hài đương nhiên sẽ càng thương yêu hân, chỉ là nàng chính là nữ hài nha. Khi nàng chào đời, hân vẫn mỗi ngày đến đều là hôn lên mặt nàng.

Lúc đó mẫu thân đã từng nói đùa qua một câu ‘sau này Diễm Diễm lớn lên ta gả cho Tuấn Hy có được không’, hân không chút do dự gật đầu vui vẻ đáp ứng. Kể từ đó, hân luôn ôm mộng nàng chính là vị hôn thê của hân, nên mặc nàng khi dễ ra sao cũng không hề có chút phản kháng nào.

Nàng còn nhớ đòi trước hân từng quý xuống thỉnh phụ mẫu gả nàng cho hân, nhưng phụ mẫu thấy nàng không thích hân nên đã do dự. Mẫu thân bảo lúc đó chỉ là thuận miệng nói đùa bảo hân không nên lưu tâm. Phụ thân lại dùng lý do hân là trưởng tử Lương gia không thể ở rể mà Niên gia toàn nữ hài nên không thể gả được.

Lúc phụ thân mất, mẫu thân vì muốn bảo trụ tiêu cục đã gả nàng cho Hứa Bộ Nam mà nàng cũng chính là tình nguyện gả. Đó cũng là lúc hân rời khỏi Niên phủ, không ai biết hân đi đâu, mà nàng cũng không bận tâm đến điều đó.

Chỉ là đêm tân hôn của nàng, Hứa Bộ Nam vẫn còn ở bên ngoài tiếp khách nhân đã thấy hân không biết từ đâu xông vào tân phòng kéo tay nhất quyết bắt nàng theo hân rời đi. Nàng cố chấp không chịu, thế là hai bên dẫn co rất lâu.

Đúng lúc Hứa Bộ Nam trở về thấy được, cho rằng nàng cùng hân có gian tình phát tay áo bỏ đi. Từ đó, Hứa Bộ Nam không có đến phòng nàng nữa khiến nàng càng hận Lương Tuấn Hy thấu xương.

Sau đó sáu ngày Hứa Bộ Nam liền muốn thú đường muội của nàng Niên Tuệ Nhân vào cửa. Qua sự kiện trên cũng không ai dám phản đối kể cả mẫu thân nàng, là do tại đêm tân hôn nàng cùng nam nhân dây dưa không rõ trong tân phòng trước.

Đến ngày nàng bị hạ độc, chỉ thấy Lương Tuấn Hy một lần nữa xông vào phòng của nàng. Một miệng hắc huyết nàng phun hết lên bộ y phục bạch sắc viền thâm tử sắc của hân, trước khi nàng đoạn khí nàng nghe được hân gọi nàng ‘Diễm Diễm’. Đó cũng là lần đầu tiên nàng nghe được hân gọi tên mình.

Mà điều buồn cười nhất đó là, khi đoạn khí nàng là nằm trong lòng Lương Tuấn Hy, kẻ nàng ghán ghét căm hận nhất, mà không phải vị trượng phu nàng một lòng mong đợi yêu thương. Nghĩ đến đây nàng khẽ lắc đầu loại bỏ suy nghĩ kia, đòi này nàng sẽ tuyệt không để những bất hạnh kia xảy ra với mình nữa.

Lúc này Lương Tuấn Hy cũng đã tiến thất, hân chậm rãi bước đến cách giường bốn bước chân, cung kính chấp tay cúi người: “Đại tiểu thư hảo.”

Niên Khai Diễm đưa mắt nhìn hân, gương mặt đầy thân thuộc kia khiến nàng hồ thẹn. Nàng muốn mở miệng nói nhưng lại chững chờ không thể phun được chữ nào ra miệng. Ngày thường nàng hay gọi hân là hạt tử, nhưng giờ nàng lại không thể gọi như vậy nữa, nàng cũng không biết nên gọi hân là gì cho tốt.

Nghĩ đến những chuyện hân vì nàng hy sinh không ít mà nàng lại đối xử với hân như vậy, bỗng chốc mặt nàng đỏ bừng vì thẹn. Đầu chôn thấp nhìn tám chân bông dày đang đắp ở chân mình, đôi tay đan vào nhau, cắn cắn môi đầy lúng túng.

Thước nhì nhìn thấy một màn như vậy vội đứng bên giường, hơi khom thắt lưng xuống nhắc nhở tiểu thư: “Tiểu thư...” Đây là thái độ gì nha, chẳng phải tiểu thư sẽ chỉ có thái độ này khi đứng ở bên Hứa sư huynh thôi sao.

Lương Tuấn Hy không nghe được nàng mắng hân, ngược lại phòng yên tĩnh, sáng sớm cũng yên tĩnh nên nghe được tiếng tim nhảy của nàng hân cũng rất ngạc nhiên. Chỉ có khi bá phụ bá mẫu vì hân mà mắng nàng thì nàng mới tức giận đến tim đập mạnh như vậy a. Hiện là nàng bảo hân tiến thất, hân không có tự tiện, làm sao nàng sẽ giận thành bộ dạng này. Đương nhiên hân vẫn giữ tư thế khom lưng không hề thay đổi đợi nàng nói.

(Luna: Chỗ này ta phóng đại sự thật một chút, hy vọng các nàng đừng ném đá)

Niên Khai Diễm lúng túng nói: “Được rồi, nói, người đến đây làm gì?” Vẫn là không nên xưng hô tránh bản thân lại bối rối!

Lương Tuấn Hy thẳng thắt lưng, hạ hai tay xuống, mặt hân hướng về phía nàng nói: “Đại tiểu thư hôn mê nên ta cố ý đến thay tiểu thư bắt mạch.” Trong lòng hân lại thêm một kinh hi, nàng cư nhiên không mắng hân nha, hôm nay cho dù là để hân chết hân cũng là cam tâm tình nguyện.

“Được rồi, bắt mạch đi.” Niệm Khai Diễm nằm lại xuống giường đưa tay ra để hân bắt mạch.

Tại chỗ, Lương Tuấn Hy quý một chân xuống đất, đặt được sưng trên đất. Đưa đôi tay to chai sạn vào trong được sưng lấy mạch chậm cùng chi. Do nàng không cho hân đến gần, bảo hân phải giữ cự ly cách nàng ba bước chân.

Thước nhì lại nhanh chóng tiếp nhận mạch chậm đặt dưới tay của Niệm Khai Diễm rồi lại muốn cầm chi buộc vào cổ tay nàng. Chỉ là nghe nàng nói:

“Không cần phiền phức như vậy đâu.” Là do đòi trước nàng không thích hân nên đương nhiên cũng sẽ không để hân chạm vào bản thân. Thế lúc nàng bệnh liền để Lương Tuấn Hy thông qua chỉ mà chẩn mạch cho nàng. Mà hân cũng rất cố chấp, Lương Vân Kha thì không nói đến cả Lương quân gia chẩn cho nàng hân cũng không an tâm, muốn tự bản thân chẩn bằng được. Cũng may nàng rất ít bị bệnh.

Động tác của Thước nhì ngừng lại, đôi mắt mở to đến cực điểm nhìn lên gương mặt có chút tái nhợt của tiểu thư nhà mình. Tiểu thư vì sao xảy ra biến

hóa lớn như vậy a, chỉ là hôn mê một đêm liền thành như vậy sao?

Không chỉ có Thước nhì mà đến Lương Tuấn Hy cũng là bất khả tư nghị. Hắn lúng túng đến nỗi không biết nên làm thế nào cho phải a. Tay không tự chủ đưa lên sờ sờ chớp mũi.

“Còn không nhanh chân mạch đi, ta còn đến thỉnh an mẫu thân a.” Niên Khai Diễm hiểu được lý do bọn họ kinh hách, nếu nàng không trùng sinh nàng cũng sẽ không thay đổi lớn như vậy đâu, chỉ là không tiện giải thích với họ.

“A.” Ứng một tiếng, Lương Tuấn Hy cầm được sương đứng lên, tiến lên vài bước đến bên giường. Lại lần nữa quỳ một chân bên giường, đặt được sương lên đất. Tim cũng theo đó dần dần đập mạnh, cận nàng như vậy a, hắn có thể nghe được tiếng hô hấp của nàng.

Bàn tay to của Lương Tuấn Hy tiến gần đến cổ tay của Niên Khai Diễm lại có chút do dự không dám chạm. Bàn tay run run cách cổ tay chỉ chừng hai tấc mà thôi. Tâm hắn nhảy đến vô pháp khống chế tiết tấu, hô hấp cũng theo đó mà tăng lên, đôi gò má cũng nhiễm hồng một mảnh.

Chạm vào nàng, đây là đến nằm mơ hắn cũng không có khả năng. Đương nhiên hắn cũng từng có ý nghĩ như vậy, không nghĩ đến sẽ thực sự có một ngày như vậy. Hôm qua nâng nàng trở về hắn cũng phải dùng chân to bọc kín người nàng, tuy là được cận nàng hơn thường ngày nhưng lúc đó lo lắng an nguy của nàng nào có cảm giác như hôm nay. Nghĩ lại cũng có chút khản trương.

Thước nhì đứng thẳng thắt lưng quát đẹp đường: “Không nghe tiểu thư nói gì sao, nhanh tay một chút.”

“Được được.” Lương Tuấn Hy hồi qua thần, hít một hơi sâu hắn liền dừng cảm chạm tay vào cổ tay của người trong lòng.

Chỉ là khi đầu ngón tay chạm đến cổ da thịt mềm mại ấm áp, ngón tay rút một cái lại an tĩnh đặt lên. Hắn cố để bản thân bình tâm để có thể chẩn mạch chính xác nhất nhưng vô pháp, trái tim kia không nghe theo hắn đã đánh, hiện lý trí cũng không thể tập trung được a.

Mạnh rút tay về, hắn lại mở thanh đầy tiếc nuối: “Vẫn là nên cột dây thôi.”

Thước nhì trừng mắt hắn hừ hừ vài cái rồi lại quay sang Niên Khai Diễm: “Tiểu thư, nô tỳ giúp người cột dây.”

“Ân.” Niên Khai Diễm nhìn thấy vẻ mặt kia của Lương Tuấn Hy có chút buồn cười, nàng phì ra một tiếng thật nhỏ. Thước nhì cậm cụi giúp nàng cột dây nên không để ý nhưng Lương Tuấn Hy lại nghe được thanh thanh sờ sờ a, chỉ là hắn không dám tin.

Chân qua mạch, Lương Tuấn Hy chậm rãi nói: “Đại tiểu thư chỉ cần nghỉ ngơi bồi bổ vài ngày liền không có việc gì nữa. Ta trước lui xuống chuẩn bị ít được cho đại tiểu thư.”

“Được.” Niên Khai Diễm ứng một tiếng để hắn lui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tự hứa thay đổi

Sau khi Lương Tuấn Hy cầm được sương rời đi, Niên Khai Diễm thở một hơi thật dài rồi phân phó Thước nhì còn đang đứng ngẩn ngơ không hiểu chuyện ở một bên: “Thay ta mặc y phục, ta muốn đi thỉnh an mẫu thân.”

“Vâng.” Thước nhì rất nhanh khôi phục lại tinh thần lập tức chạy đến tủ quần áo vì tiểu thư lấy y phục. Trong lòng nàng vẫn là chứa đầy dấu chấm hỏi, tiểu thư sẽ đối tốt với tên hạt tử kia sao?

Một lát sau đôi chủ tớ đồng loạt ra khỏi viện tiến đến viện của Khúc thị.

Do Niên Khai Diễm là đại tiểu thư của tiêu cục nên y phục của nàng không như tiểu thư khuê các thông thường mà có phần thiên về dễ hoạt động một chút. Tay áo hẹp được cột lại bằng chỉ ở cổ tay, bên thắt lưng cũng không có dây vải rườm rà, càng sẽ không có túi hương hay ngọc bội gì cả, váy dài trên mắt cá một chút.

Nàng cũng không sử dụng hài thêu như nữ tử mà vận giày từ như nam nhân, chỉ là giày của nàng bạch sắc được thêu hoa rất đẹp khác với những đôi giày từ hắc sắc của nam nhân.

Tóc cũng không oằn kiểu tiểu oa nữ chưa làm lễ cập kê mà lại tất cả cột cao thành một bó, hai bên tai có hai lọn tóc thả tự do. Gió thổi, vài sợi tóc bay lên mặt khiến cho gương mặt vốn thanh tú của nàng trở về xinh xắn động nhân. Cước bộ nhanh chóng dứt khoát lại hữu lực hoàn toàn không giống như người mới hôn mê tỉnh lại.

Thước nhì đi ở phía sau, tuy luôn theo sát cước bộ của tiểu thư nhưng trong đầu nàng lúc này thập phần trống rỗng. Bình thường tiểu thư vì lấy lòng Hứa sư huynh nên cô ý vẫn như các tiểu thư khuê các, phu nhân cùng lão gia chuẩn bị những y phục này, tiểu thư đến nhìn cũng không nhìn, chứ đừng nói

đến là như hiện nay mặc cả lên người.

Đến cùng là vì sao a, vì lý do gì vừa tỉnh lại sẽ có sự thay đổi lớn như vậy a?

Do mất tập trung nên khi Niên Khai Diễm dừng cước bộ mà Thước nhĩ vẫn bước. Rất nhanh liền cả người chạm vào lưng của Niên Khai Diễm khiến Thước nhĩ hoảng hồn lùi lại một bước cấp cấp nói: “Tiểu thư người không sao chứ, đều là do nô tỳ không tập trung mà ra.”

Niên Khai Diễm bị đụng nào có chút chao đảo, lại rất nhanh đứng thẳng người nhìn người trước mặt mình. Tròng mắt của nàng như nước trên mặt hồ vậy, tĩnh lặng không chút gợn sóng chỉ là an tĩnh quan sát mà thôi.

Nữ tử trước mặt nàng ăn vận như tiểu thư khuê các, một thân y phục quá sắc, tay áo rộng dài bay trong gió. Ngũ quan tú lệ, với nàng mà nói vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Đây chính là đường tỷ của nàng Niên Thanh Nhạn, lớn hơn nàng hai tuổi là đại nữ nhi của nhị thúc nàng, cũng là nhị tiểu thư của Niên phủ. Nhị thúc nàng vốn là thương gia, nhưng trong một lần buôn bán thất bại nên chuyển đến Lan châu cùng phụ thân áp tiêu. Mọi người trong phủ gọi nàng là đại tiểu thư đã quen thế nên cũng không có thay đổi cách xưng hô mà gọi nàng ta là nhị tiểu thư.

Đời trước quan hệ của nàng cùng vị đường tỷ này chính là dừng lại ở mức nhìn mặt rồi bước qua. Hai người rất ít khi nói chuyện cùng nhau bởi nàng ta không thích nàng. Mà tính cách của nàng ta lại trầm lặng nên không ai đoán được cách nghĩ trong lòng của nàng ta.

Mà bản thân nàng cũng không thể hiểu được vì sao nàng ta lại không thích mình. Đời này trùng sinh, nàng đoán có lẽ vì tính cách của nàng quá bất nháo lại ương bướng nên nàng ta không thích chăng?

Điều này không quan trọng, quan trọng chính là nàng ta được tin nhị thúc nàng quan đời liền đóng cửa trong viện tịnh tu không màn thế sự. Chỉ là trước ngày nàng trúng độc liền nghe nói nàng ta ngã giếng mà chết. Còn nguyên nhân thực sự thế nào nàng cũng không biết, sợ là cũng chết không minh bạch như nàng đi. Một người hảo đoan đoan lại trầm lặng không gây thù kết oán làm sao đột nhiên sẽ chết a.

Mà nàng ta lại còn là người hành sự cẩn thận thế nên càng không có chuyện đi đứng không tốt ngã giếng chết. Vì thế nàng tuyệt đối không tin tưởng, chỉ là lúc đó nàng cũng không lưu tâm mấy chuyện này cho lắm, đời này đột nhiên lại có chút hiểu kỳ.

Bên kia Niên Thanh Nhạn cũng chính quan sát Niên Khai Diễm, trong mắt trái lại mất đi sự bình tĩnh vốn có, tròng mắt gợn sóng lăn tăn nổi lên. Chỉ qua một đêm nàng ta sẽ thay đổi thành như vậy sao? Chỉ là lúc này nhìn cước bộ cũng như thường ngày, nếu không có bộ y phục này nàng cũng sẽ không dám tin tưởng a.

Hai người nhìn nhau qua đi nửa buổi, ngay lúc Niên Thanh Nhạn khôi phục lại tinh thần chuẩn bị rời đi thì đã nghe Niên Khai Diễm mở miệng chủ động chào hỏi: “Đường tỷ hảo.”

Đề nén cổ kính hách trong lòng xuống, Niên Thanh Nhạn cũng gật đầu nhỏ nhẹ hồi âm: “Đường muội hảo.” Từ lúc đến đây chưa bao giờ nàng cùng nàng ta nói câu nào, vì sao lại chủ động mở miệng nha. Chỉ có ba chữ nhưng lại khiến nàng hiểu kỳ vô pháp đề nén kính hách.

Niên Khai Diễm nhoen miệng tinh nghịch cười: “Đường tỷ đang muốn đi đâu a? Muội đang muốn đến thỉnh an mẫu thân, nếu là tiện đường liền cùng đi.”

Nghĩ nghĩ, nàng cũng chính là muốn đến thỉnh an bá mẫu, thế nên không do dự liền đáp ứng: “Ân, vậy liền cùng đi.” Trong mắt nàng hiện lên một tia khinh thường nhợt nhạt. Miệng thì bảo thỉnh an mẫu thân, sợ là đến quấy rối đi.

Đoạn đối thoại của hai người chỉ có bấy nhiêu nhưng cũng đã là rất nhiều rồi. Cả hai sóng vai mà đi, không ai nói với ai thêm câu nào nữa.

Thước nhĩ lại tiếp tục thụ thêm một kính hi, tiểu thư đứng thực biến đổi sau một đêm nha. Cũng may tiểu thư không có đổi thành chán ghét nàng, chính như vậy là được rồi.

Khi đến viện Khúc thị chính đang muốn đến thăm nữ nhi đang còn hôn mê. Chỉ khi nghe Hoa nữ mẫu vào báo Niên Khai Diễm cùng Niên Thanh Nhạn đến thỉnh an thì nàng vui mừng không ngớt chạy ra ngoài.

“Diễm Diễm đã tỉnh.”

“Mẫu thân...” Niên Khai Diễm nhìn thấy Khúc thị cả người xúc động lao vào ôm chặt lấy nàng ta, kiềm nén không nổi mà bật khóc tu tu.

Khúc thị rất là không giải thích được, nhưng cũng vì lo lắng cho nữ nhi mà không ngừng ôm lấy nàng an ủi: “Diễm Diễm ngoan đừng khóc, phụ thân của ngươi đi áp tiêu nguy hiểm, võ công của ngươi lại không cao lo lắng an nguy của ngươi mới không cho ngươi đi a.”

Nhưng Niên Khai Diễm vẫn là dùng tiếng khóc kia để đáp lời. Đời trước chính vì sự ương bướng của nàng khiến cho mẫu thân phiền phức thật nhiều, đời này nàng không muốn tái diễn nữa. Nàng phải ngoan, phải giúp phụ mẫu thân suy nghĩ cho tiêu cực, cho Niên gia.

Hoa nữ nương nhìn Thước nhĩ như muốn hỏi, sáng giờ đã xảy ra chuyện gì. Thước nhĩ chỉ là nhún vai tỏ vẻ bản thân cũng không biết.

Lát sau Niên Khai Diễm ngừng khóc, mới sụt sịt mũi nói: “Mẫu thân đã dùng qua tảo thiện?” Một câu nói thốt ra chính là không liên quan đến chủ đề Khúc thị nói, càng không liên quan đến chuyện khóc lóc làm nũng này giờ khiến mọi người như rơi vào vực sâu không đáy.

Khúc thị mỉm cười dịu dàng nói: “Vẫn chưa, đang muốn đến cùng người dùng a. Nếu là vừa khớp người cùng Nhận nhi cũng tới liền cùng dùng thôi.” Nàng nghĩ do nữ nhi tuyệt thực nên tình lại mới muốn ăn như vậy, thôi thì xem nhưng những chuyện khác đều chưa từng xảy ra đi.

Lúc này Niên Nhận Thanh ở một bên mới bước đến khom người thỉnh an: “Bá mẫu an hảo.”

“Nha đầu này, mỗi sáng đều đúng giờ như vậy.” Khúc thị cười ngọt ngào, vươn tay nắm lấy tay của Niên Nhận Thanh kéo đến bên cạnh mình: “Nào, cùng dùng táo thiện thôi.”

“Bá mẫu, ta...” Niên Nhận Thanh vốn là muốn từ chối. Mẫu nữ người ta dùng cơm nàng ở lại làm gì a.

Niên Khai Diễm cũng mở miệng giữ người: “Đều là người một nhà đường tỹ không cần khách sáo như vậy.” Nhị bá mẫu vì sinh Niên Tuệ Nhân mà qua đời, thế nên Niên Nhận Thanh đối với mẫu thân nàng như sinh mẫu vậy. Mà mẫu thân cũng vì vậy nên yêu thương tỹ muội nàng ta không khác gì nàng cả.

“Diễm Diễm nói đúng a, cũng đã lâu như vậy rồi người vẫn khách sáo như vậy.” Khúc thị mỗi tay kéo một người, lôi đến bên bàn tròn trong thính tử.

Niên Nhận Thanh cũng hết cách, chỉ có thể ‘vâng’ một tiếng thuận thế ngồi theo thôi. Mẫu thân qua đời lúc nàng còn nhỏ, đến dung mạo của mẫu thân nàng cũng là không nhớ rõ nữa rồi. Thế nên đối với Khúc thị nàng vẫn luôn rất hiếu kính tựa như xem nàng ta là thân mẫu của mình vậy.

Hoa nữ nương nghe được như vậy liền lập tức cung kính lui xuống trừ phù phân phó người dọn táo thiện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cảm tạ khó nói

Khi Hoa nữ nương bước đến trừ phòng chính thấy Lương Tuấn Hy đang ngồi trước một lò nhỏ, tay cầm một cây bồ phiến dơ bần đun dược. Gương mặt tuấn tú kia hiện lên một sự nghiêm túc cẩn thận, mọi âm thanh ồn ào dưới trừ phòng phản phức cũng không thể làm ảnh hưởng đến hắn vậy.

Không kiềm được lòng, nàng cảm khăn tay bước đến giúp hắn thấm mồ hôi trên trán, cũng không quên mở miệng trách móc vài câu: “Người a, một đại nam nhân có người nào lại xuống trừ phòng, chuyện này để hạ nhân làm là được rồi.” Nàng đương nhiên biết hắn vì ai mà làm rồi, chỉ nàng không nhân tâm nhìn thấy hắn như vậy thôi.

“Nương!” Lương Tuấn Hy đổi lại mỉm cười quay sang Hoa nữ nương. Hắn đứng lên kéo nàng ngồi xuống ghế ban nãy mình ngồi: “Chúng ta không phải cũng là hạ nhân sao, lại nói cha cùng nhị đệ chẳng phải cũng tự xuống trừ phòng đun dược sao?”

Hoa nữ nương triệt để á khẩu, mắt nàng chớp chớp nhìn hắn một lúc lại muốn đứng lên, nhưng lại bị đôi tay to của hắn đặt ở hai vai dùng đạo lực không lớn ấn xuống ghế, thế nên liền mở miệng đuổi người: “Người xem người, cả người đều là mồ hôi, để ta giúp người, người ra ngoài đi.”

Khóe môi của Lương Tuấn Hy cong loan, bật ra tiếng cười khê: “Dược cũng sắp xong rồi, trái lại nương xuống trừ phòng vì việc gì nha?” Tay hắn cũng không rảnh rồi mà là vì Hoa nữ nương bóp vai.

Hoa nữ nương như bưng tỉnh đại ngộ một dạng, khê trách hắn: “Đều do người cả, nương bảo người dọn táo thiện a, suýt chút nữa là quên mất chuyện này.” Nàng lại giúp hắn cho thêm một cây củ vào trong lò lửa nhỏ.

Lương Tuấn Hy nghe vậy liền quay sang đám người có mặt trong trừ phòng: “Táo thiện mọi người chuẩn bị xong liền dọn đến viện của bá mẫu a.” Âm thanh nghe như chỉ là nhắc nhở, không hề có chút ra lệnh nào.

Mọi người cũng vui vẻ ứng tiếng. Trong phủ này, ngoài đám chủ tử ra, người đắc nhân tâm nhất chính là Lương Tuấn Hy. Hắn vừa hiếu thảo lại đối xử tốt với mỗi một hạ nhân trong phủ. Tuy hắn cũng là hạ nhân nhưng thân phận của hắn cao quý hơn vì Lương quản gia cùng Hoa nữ nương chỉ là làm thuê lại không có bán thân, lại nói hắn được Niên Sở Hoảng cùng Khúc thị yêu thích nữa.

“Không cần bóp vai đâu.” Hoa nữ nương có chút ngượng ngùng cảm cổ tay hắn Lương Tuấn Hy kéo ra, nhưng hắn lại cố chấp không chịu.

Lúc này dược cũng đun xong, Hoa nữ nương muốn giúp hắn nhưng hắn lại không cho. Sau khi đồ vào chén nhỏ, rồi đặt vào lòng thức ăn, Hoa nữ nương lại mở lời: “Ta cũng đến đó, để ta giúp người mang đi.” Nàng đương nhiên là sợ hắn lại bị Niên Khai Diễm khi dễ a.

“Không cần a, nhi tử tự mang cho nàng.” Lương Tuấn Hy vui vẻ lắc đầu, nhớ lại chuyện lúc sáng hắn càng vui vẻ hơn vài phần.

Nhìn thấy dáng tươi cười vui vẻ trên mặt Lương Tuấn Hy, lòng của Hoa nữ nương lại dâng lên một trận chua xót. Cũng bởi vì một câu nói đùa mà hắn bám theo Niên Khai Diễm không dứt, mặc cho bị khi dễ vẫn là kiên trì đến cùng.

Nàng đưa tay giữ lại quai của lòng thức ăn: “Đại tiểu thư đang ở chỗ phu nhân, để ta mang đến đó là được rồi. Cả người của người đều đầy mồ hôi đến đó không tốt a.” Mỗi lần hắn đến đúng lúc dùng bữa đều được Khúc thị gọi là dùng, nhưng mỗi lần như vậy hắn đều là bị Niên Khai Diễm khi dễ. Nàng

làm sao có thể trở mặt ra nhìn a.

“Nương, nhi từ cùng người đến đó.” Lương Tuấn Hy vẫn kiên định với ý của mình. Hắn đương nhiên biết Hoa nữ nương lo lắng thứ gì, chỉ là thái độ của Niên Khai Diễm đối với hắn đã có chút thay đổi rồi, biết đâu sau này nàng sẽ nguyện ý gả cho hắn.

Hoa nữ nương biết có khuyên nỡ cũng là vô ích thế nên cùng hắn bước đến viện của Khúc thị. Theo sau còn có đám hạ nhân mang theo không ít lồng thức ăn theo sát.

- ---Phân Cách Tuyến Luna Huang---

Niên Khai Diễm ngồi ở bên bàn tròn nói chuyện với Khúc thị. Nàng cũng không hề mở miệng đòi đi áp tiêu hay là làm lễ cập kê nữa. Nàng nhớ đời trước, vừa tỉnh lại nàng liền không đợi phụ thân trở về mà gấp gấp làm lễ cập kê, chỉ vì muốn mau chóng gả cho Hứa Bộ Nam.

Khúc thị thấy nữ nhi không nhắc đến bản thân thậm chí thờ phào mà cũng càng không dám nhắc. Nàng biết tâm ý của nữ nhi nhưng là Lương Tuấn Hy vì một lời của nàng mà ôm hy vọng đến nay vẫn không chịu từ bỏ. Nếu là một ngày nữ nhi nàng thực sự gả cho Hứa Bộ Nam vậy chẳng phải là ủy khuất Lương Tuấn Hy sao. Đầu là do nàng lúc đầu không tốt ăn nói linh tinh a, ai mà ngờ được hắn sẽ luôn nhớ như vậy cơ chứ.

Lúc đầu Lương Tuấn Hy cùng nữ nhi của nàng vốn là rất thân cận, nàng cũng xem hắn như nữ tử. Nhưng từ lúc Hứa Bộ Nam đến không lâu thì mọi chuyện đều thay đổi a. Nàng cũng không biết nên làm thế nào cho tốt nữa.

Hoa nữ nương cùng Lương Tuấn Hy lúc này cũng tiến đến. Nhìn hai người bọn họ hành lễ Khúc thị vui vẻ nói: “Tuấn Hy cũng đến rồi, chi bằng cũng ngồi xuống cùng dùng bữa thôi.”

Lương Tuấn Hy không chút do dự đáp ứng, cao hứng trên gương mặt kia là không thể nào che giấu được. Hắn được Hoa nữ nương đưa đến một chiếc ghế trống ngồi xuống còn nàng thì đứng.

Kỳ thực, phu nhân cũng từng cho nàng ngồi, nhưng nàng nào dám a. Còn Lương Tuấn Hy lại khác nha, hắn từ nhỏ đã được lão gia phu nhân thương yêu rồi. Thế nên mỗi lần hắn được mời cùng dùng bữa nàng lại đứng ở một bên giúp hắn gấp thức ăn.

Khúc thị thấy vậy liền len lén nhìn sang nữ nhi. Thấy Niên Khai Diễm không có phản ứng nàng cũng an lòng thờ phào. Đổi lại là bình thường nhất định Lương Tuấn Hy bị làm khó dễ vài trận rồi nha.

Trong lúc hạ nhân dọn thức ăn, Lương Tuấn Hy đặt lồng thức ăn trong tay lên bàn nói: “Đây là được của đại tiểu thư a.”

“Tuấn Hy vất vả rồi.” Khúc thị cười rồi để Hoa nữ nương nhận lấy, đặt chén được đến trước mặt Niên Khai Diễm. Nhìn cả người ướt đầm mồ hôi kia của Lương Tuấn Hy nàng liền hiểu chuyện.

Niên Khai Diễm nhìn thấy chén được đặt ở trước mặt mình liền bĩu môi nhăn mặt. Nàng xoay người ôm lấy Khúc thị làm nũng: “Mẫu thân, thân thể ta rất tốt, không cần uống có được không?” Mùi nồng nặc thể kia nhất định là rất đáng a.

Khúc thị lại mỉm cười vuốt vuốt lưng của nữ nhi: “Diễm Diễm ngoan uống hết đi, đây là Tuấn Hy tự tay đun cho người a.” Cái này thì không cần hỏi cũng biết rồi, y phục trên người của người ta đều bị mồ hôi làm ướt một mảnh, lại nói cho dù hắn có về thay y phục thì cũng giấu không được chuyện cả phủ ai cũng biết này.

Nàng len lén quay đầu nhìn Lương Tuấn Hy ở phía đối diện một mắt. Nhìn thấy hắn cả người đầm mồ hôi trong lòng cũng dâng lên trận áy náy. Nhưng bảo nàng mở miệng cảm tạ hắn, sợ là nàng không làm được mặc dù hiện lương tâm rất muốn nói a.

Lương Tuấn Hy ngồi thẳng thất lưng cũng hướng mặt về phía nàng: “Được này không đáng, đây chỉ là bồi bổ sức khỏe nên có thêm rất nhiều kỷ tử cam thảo. Đại tiểu thư uống thử sẽ biết thôi.”

Niên Khai Diễm lại dúi mắt xuống chén thuốc. Đen thui như vậy thực sự không đáng sao? Nhưng Lương Tuấn Hy tuyệt đối sẽ không gạt nàng nha.

Khúc thị cầm lấy chén thuốc đưa cho nữ nhi, một bên ngồi dụ dỗ. Niên Khai Diễm bĩu môi rồi nhận lấy chén thuốc. Nàng nhấp một ngụm nhỏ thử, quả nhiên không có đáng a, được xuống cổ họng lại có chút ngọt nữa.

Nàng một hơi uống cạn đấy, đặt chén được xuống bàn xong, lại nhìn Lương Tuấn Hy, cắn môi một hồi mới lắp bắp nói: “Đa...ạ.”

Thoại âm vừa rồi, mọi người trong phòng đều là kinh hách đến cầm suất roi. Đại tiểu thư kiêu ngạo luôn khi dễ Lương Tuấn Hy, hiện lại nói lời cảm tạ hắn nha. Có phải chút nữa sẽ có chuyện gì kinh thiên động địa xảy ra không?

Lương Tuấn Hy sớm có chuẩn vẫn là bị hách đến không ít, chỉ là rất nhanh khôi phục tinh thần cười hồi nàng: “Là nên làm mà, đại tiểu thư không cần cảm tạ.” Nếu ngày nào nàng cũng đối xử với hắn tốt như vậy thì hay biết mấy.

Niên Nhạn Thanh len lén đảo trông mắt giữa hai người, đây là chuyện gì xảy ra a? Vì sao hôm nay nàng có nhiều kinh ngạc như vậy. Niên Khai Diễm không những gọi nàng mà còn đối xử tốt với Lương Tuấn Hy, đến cùng hôm nay mặt trời mọc hướng nào a?

Khúc thị hài lòng cười đến híp mắt, nên như vậy từ lâu rồi kìa. Chỉ là lúc này đây nàng mới có thời gian nhìn lại y phục cùng tóc tai của nữ nhi. Xem như sau lần này nữ nhi nàng thay đổi rồi, lão gia trở về nhất định sẽ rất vui nha.

“Nào, dùng bữa thôi.”

Hoa nhũ nương ở một bên vì Lương Tuấn Hy gấp thức ăn. Trong lòng không biết nên vui hay buồn đây.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Hạ định quyết tâm

Dùng qua bữa ăn, mọi người đều trở về với công việc thường ngày của mình. Khúc thị chường quả tiêu cục, Niên Nhạn Thanh ở bên giúp đỡ tính toán sổ sách.

Lương Tuấn Hy trở về lo đám được liệu của mình. Do ở tiêu cục nên bị thương là chuyện rất bình thường, do đó số lượng được cần chuẩn bị cũng không có ít.

Niên Khai Diễm mỗi ngày trong phủ chính là nhân vật rảnh rỗi nhất. Phụ thân đi lần này ít nhất cũng là một tháng, nàng nên hào hào về viện luyện kiếm pháp thôi. Chỉ cần thông qua được khảo hạch của phụ thân nàng liền có thể tham gia chuyển áp tiêu năm đó rồi. Như vậy thì mọi người có thể cũng không cần mất mạng chẳng?

Nghĩ vậy nàng cũng trở về viện. Vừa về đến viện liền thấy được Niên Tuệ Nhân cũng đứng ở nguyệt môn đang định bước vào. Nàng ta cũng như Niên Nhạn Thanh vậy, ăn vận như khuê tú, bộ dáng diễm đạm đáng yêu lại biết ăn nói, tóm lại nếu là nam nhân nàng cũng sẽ chọn nàng ta.

Niên Tuệ Nhân cùng tuổi với nàng nhưng lại nhỏ hơn nàng vài ngày. Năm đó nàng ta gả cho Hứa Bộ Nam nhưng mỗi ngày đều đến cùng nàng trò chuyện như trước. Nàng ta còn từng khuyên Hứa Bộ Nam nên quan tâm đến nàng nhưng Hứa Bộ Nam lại không đồng ý vì cho rằng nàng chụp cho hấn cái mũ xanh, chuyện mất mặt như vậy đối lại là nam nhân nào cũng sẽ không chấp nhận được.

Vừa nghe tiếng bước, chân Niên Tuệ Nhân quay lại, thấy được Niên Khai Diễm liền lập tức bỏ luôn bộ dáng khuê tú nâng váy chạy đến: “Đường tỷ đã tỉnh rồi, tốt quá a, hại ta lo lắng cả một đêm. Sáng sớm không thỉnh an bá mẫu liền chạy đến đây tìm người trước a.”

“Vào viện mới nói đi.” Niên Khai Diễm vui vẻ cười, nắm tay Niên Tuệ Nhân vào trong viện. Các nàng đòi trước vốn là rất thân thiết, có chuyện gì cũng kể với nhau.

Cả hai ngồi ở bàn đá trong viện, xung quanh hoa nở rộ, trận trận mùi hương thơm ngát khiến tâm hồn người thanh tĩnh không ít. Thước nhi ở bên hầu hạ châm trà.

Niên Tuệ Nhân mở lời trước: “Người việc phải đi áp tiêu vất vả như vậy a, chẳng phải chừng một tháng nữa Hứa sư huynh sẽ trở về sao.”

“Ân, nghĩ kỹ rồi không đi nữa.” Niên Khai Diễm cười đến híp mắt. Nghĩ đến có thể một lần nữa gặp lại Hứa Bộ Nam nàng đã cảm thấy rất hạnh phúc.

“Người vừa đi đâu về a, gặp bá mẫu nói chuyện làm lễ cập kê sao?” Niên Tuệ Nhân lại hiếu kỳ hỏi.

“Không, chỉ là thỉnh an mẫu thân để nàng yên tâm thôi.” Niên Khai Diễm chậm rãi nhấp ngụm trà. Lễ cập kê hiện tại đối với nàng không quan trọng bằng Niên gia nữa, vẫn là trước hết luyện thân thủ cho tốt a.

Niên Tuệ Nhân cũng thụ kinh hạch, đây là thay đổi chỉ một đêm trong truyền thuyết thường đề cập sao? Nàng không tự chủ vрон tay sờ lên trán của Niên Khai Diễm.

“Sẽ không phải bệnh chưa khỏi chứ? Người không cần lễ cập kê nữa sao?”

Niên Khai Diễm hào sảng cười ha hả, nắm lấy tay Niên Tuệ Nhân kéo ra khỏi trán của mình: “Ta suy nghĩ kỹ rồi, những chuyện đó vẫn là đợi phụ thân về mới nói tiếp.”

Niên Tuệ Nhân nắm hồi tay Niên Khai Diễm, vui vẻ lắc lắc đề nghị: “Ân, vẫn để phụ thân cùng bá phụ trở về chúng ta cùng lúc tổ chức lễ cập kê.”

“Ân.”

“Đêm qua hạt từ kia suýt chút nữa vì người mà đứng ở ngoài viện một đêm a.” Niên Tuệ Nhân không chút do dự kể ra chuyện hôm qua, nàng lại thờ dài một hơi tiếp tục nói “Ta đã khuyên người không nên có chấp rồi, cuối cùng thì sao, bá phụ vẫn là không cái biến chủ ý, còn người suýt nữa cũng đi đòi nhà ma rồi.”

“Ân, sáng nay ta thấy hấn rồi.” Niên Khai Diễm chậm chậm dùng trà, mắt nhìn đám hoa nở rộ xung quanh mình.

Niên Tuệ Nhân lại rất khó hiểu, rõ ràng thường ngày mỗi lần nhắc đến Lương Tuấn Hy thì vị đường tử này luôn là đập bàn mắng mắng người. Hôm nay trái lại bình tĩnh như vậy a.

“Hắn nói gì?” Nàng đưa mặt áp sát mặt đối phương truy vấn.

Niên Khai Diễm đẩy nàng ta ra, nhún vai đáp: “Thân thể ta cần bồi bổ.” Rõ ràng Lương Tuấn Hy nói như vậy a, nàng không có thêm bớt nha.

Hai người cười nói một hồi Niên Tuệ Nhân cùng rời khỏi. Niên Khai Diễm chớp chớp mắt nhìn bầu trời cao, nửa ngày trời mới nói với Thước nhì: “Mang nhuyễn tiên đến đây.”

Thước nhì ngẩng ngơ một hồi cũng chạy vào trong phòng lấy nhuyễn tiên. Đã rất lâu rồi tiểu thư không có đụng đến nhuyễn tiên. Bình thường phu nhân lão gia nói thế nào cũng không chịu, hôm nay trái lại muốn tìm nó rồi.

Phụ thân muốn nàng tiếp quản tiêu cục thế nên từ nhỏ nàng đã được học qua võ thuật không như hai đường tử muội của mình chỉ là thiên kim khuê phòng, quanh quẩn lại chỉ có cảm kỳ thi họa nữ hồng. Mà tay nàng xinh đẹp lại thon nhỏ phụ thân không nỡ để nàng cầm đao kiếm quá nặng nên có ý để nàng luyện nhuyễn tiên.

Nàng vì Hứa Bộ Nam thích nữ tử đoan trang nên đã từ bỏ lời khuyên của mẫu thân, ném luôn hy vọng của phụ thân một mực theo đuổi thứ không thuộc về mình. Đồi trước lúc phụ thân mất nàng vẫn đinh ninh rằng sau này gả cho Hứa Bộ Nam để hắn quản lý tiêu cục liền được không cần đến mình phiền nhúng tay.

Xem ra nàng hoàn toàn sai lầm rồi.

Thước nhì từ trong phòng mang ra một nhuyễn tiên chín đốt được làm bằng bạc, hai đầu nhuyễn tiên bén nhọn lóe hàn quang sắc bén. Phụ thân bảo áp tiêu phải đối mặt rất nhiều thứ nguy hiểm, cần trong thời gian ngắn ngủi có thể lấy được mạng địch, nên mới có ý cho người vuốt nhọn hai đốt đầu tiên.

Mỗi một tiên đốt dài chừng một ngón tay có chút uốn lượn, đều là có một khuyên tròn nhỏ cũng bằng bạc để nàng quấn tiên lên thắt lưng có chỗ cài. Giữa mỗi đốt là dây xích mỏng nhưng chắc chắn. Trên thân mỗi tiên đốt, có chạm trổ ba chữ “Niên Khai Diễm” do chính tay phụ thân khắc lên.

“Tiểu thư, tiên tới.” Hai tay cung kính dâng tiên.

Gió trong viện nhẹ thổi mỗi tiên đốt cùng khuyên tròn nhỏ lay động chạm vào nhau tạo nên âm hưởng leng keng như một bản nhạc du dương không dứt.

Niên Khai Diễm vươn tay nhận lấy nhuyễn tiên, bàn tay siết chặt đến không kẽ hở. Đồi trước vì Hứa Bộ Nam mà nàng không có cầm lại nhuyễn tiên này nữa. Đến lúc đoạn khí nhuyễn tiên vẫn bị nàng vứt ở một góc phòng phủ đầy bụi bẩn. Đồi này liền khác rồi, nó sẽ theo nàng tắc tắc không rời.

“Chúng ta ra tiêu cục thôi.”

Thước nhì chạy theo phía sau tiểu thư không hiểu hỏi: “Tiểu thư, người không phải nói rằng sẽ không động võ nữa sao?”

Rõ ràng Hứa sư huynh bảo thích nữ nhân ôn nhu đoan trang nên tiểu thư đã từng thề không động võ nữa a. Mà bản thân nàng tuy là chưa tìm được ý trung nhân nhưng vẫn có ý nghĩ như tiểu thư, là nữ nhi phải như hai vị đường tử mới đúng.

Niên Khai Diễm bật cười ha hả kéo cánh tay của Thước nhì: “Ta là người tiếp nhận tiêu cục lý nào thân thủ không tốt nha, như vậy làm sao phục chúng được? Ta không thể để phụ mẫu thất vọng được.”

“Nhưng sau này người sẽ gả cho Hứa sư huynh a. Như vậy chẳng phải là nói...” Thước nhì vẫn không hiểu mà dẫu mới hỏi.

Không để lời của Thước nhì kết thúc, Niên Khai Diễm lắc đầu: “Tiêu cục là tâm huyết của phụ thân, phải do ta tới quản. Có gả cho đại sư huynh thì sao, ta vẫn phải chăm sóc tiêu cục. Cả người cũng vậy nữa, luyện tốt thân thủ một chút, tự bảo vệ mình.”

Nhớ đến kết cục bi thảm đồi trước của Thước nhì, hốc mắt nàng lại xuất hiện lệ quang. Nếu không phải lúc đầu do nàng có suy nghĩ lệch lạc thì Thước nhì cũng sẽ không có hạ tràng kia.

“Nô tỳ hiểu rõ.” Thước nhì cũng nhoen miệng cười. Nàng cùng tiểu thư còn thân hơn cả đường tam tiểu thư thế nên không cần cố kỵ bất cứ thứ gì. Bản thân nàng cũng là được lão gia dạy thân thủ, bất quá cùng tiểu thư động dạng, tiểu thư không thích nàng cũng không thích.

Trên đường từ hậu viện ra ngoài tiêu cục, đám hạ nhân nhìn thấy Niên Khai Diễm đều cung kính cúi chào trong lòng ngập tràn vô số câu hỏi. Đại tiểu thư không phải là muốn giống hai vị đường tử sao, vì sao hôm nay lại ăn vận như thế này a.

Niên Khai Diễm cùng Thước nhì là hiểu được ý nghĩ trong lòng bọn họ nhưng xem như không thấy. Vẫn là cao ngạo mà đến tiêu cục.

Nói là tiêu cục, thực chất cũng là trong Niên phủ thôi. Niên phủ rộng lớn, có dư chỗ cho đám huynh đệ trong tiêu cục dung thân. Chỉ cần người nào từ nơi khác đến hoặc gia cảnh không tốt đều có thể ở lại trong tiêu cục.

Bước chân của Niên Khai Diễm như trước, hữu lực sinh phong như nam nhân vậy nhưng cũng vẫn là có chút mềm mại của nữ tử. Càng tiến gần tiêu cục càng nghe rõ được âm thanh nam tử tập quyền cùng tiếng binh khí tương qua.

Đôi mắt của Niên Khai Điem chậm rãi nhắm lại liền lập tức mở ra, nhãn thần trong trẻo lại mang theo quyết tâm bước ra ngoài. Sau này, mỗi ngày nàng đều phải đến đây, thế nên nàng phải để cho mọi người có một ấn tượng tốt về mình.

Tuy rằng mỗi một người trong Niên phủ đối với nàng đều là yêu thương có thừa ngay cả Hoa nữ nương cùng Lương quân gia có nhi tử bị nàng khi dễ, bọn họ cũng là rất yêu thương nàng. Nhưng nàng phải có phong phạm của một người thừa kế, đây là điều quan trọng nhất.

Thước nhì nhìn thấy tiểu thư như vậy cũng là vui vẻ bước phía sau. Mặc kệ là tiểu thư thay đổi thế nào nàng đều sẽ bồi bên tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Một thân thương thế

Khi Niên Khai Điem xuất hiện trước mặt đám người đang có mặt ở luyện võ trường của tiêu cục, đám nam nhân đều là ha hả mà chào “Đại tiểu thư hảo.”

“Mọi người hảo.” Âm thanh của Niên Khai Điem leng keng hữu lực. Nếu không phải gương mặt gầy gò do tuyệt thực thì không ai nghĩ nàng hôn mê mới tỉnh đâu. Xuất hiện trên mặt chính là nụ cười tự tin hào sảng mà đã lâu không ai thấy được trên mặt nàng.

Đám nam nhân này không thể chọc Niên Khai Điem nhưng có thể trêu ghẹo Thước nhì nha. Thước nhì ngày thường, thường xuyên ra ngoài giúp tiểu thư mua đồ dùng cá nhân nên rất hay bước qua chỗ này. Mỗi lần như vậy bọn họ đều là trêu ghẹo nàng không ngớt lời.

“Thước nhì cô nương cũng đến sao.”

“Mấy ngày không gặp có xinh lên nha.”

“Mấy ngày trước còn tưởng không thể gặp Thước nhì cô nương nữa, khiến tim ta tan nát.” Người nói chuyện ôm lấy lồng ngực, nói xong lại bật cười ha hả.

“...”

Thước nhì hùng hổ xắn tay áo, chân đá một hình nhân để luyện quyền gần đó một cái. Chỉ tay vào đám nam nhân mắng: “Các ngươi lập tức im ngay cho bản cô nương, có đại tiểu thư ở đây còn dám làm càn.” Đám người này mỗi ngày không bị nàng mắng có lẽ sẽ ăn không ngon a.

“Không cần hung dữ như vậy.”

“Đúng a, chúng ta là đang bày tỏ nỗi niềm nhớ nhưng đến Thước nhì cô nương mà thôi.”

Thoại âm vừa rơi đám nam nhân lại bật cười rầm rộ.

“Còn cười còn nói, bản cô nương lập tức đánh các ngươi thành đầu heo.” Thước nhì vẫn giữ thái độ đánh đá kia mở miệng quát to.

Lương quân gia được Niên Sở Hoảng phân phó trông giữ trường luyện võ của tiêu cục, nghe được âm thanh liền quay lại nhìn cũng là cực kỳ ngạc nhiên. Niên Khai Điem đã lâu không có ra đây, hôm nay trái lại bước ra, còn vận y phục này a. Dạng y phục này lão gia đích thân đặt người may cho nàng, tuy nàng không mặc nhưng mỗi ba tháng lão gia cũng sẽ cho người mang năm bộ đến Điem viên. Ở khắp Lan Châu này, tìm không ra có người thứ hai mặc loại y phục này đâu.

Hiện tại lại mặc, trên tay còn cầm nhuyễn tiên quay quay nữa, vậy nghĩa là...Nghĩ đến đây Lương quân gia có chút vui mừng, lão gia trở về thấy được nhất định sẽ rất vui a. Hắn cung kính chạy đến trước mặt của Niên Khai Điem: “Đại tiểu thư hảo, không biết người đến đây có gì phân phó.”

“Không có gì phân phó, quân gia vẫn là làm chuyện của mình đi thôi.” Niên Khai Điem xua xua tay, bởi không có Hứa Bộ Nam nàng sẽ không trang nghiêm thực.

Lương quân gia còn chưa kịp đáp đã thấy Niên Khai Điem mại khai cước bộ bước vào luyện võ trường. Tay nàng cầm lấy nhuyễn tiên mạnh huy lên rồi hạ xuống đất, mặt đất một mảnh bụi bay lên mù mịt.

Kèm theo đó chính là thoại âm của nàng vang lên: “Không biết có vị sư huynh sư đệ nào nguyện ý cùng ta độ sức không?”

Phụ thân từng dạy nàng, muốn nhanh tiến bộ chính là mở miệng thách đấu. Trong một trăm lần thất bại nhất định rút được thêm một trăm lần kinh nghiệm để tạo nên một thành công. Vì thế phụ thân trước nay dạy nàng đều là cùng nàng giao đấu.

Đám nam nhân ở đây có người lúc Niên Khai Điem còn nhỏ đã từng cùng nàng giao đấu qua nên không chút cổ kị. Mọi người cũng đã lâu không cùng nhau đấu, vì tiêu cục liên tục nhận được nhiệm vụ cũng rất ít có cơ hội ở lại trong tiêu cục, mà nàng thì lại chọn làm thiên kim khuê các không động binh đao.

Thước nhì nhìn vậy cũng là cảm một thanh trường kiếm bằng gỗ ở một bên cùng một nam nhân giao đấu. Tiểu thư đã quyết tâm thì nàng cũng phải nỗ lực một chút. Sau này tiểu thư tiếp quản tiêu cục nàng sẽ là cánh tay phải đắc lực hỗ trợ tiểu thư.

Niên Khai Diễm rất nhanh liền bị đánh ngã. Nhưng nàng lại không có mở thanh kêu đau mà là cắn răng tiếp tục đứng lên xông vào. Phải nhanh chóng nhân lúc phụ thân không ở mà luyện tập, phụ thân trở về lập tức khiêu chiến một trận.

Cứ như vậy đấu đến chiều mới thôi. Đương nhiên Niên Khai Diễm từ bỏ vũ lực đã lâu đâu thể thắng nổi trận nào, trái lại chính là một thân thương lách về viện. Mà Thước nhì cũng chỉ tốt hơn nàng một chút thôi.

Cũng không thể trách đám nam nhân kia được a. Phụ thân từng dặn mọi người đối với nàng thì phải nghiêm túc một chút, không được nhân nhượng bởi khi áp tiêu địch nhân sẽ không nhân nhượng mình đâu. Như vậy nàng mới có thể đứng trên vị trí cao nhất của tiêu cục.

Lương quán gia vừa lo vừa sợ. Nhìn thấy rõ ràng vết thương ngày một nhiều xuất hiện trên thân của Niên Khai Diễm, hấn cũng không đành lòng mà nhìn thẳng a. Chỉ là nàng chính là người kế thừa, nếu là không chăm chỉ một chút, đừng nói đến mang tiêu cục phát dương quang đại, ngay cả bảo trụ tiêu cục sợ là cũng không thể a.

Khúc thị biết tin vui mừng đến viện thăm nữ nhi. Đến khi thấy được Niên Khai Diễm chỉ mặc mỗi cái yếm cùng chiếc tiết quần(Luna: khó là quần còn quần là váy) ngồi trên giường chuẩn bị bôi thuốc vào những vết bầm tím chằng chịt trên người, liền sắc mặt tái nhợt quên hết mọi thứ chạy đến.

“Diễm Diễm sao lại ra nông nổi như thế này?” Nàng nhớ lúc nhỏ nữ nhi đến đó giao đấu thân thù cũng không tệ như vậy a.

Niên Khai Diễm nhoén miệng cười, vươn tay đỡ mẫu thân đến giường ngồi: “Ha ha, mẫu thân, nữ nhi đã lâu không luyện võ nên ngày đầu liền như vậy, sau này sẽ không sao nữa.” May là đám nam nhân kia còn có chút lương tâm, giữ lại khuôn mặt này cho nàng.

“Ân, vậy lần sau cẩn thận một chút.” Khúc thị cũng đau lòng nói. Nàng thực sự không muốn thấy nữ nhi như vậy, nhưng nàng cũng trọng phu chi có mỗi một nữ nhi này thôi. “Mẫu thân giúp người thoa được.”

“Tạ mẫu thân.” Niên Khai Diễm cũng không có từ chối. Bởi Thước nhì bị thương cũng không nhẹ nên nàng để nàng ta cũng trở về nghỉ ngơi rồi, mà thương bên lưng nàng cũng tự thoa không được.

Vừa thoa xong được vẫn chưa thể vận y phục, bên ngoài đã nghe hạ nhân truyền báo Lương Tuấn Hy đến. Niên Khai Diễm mệt mỏi thở một hơi ra xoa xoa tay nói: “Không gặp.”

“Tuấn Hy có lòng đến thăm người, làm sao có thể không gặp người nha.” Khúc thị nhẹ giọng trách vài câu rồi nói với hạ nhân: “Cho tiến thất.”

Niên Khai Diễm khép hờ mắt nhìn Khúc thị, nàng lười biếng nằm sấp ở trên giường. Hiện nàng buồn ngủ a, ngày mai vẫn còn phải ra đó luyện nha, không ngủ đủ giấc, không có tinh thần, thể nào mai cũng sẽ một thân thương cho xem. Sợ là so với hôm nay, ngày mai còn tệ hại hơn thế.

Do mắt của Lương Tuấn hy không thấy vật thể nên cũng không ai kiêng kỵ hấn tiến đến.

Lương Tuấn Hy vốn nghe được hôm nay Niên Khai Diễm đến luyện võ trường của tiêu cục liền là lo lắng. Hấn đương nhiên đoán được kết quả, nhưng công việc quá nhiều không thể rời được.

Thế nên hấn chỉ có chuẩn bị được cho nàng thôi. Hiện nghe nàng trở về viện, hấn xong việc đến cơm cũng không ăn mang theo được sương chạy đến. Vốn nghĩ nàng sẽ để hấn tiến thất như lúc sáng thì hiện nàng lại đuổi hấn về.

Tâm có chút trầm xuống, nhưng lòng lo lắng cho nàng vẫn là không giảm. Hấn nghe mọi người nói nàng thương rất nặng liền lo lắng không thôi, đến nỗi làm gì cũng không xong. Cha nương thấy vậy liền mới đến hấn đến đây.

Tiến thất chuyện đầu tiên làm chính là hành lễ, sau đó hấn mới bước đến giường.

Khúc thị không nhìn cũng là biết rồi nên chỉ nói cho lấy lệ: “Tuấn Hy vì nghe tin mà đến sao?”

“Vâng, bá mẫu cũng ở.” Lương Tuấn Hy nói chuyện, sắc mặt lo lắng hướng bên giường lại không biết hiện Niên Khai Diễm đang làm gì.

“Ân, người ngồi xuống trước đi.” Khúc thị đưa tay kéo hấn ngồi ở ghế tròn bên giường: “Diễm Diễm không có thương nặng, người không cần lo lắng như vậy.” Nàng biết hấn lo lắng cho Niên Khai Diễm, nhưng mắt hấn không thấy không nên làm hấn khổ tâm.

“Không biết Tuấn Hy có thể thay nàng bắt mạch không?” Hấn mới không tin nàng không thương nặng. Lâu như vậy không tập võ rồi, lại còn chưa nói đến đám hạ nhân nói nàng đi không nổi phải cho người nâng về, bảo hấn không lo lắng làm sao được.

“Vừa bôi được xong rồi, hiện nàng cũng ngủ. Người không cần lo lắng nữa.” Khúc thị cố gắng cười một tiếng cho Lương Tuấn Hy nghe mà yên lòng: “Nhìn bộ dáng này của người sợ là cũng chưa dùng bữa đi.”

Không để Lương Tuấn Hy nói, Khúc thị nhanh chóng đứng lên kéo hấn ra ngoài: “Vừa lúc ta cũng chưa ăn, chi bằng chúng ta cùng ăn thôi. Để Diễm Diễm nghỉ ngơi, ngày mai người lại đến xem nàng.”

Lương Tuấn Hy bị kéo lên, mặt hắn vẫn hướng về phía giường. Khi nghe được tiếng thở đều của Niên Khai Điềm rồi mới hơi chút an tâm theo Khúc thị rời đi. Trên đường đi hắn cũng không quên hỏi nàng bị thương nơi nào, có nghiêm trọng không, có chảy máu không hay là tụ huyết...

Khúc thị nào dám nói thế nên cũng chỉ bảo Niên Khai Điềm không cho xem nên không biết. Trả lời qua loa lấy lệ rồi chuyển chủ đề khác. Tiểu tử này cũng quá quan tâm nữ nhi của nàng a, thế nhưng nữ nhi của nàng lại là vô tâm với hắn thì biết làm sao đây.

Lương Tuấn Hy đương nhiên là không để cho Khúc thị thuận lợi chuyển đề tài rồi. Nói vài câu hắn lại chuyển lại lên người của Niên Khai Điềm. Hắn lo lắng nàng, đến mặt cũng không thể gặp, âm thanh cũng không thể nghe liền là bị kéo ra ngoài, hắn làm sao yên tâm cho được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đối xung hô đi

Sáng hôm sau, khi Niên Khai Điềm vừa tỉnh giấc, mở mắt nàng đã thấy Thước nhi mang nước đẩy cửa bước vào. Trên mặt còn mang theo một chút bất mãn nữa.

“Làm sao? Mới sáng sớm lại có bộ mặt này a.” Nàng cố gắng lệch cả thân người ề ảm mà ngồi dậy.

“Còn làm sao được, hạt từ kia lại đứng ở trước nguyệt môn chờ tiểu thư a.” Thước nhi chu môi hồi lời, còn không quên quay ra cửa hừ hừ vài tiếng nữa.

Niên Khai Điềm ôm trán khẽ cười: “Gọi hắn tiến thính tử đợi đi, ta chuẩn bị xong liền ra ngoài.”

“Tiểu thư...” Thước nhi bất mãn dẫm chân. Hôm qua nàng bị đánh đến lên bờ xuống ruộng cả người ề ảm vẫn phải thức giấc sớm liền có chút không cam rồi. Đã vậy còn thấy được bộ mặt đáng ghét của Lương Tuấn Hy nữa, thật là muốn đánh một trận cho bỏ ghét.

Niên Khai Điềm xua xua tay: “Mau lên, còn nữa, sau này hắn tiến đến không cần đứng ở nguyệt môn, chuẩn tiến thính ngồi đợi ta.” Dứt lời nàng cũng đứng dậy chuẩn bị.

Thước nhi ra ngoài, bước chân dẫm mạnh lên trên đất, sai bước đến chỗ Lương Tuấn Hy. Cước bộ vừa dừng nàng đã mở thanh quát dẹp đường: “Tiểu thư bảo người tiến viện, sau này cho phép ngồi ở thính tử không cần đứng ngoài này.”

Lương Tuấn Hy vốn là nghe được từ lúc này rồi, tâm tình kích động đến không thể tin. Hiện nghe Thước nhi nhắc lại lần nữa hắn nhoen miệng nở một nụ cười ảm áp: “Đa tạ Thước nhi cô nương.”

Hắn mang được sương nhắc chân tiến vào trong thính tử trong viện của Niên Khai Điềm. Ngồi ở thính tử, Thước nhi cho người mang trà cho hắn rồi lại bước vào hầu hạ Niên Khai Điềm. Hắn đặt được sương lên bàn bên phải cầm chén trà bên bàn bên trái lên thường thức.

Nói vậy liền là buổi sáng nàng tâm trạng tốt sẽ không đuổi hắn a. Hắn là đêm qua nàng mệt mỏi muốn ngủ nên mới không gặp mặt hắn? Mặc kệ, nhưng từ lúc hắn đến Niên phủ, đã lâu lắm rồi mới được nàng mời uống trà ở Điềm viên a.

Một lúc sau, Niên Khai Điềm đưa tay nâng rèm ngăn giữa thính tử cùng ngoại thất, bước ra ngoài. Lương Tuấn Hy nghe được tiếng bước chân hắn lập tức đặt tách trà xuống đứng dậy.

Niên Khai Điềm khẽ cười, nhìn bộ dáng khấn trương của hắn thật khiến nàng buồn cười: “Ngồi xuống đi không cần khấn trương như vậy.”

Lương Tuấn Hy cũng không dong dài, lập tức nói ra mục đích của chuyến đi lần này của mình: “Ta nghe nói đại tiểu thư hôm qua đến luyện võ trường nên cố ý đến đưa chút được cùng rượu thuốc.”

“Àn, người có lòng rồi. Thước nhi...” Niên Khai Điềm gật đầu ngồi xuống nhuyển thấp rồi nhìn Thước nhi ý bảo nàng ta tiếp nhận.

Lương Tuấn Hy từ được sương lấy ra một bình sứ cổ cao cùng một hộp được đưa cho Thước nhi. Xong hắn lại nói: “Ta còn muốn giúp đại tiểu thư xem qua mạch, để xem có nội thương gì không.”

Niên Khai Điềm bật cười, tên gốc này thế nào lại nghĩ đến chuyện khám huynh đệ trong tiêu cục sẽ đánh nàng đến nội thương a. Nàng cảm lấy ly trà nhấp một ngụm: “Không cần, ta không có nội thương.”

Lương Tuấn Hy lúng túng mím môi, hắn vẫn đứng đó không có ngồi, mặt hướng về phía Niên Khai Điềm. Hắn đương nhiên biết nàng không có nội thương, đó chỉ là một lý do hắn bịa ra để bắt mạch chẩn ra thương thế của nàng mà thôi. Mắt hắn nhìn không thấy, tai nghe lại chưa chắc nghe được chính xác thứ muốn nghe, nên chỉ có thể thông qua mạch tượng thôi.

Tay hắn cầm chặt cuộn chỉ, chiếc mạch chẩn nho nhỏ bạch sắc được hắn cất giấu cẩn thận không nhiễm một hạt bụi nào nằm trên được sương, chuẩn bị đưa cho nàng. Hắn phải nói thế nào để nàng cho hắn xem mạch đây.

Như nhìn ra được ý nghĩ trong lòng hắn, Niên Khai Diễm có chút cười khỏ nói: “Được rồi, chần mịch đi.” Nàng đối xử với hắn tệ bạc như vậy, hắn vẫn là lo lắng cho nàng. Thậm chí đến khi nàng đã xuất giá hắn vẫn là trở về tìm nàng.

Điều này nàng cũng chưa từng nghĩ đến nguyên nhân bên trong. Hôm nay nhắc lại, đột nhiên nàng dùng một nhãn thần vừa hiếu kỳ vừa hoài nghi nhìn về phía hắn.

Đem đại hôn của nàng hắn xông vào tân phòng kéo nàng đi. Lúc đó nàng ghét bỏ hắn nên căn bản không có hồi lý do mà chỉ luôn miệng mắng chửi. Đến hôm nàng trúng độc hắn cũng xông vào phòng của nàng.

Hắn biết được chuyện gì sao?

Trong đầu nàng xoay quanh chỉ có câu hỏi đó nhưng nàng biết vĩnh viễn cũng không thể giải đáp được bởi nàng trùng sinh còn hắn thì không. Nếu lúc đó nàng chịu nghe hắn nói thì mọi chuyện đã không có xảy ra như vậy rồi.

Thước nhì nghe tiểu thư nói như vậy lập tức bước tới cướp lấy cuộn chỉ cùng mạch châm của Lương Tuấn Hy mang đến cho Niên Khai Diễm. Thật không thể hiểu nổi, vì sao tiểu thư phải đối xử tốt với tên hạt tử này nhà.

Lương Tuấn Hy cũng không để ý những chuyện nhỏ nhặt kia. Hắn tiếp nhận lại cuộn chỉ Thước nhì đưa hồi mình chậm rãi đặt tay lên chân mạch.

Qua một lúc, đôi mày của hắn rốt cuộc giãn ra. Xem ra nàng chỉ là ngoại thương thôi, là hắn nghĩ nhiều rồi: “Đại tiểu thư chỉ cần thoa thuốc cẩn thận là được. Thân thể không có gì đáng ngại.”

“Àn.” Nàng sớm biết rồi, cần gì hắn nói. Niên Khai Diễm tháo sợi dây trên cổ tay ra trả lại cho hắn. Nàng nâng mắt nhìn hắn đang cẩn thận bỏ từng thứ vào trong được sương: “Sau này không cần khách khí như vậy, cứ gọi tên ta là được.”

Thước nhì đưa tay đỡ lấy cầm tránh nó rơi xuống đất. Tiểu thư đây là thế nào? Không lẽ tiểu thư bị tên hạt tử này cảm động rồi nên mới tốt với hắn như vậy? Vậy còn Hứa sư huynh thì sao a?

“Cái này...” Lương Tuấn Hy cũng hách không kém Thước nhì. Nàng để hắn gọi tên nàng a, đây đối với hắn là niềm vui lớn nha. Đã bao lâu rồi hắn không gọi tên nàng, nay lại được gọi sao?

“Ngươi cũng gọi phụ thân cùng mẫu thân ta là bá phụ bá mẫu rồi, không lý nào gọi ta là đại tiểu thư được.” Niên Khai Diễm nói đến đây cũng có chút xấu hổ.

Đời trước nghe mọi người trong phủ nói, nàng còn nhỏ hắn luôn gọi tên nàng, chỉ là nàng còn quá nhỏ nên không ý thức được. Lúc sau hiểu chuyện liền không cho hắn gọi như vậy nữa, mọi người đều gọi nàng là đại tiểu thư lý nào để hắn gọi tên nàng.

Sau đó nàng yêu thích Hứa Bộ Nam liền sẽ càng không muốn hắn gọi tên mình. Thế nên lúc nàng chết nàng cho rằng đó là lần đầu tiên hắn gọi tên mình.

Lương Tuấn Hy tuy thụ sủng nhược kinh nhưng lại rất nhanh vui vẻ đáp ứng. Hắn chờ cơ hội này đã lâu rồi, hiện chính miệng nàng nói đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua rồi.

“Được, vậy ta trở về trước.” Gương mặt hắn đỏ bừng xoay người rồi đi.

Niên Khai Diễm nhìn bóng lưng của hắn biến mất sau cánh cửa gỗ lớn nàng nghĩ rất lâu. Đến cùng đời trước Lương Tuấn Hy biết được chuyện gì. Nhưng nhìn bộ dạng của hắn lúc đó cũng không giống nếu như nàng đi hỏi thì sẽ nói sự thật với nàng.

Rất lâu nàng thu hồi đường nhìn, chậm rãi nâng mắt nhìn về phía Thước nhì đứng ở một bên, vẫn còn đang mắt hờn nhìn mình trân trối. Nàng biết sự thay đổi của mình đối với Thước nhì chính là kinh ngạc lớn nhất, nhưng biết làm sao được, đã trải qua một đời rồi mà đương nhiên nàng không đối xử với Lương Tuấn Hy như trước nữa.

Thước nhì chớp chớp nhãn tình, nửa ngày mới hồi qua hồn. Thấy được tiểu thư cũng đang nhìn mình, nàng nuốt ngum nước bọt nói: “Biết rồi, nô tỳ cũng sẽ không gọi hắn hạt...à không sau này sẽ gọi hắn là Hy ca.”

Tiểu thư cũng sửa nàng làm sao không sửa được. Tuy nàng cùng Lương Tuấn Hy đều là hạ nhân Niên phủ nhưng nàng có khế ước bán thân hắn không có. So ra hắn vẫn là cao quý hơn nàng, bình thường nàng cáo mượn oai hùm phụ họa tiểu thư khi dễ hắn thôi. Đương nhiên nàng cũng không có dám nói như vậy trước mặt hắn a.

“Àn, dọn thiện.” Hôm nay mệt mỏi quá, vẫn là ngồi ở viện dùng bữa thôi. Mẫu thân đợi chút mới thỉnh an cũng không muộn a.

Thước nhì nhận lệnh lập tức chạy vào ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mở miệng khiêu chiến

Cứ như vậy liên tục bốn tháng liền, thân thù của Niên Khai Diễm cùng Thước nhi cũng là tốt lên thấy rõ. Số lần bị thương cũng ít lại, đến hôm nay liền không nam nhân nào đánh trúng được nàng nữa. Đây cũng được xem như nàng là thừa hưởng thứ tốt từ phụ thân a, lúc nhỏ phụ thân hay nói nàng rất có khiếu về võ học.

Trong bốn tháng nói ngắn cũng không ngắn mà dài cũng không dài này mọi người trong phủ đều biết, đại tiểu thư sau một đêm hôn mê đã giác ngộ rất nhiều, thay đổi không ít, Lương Tuấn Hy không còn bị khi dễ nữa. Quan hệ của Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy cũng là tiến thêm một bậc mới, nói là bằng hữu cũng có thể xem là bằng hữu đi. Tóm lại là tuyệt không như đời trước.

Sáng sớm hôm nay, Niên Khai Diễm ngồi trước cửa sổ đưa tay chống cằm đặt lên trên song đài, đôi mắt chớp chớp nhìn xa xôi, như nhìn hoa trong viện, lại như không nhìn. Phụ thân theo lý chỉ nên đi một tháng, nếu có sự cố thì cũng chừng hai tháng là tối đa, lý nào lần này đi tận bốn tháng vẫn chưa về a.

Đời trước nàng cũng không nhớ rõ bởi bản thân lo chuẩn bị lễ cưới kê cho bản thân. Nghĩ lại, nàng thấy bản thân sống một đời chi biết nghĩ cho mình không hề quan tâm đến cảm nhận của mọi người xung quanh.

Lúc này Lương Tuấn Hy cũng tiến đến viện tìm nàng. Mấy tháng nay hắn cố ý buổi tối tán được, sắp xếp được liệu sáng chi cần phơi xong được liệu liền có thể tìm nàng trò chuyện, biết đâu có thể bồi đắp thêm tình cảm, nàng cũng không có bài xích hắn.

“Diễm Diễm, nàng ở đâu?”

“Bên này.” Niên Khai Diễm lười biếng đáp một tiếng. Nàng cũng quen với việc mỗi ngày hắn sẽ đến đây tìm mình nên cũng không có biểu hiện gì đặc biệt.

Lương Tuấn Hy nghe được âm thanh, lập tức có thể xác định nàng ở nơi nào. Hắn bước đến trước cửa sổ, nàng ở trong nhìn ra, hắn lại từ ngoài nhìn vào, hai mặt tương hướng.

Gương mặt tuấn tú nếu không có da thịt lồi lõm xung quanh dải băng ở quanh mắt cùng nhìn không thấy vật thì sợ rằng nữ nhân toàn Lan Châu này đều đập bay đại môn của Niên phủ a. Nhưng hiện cũng không ít bà mối đến Niên phủ hướng Lương quản gia cùng Hoa nữ nương cầu thân nha, chỉ là hắn luôn tìm cách từ chối bởi hắn còn đợi nàng.

“Xem ta mang gì đến cho nàng?” Lương Tuấn Hy lấy con điều hình hồ điệp đưa đến trước mặt Niên Khai Diễm. Đây là hắn tự làm a, từng cây trúc một đều là hắn tự tước, chỉ là mắt hắn nhìn không thấy, nên con hồ điệp kia chỉ có một màu trắng không được vẽ gì lên trên.

Niên Khai Diễm dời đường nhìn vào con điều bằng vải trắng trên tay hắn. Nàng bĩu môi nói: “Không có màu, không thích.”

“Ta để nàng tự vẽ, nàng thích màu gì liền sẽ là màu đó.” Lương Tuấn Hy vẫn giữ nguyên tư thế cùng nụ cười trên môi. Nàng đối xử với hắn như vậy chính là rất tốt rồi a.

Niên Khai Diễm cầm lấy con điều đó nhìn nhìn. Nàng lại nhìn sang phía hắn, hắn không thấy vật mà cũng có thể làm được một con điều đẹp như vậy, nếu là vẽ lên nhất định sẽ còn đẹp hơn nữa nha, chỉ là nàng không biết về a.

Thước nhi nâng váy vừa chạy vào nguyệt môn vừa hô to: “Tiểu thư, tiểu thư, lão gia bọn họ trở về rồi.”

“Thật sao?” Niên Khai Diễm lập tức ngồi thẳng thắt lưng, vẻ mặt vui vẻ mong chờ hỏi. Nàng đứng dậy chỉnh lý lại y phục, cùng nhuyển tiên, tay cũng không quên đỡ đỡ tóc: “Thấy ta thế nào, tóc, y phục, trang dung?” Con điều đang cầm trên tay cũng vì vậy là rơi xuống đất.

“Đẹp, tiểu thư làm gì mặc gì cũng đẹp a.” Thước nhi cười đến híp mắt đáp.

Niên Khai Diễm đắc ý cười, chống tay lên song đài nhảy ra ngoài. Nàng cứ như một con gió lướt qua Lương Tuấn Hy mà bay ra ngoài.

Khi con điều rơi xuống, âm hưởng cực nhỏ vang lên, một cây trúc làm khung bị gãy, tim của Lương Tuấn Hy cũng theo đó mà rạn nứt. Nụ cười trên mặt hắn cũng đông cứng, quay mặt hướng nơi Niên Khai Diễm ly khai, đôi tay giờ trên không trung hướng phía nguyệt môn gọi: “Diễm Diễm...” Chỉ là nàng không ngừng lại cũng không đáp hắn.

Dừng lại một hồi hắn xoay người ngồi xổm xuống tìm con điều. Đôi tay trên đất mò mẫm liên tục bởi con điều nhẹ đã bị gió thổi bay đi nơi khác rồi.

Thước nhi thấy vậy tốt bụng giúp hắn nhặt lại con điều: “Đây.” Thấy hắn nhận điều nàng cũng chạy theo tiểu thư.

Kỳ thực bốn tháng này nàng cứ nghĩ tiểu thư là quên mất Hứa sư huynh nha. Chỉ là khi thấy tình hình trước mắt, đột nhiên lại có chút đồng cảm với Lương Tuấn Hy. Hắn làm mọi việc chỉ vì đòi lấy một nụ cười một ánh nhìn của tiểu thư mà thôi, ngược lại Hứa sư huynh cái gì cũng không làm lại có được tất cả a.

Lương Tuấn Hy còn chưa kịp đa tạ đã không còn cảm nhận được khí tức của Thước nhi nữa. Hắn mím môi một lúc rồi cũng theo ra ngoài. Nàng sẽ vì Hứa Bộ Nam trở về mà lạnh nhạt với hắn như trước không?

Kỳ thực, mọi người đều nghĩ sai cả nha. Niên Khai Diễm vui vẻ như vậy không phải bởi vì Hứa Bộ Nam trở về mà là phụ thân trở về a. Nàng một lần nữa lại gặp được phụ thân rồi. Phải nhân cơ hội này để phụ thân ngạc nhiên với thân thù của nàng, không để người nào cáo trạng trước, nàng phải là người mở đầu.

- ---Phân Cách Tuyến Luna Huang---

Lúc này ở chính sảnh tiêu cục đang rất náo nhiệt. Niên Sở Hoảng trở về, Khúc thị nước mắt ngấn nước mắt dài quan quan tâm tâm hỏi han đủ điều.

Niên Nhạn Thanh cùng Niên Tuệ Nhân bình thường nếu không có dịp gì đặc biệt là sẽ không bước ra đại sảnh, hiện cũng là đến đó đón. Chỉ còn mỗi mình Niên Khai Diễm vẫn chưa đến.

Niên Sở Hoảng là tổng tiêu đầu của tiêu cục, tính tình phóng khoáng, thân người vạm vỡ, hành xử cũng có chút thô lỗ. Hắn quen ăn to nói lớn, đối với ai cũng là nhiệt tình như vậy lại cực kỳ yêu thích nữ nhi duy nhất của mình. Thế nên nhìn thấy phụ nhân của mình khóc lóc như vậy hắn thậm chí dài dằng dặc trong lòng.

Mang đại đao đưa cho một đệ tử của tiêu cục rồi đỡ Khúc thị ngồi xuống chủ vị. Nói qua vài câu liền đã hỏi: “Diễm Diễm nơi nào, vì sao giờ này vẫn chưa đến?” Lúc hắn rồi đi nữ nhi chính là ngất xỉu, hắn cũng rất lo lắng a, nhưng áp tiêu nguy hiểm làm sao để nàng theo được. Đó là còn chưa nói đến, hắn biết rõ lý do nàng muốn theo mình.

Nhị thức của Niên Khai Diễm Niên Khánh Tụ là một thương gia, thế nên không có dáng vẻ thô lỗ như Niên Sở Hoảng mà là một bộ dáng nho nhã hơn huynh trưởng một chút. Nhìn thấy phụ thân huynh trưởng như vậy hắn đột nhiên cũng niệm thế.

Nàng đi còn lưu lại cho hắn hai nữ nhi ngoan ngoãn a. Như vậy hắn liền đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi: “Đại ca vừa về liền đã tìm Diễm Diễm a.”

Niên Sở Hoảng cau mày, đưa tay vuốt hàm râu quai nón của mình: “Nhị đệ có đến hai nữ nhi ra đón a, sợ là Diễm Diễm vẫn còn giận ta nên mới không có xuất hiện.” Con nha đầu này, cứng đầu như vậy làm gì không biết, giống hắn nơi nào không giống, lại giống ngay cái tính cứng đầu này.

“Lão gia, Diễm Diễm nàng a...” Khúc thị đang định mở miệng nói ra thay đổi của Niên Khai Diễm trong bốn tháng qua đột nhiên bị cắt đứt.

Lúc này, Niên Khai Diễm lại nhanh bay vào trong chính sảnh. Nhuyễn tiên trên tay nàng vung lên lại mạnh quật tới chỗ Niên Sở Hoảng. Hắn nhanh chóng tránh sang một bên chiếc ghế thái sư lập tức bị nát thành mấy khối. Mọi người đều là chính lắng nhìn một màn trên.

“Thế nào, còn giận liền hành thích phụ thân.” Niên Sở Hoảng đứng vững cước bộ cách đó không xa, không giận phản tức. Hắn ha hả cười lên một trận, như vậy mới là nữ nhi của hắn, toàn núp ở khuê phòng thì làm được gì a.

Niên Khai Diễm thu hồi nhuyễn tiên, chân trước chân sau bày thế phòng thủ. Đôi tay nắm chặt nhuyễn tiên căng ra chắn ngang trước mặt. “Phụ thân, chúng ta đấu một trận nếu là người cảm thấy được liền lần tới đến nữ nhi cùng người đi áp tiêu.”

“Được.” Niên Sở Hoảng nói xong lập tức nắm chặt tay thành quyền, âm thanh răn rắc của các khớp xương vừa vang lên cũng là lúc hắn xông đến. Về mặt hưng phấn, miệng cũng từ lâu bật cười, đã lâu hắn không có cùng nữ nhi này giao thủ. Nhìn chiêu thức này của nàng liền biết được bốn tháng nay luyện tập không ít.

Đôi phụ nữ dưới ánh mắt kinh ngạc của nhiều người động thủ cước giao đấu. Lương Tuấn Hy cầm con điều cũng bước đến, nghe được động tĩnh hắn đứng im ở ngoài cửa không động đậy. Đôi tai khẽ động, tập trung thính lực lắng nghe âm thanh xung quanh, rất nhanh hắn liền xác định được chuyện gì đang xảy ra.

Nàng cùng bá phụ giao đấu sao? Vì lý do gì nha?

Lúc này Niên Sở Hoảng một tay không chút do dự túm lấy nhuyễn tiên của Niên Khai Diễm kéo nàng đến trước mặt mình. Lại rất nhanh lật tay còn lại túm vai nàng ném ra xa.

Lương Tuấn Hy nghe được tiếng la của nàng lập tức xác định được phương hướng nàng sẽ ngã xuống. Hắn nhanh chân phóng lên hai bước xa, tay dài vươn ra bắt lấy nàng.

“Nàng không sao chứ?”

Lúc này Hứa Bộ Nam đứng gần đó cũng là muốn đón lấy Niên Khai Diễm, chỉ là hắn lại kém Lương Tuấn Hy một bước. Tay hắn chỉ có thể chạm đến cánh tay dưới ống tay áo của nàng mà thôi.

“Sư muội cẩn thận.”

Niên Khai Diễm bị một loạt động tác của phụ thân khiến cho không thể đỡ nổi, rất nhanh liền bị ném ra ngoài. Cả người nàng bay lên không trung, lại được một thân thể rắn chắc cao to ôm trong lòng.

Chỉ là khi đỡ lấy nàng, con điều trong tay của Lương Tuấn Hy lại bị thân thể của nàng làm gãy hết một cánh của hồ điệp. Thế như hiện hắn lại không có tâm tình lo cho con điều nữa, hắn quan tâm nàng hơn.

Niên Khai Diễm mím chặt môi, hất hai nam nhân ra khỏi người mình, đứng vững thân thể. Đôi mắt mở to lại lần nữa xống vào, nàng phải thắng, nhất định phải thắng.

Chỉ là lần công kích này của nàng lại cực kỳ thuận lợi. Niên Sở Hoảng bị nàng đấm một quyền lên lòng bàn tay phải liền ôm lấy cánh tay phải, lui về sau bốn bước giải giáp quy hàng: “Thua rồi thua rồi, bốn tháng nay ngươi quả có tiến bộ, vậy lần sau áp tiêu liền theo phụ thân đi thôi.”

Lúc trước hẳn không để nữ nhi đi áp tiêu là bởi vì nàng chỉ một lòng muốn cùng Hứa Bộ Nam một chỗ. Hiện thấy được nỗ lực của nàng, lần giao đấu này cho dù là thắng hay thua, thì lúc nàng mở miệng khiêu chiến hẳn cũng đã có sẵn đáp án. Từ lúc này trở đi hẳn chính thức để nàng dần dần tiếp quản tiêu cục.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Cảm thấy trống trải

Một câu của Niên Sở Hoảng khiến cho Niên Khai Diễm vui vẻ hô to.

“Tốt quá tốt quá, được đi áp tiêu rồi.”

Niên Khai Diễm nghe được lập tức vui vẻ nhảy cẫng lên. Chỉ là đột nhiên nhớ ra gì đó nàng lại chạy đến trước mặt phụ thân hỏi: “Phụ thân làm sao?” Một quyền của nàng tuy là dùng hết sức nhưng lấy thân thể của phụ thân mà nói, làm sao có thể chịu không nổi.

Niên Khánh Tự thở dài mặc kệ vô số cái nháy mắt của Niên Sở Hoảng nói: “Phụ thân ngươi lần này suýt nữa mất mạng a, cũng may Bộ Nam phát hiện kịp lúc nên chỉ có cánh tay bị trật xương một chút. Vân Kha giúp hẳn bó được, gần về đến sợ các ngươi lo lắng nên hẳn tháo ra.”

Khúc thị nghe được như vậy, vội vàng chạy đến cầm lấy tay của trượng phu, khóc lóc đau lòng quở trách: “Lão gia, ngươi thương nặng như vậy lại còn cùng Diễm Diễm giao đấu, đây là muốn tàn phế sao?”

Niên Sở Hoảng trừng mắt dè dặt mình, rồi lại hào sảng nói với nữ nhi: “Đừng nghe nhị thúc ngươi nói lung tung, phụ thân là cười ngựa lâu nên tê tay thôi.” Sau lại quay sang an ủi phụ nhân nhà mình.

Niên Khai Diễm nhìn dáng vẻ cao hứng của phụ thân, lại dời mắt nhìn Lương Vân Kha ở gần đó. Không đợi nàng hỏi hẳn chỉ im lặng một cái gật đầu xác nhận vấn đề.

Nàng hừ một tiếng liền nói: “Vậy ngươi mau giúp phụ thân bó được lại đi.” Thật đáng chết, lúc này nàng còn ra tay nặng như vậy a. Cũng không trách được phụ thân, mẫu thân động chuyện là khóc ưm sùm than trách đủ điều, thế nên hẳn mới tháo băng trước thời hạn.

Nhị sư huynh Lý Sứ Thành là người đầu tiên lên tiếng bước đến chỗ của nàng. Hắn cầm một hộp gấm đưa cho nàng: “Sư muội, đây là lễ vật ta tặng muội a.”

Lý Sứ Thành là một nam nhân có dáng người cao nhưng lại có chút gầy, thân thủ ngược lại cũng rất tốt. Hắn tuy lớn tuổi hơn Hứa Bộ Nam nhưng lại vào tiêu cục trẻ hơn nên chỉ có thể gọi là nhị sư huynh.

Đời trước cũng như đời này, hẳn đối với Niên Khai Diễm rất là quan tâm. Mỗi lần đi áp tiêu trở về đều sẽ mua lễ vật cho nàng, khi thì đồ chơi khi thì đồ ăn.

Nàng nhoẽn miệng cười nhận lấy: “Đa tạ nhị sư huynh.” Không cần mở ra nàng cũng biết là vật gì bên trong rồi, chẳng phải cũng sẽ như đời trước sao.

Tam sư huynh Bá Cao Minh mười bảy tuổi, là đại thiếu gia của Bá gia, một trong ba phú hộ to nhất ở Lan châu. Vì lúc nhỏ sức khỏe không tốt thường xuyên bị bệnh nên được Bá lão gia mang đến tiêu cục để Niên Sở Hoảng dạy hẳn võ công để kiện thân.

Thế nên Niên Sở Hoảng sẽ không để hẳn đi áp tiêu. Bất quá chuyển tiêu lần này quan trọng, mà đám đệ tử trong tiêu cục lại đi áp tiêu ở một số chỗ khác bắt đặc dĩ mới phải để hẳn đi. Trước khi đi còn phải đến Bá gia hỏi qua Bá lão gia mới dám quyết định.

Tướng mạo của hẳn rất bình thường, không có gì nổi trội, nhưng thân thể hẳn so với lúc trước tráng kiện hơn rất nhiều. Hắn đặc biệt thích chơi cùng Niên Khai Diễm bởi vì hẳn thích Niên Tuệ Nhân mà nàng ta lại cùng nàng thân cận.

“Sư muội, bốn tháng không gặp liền là tiến bộ không ít nha.” Quả nhiên để hẳn nhìn nàng bằng con mắt khác.

Niên Khai Diễm bĩu môi, xòe tay ra trước mặt hẳn, ngón tay động động: “Lễ vật của tam sư huynh đâu?”

Đời trước khi Bá Cao Minh nghe tới Niên Tuệ Nhân gả cho Hứa Bộ Nam thì âm thầm ly khai Lan Châu. Còn hẳn đi đâu thì trời mới biết được, nàng lo cho mình còn không xong làm sao có thời gian lo đến hẳn.

Bá Cao Minh ngửa đầu cười ha ha: “Ta lần đầu đi áp tiêu nên không biết tiêu cục có tiền lệ trở về phải tặng lễ cho sư muội nha.”

Ngay thời điểm Niên Khai Diễm đắm chân muốn phản bác, Hứa Bộ Nam lại tiến lên đứng ở bên cạnh nàng: “Ta cũng có lễ vật tặng cho sư muội nha.”

Niên Khai Diễm quên hết nộ khí lúc nãy, vẻ mặt rất không có tiền đồ đưa tay nhận lấy: “Đa tạ đại sư huynh.” Mặt nàng đỏ lên rõ rệt khiến mọi người hiểu rõ tâm ý của nàng.

Sau đó nàng lại trừng mắt quát Bá Cao Minh: “Không cần đi lần đầu hay lần thứ bao nhiêu, có mắt nhìn vẫn thấy được mọi người trở về sẽ tặng lễ cho muội, tam sư huynh đã biết chưa?”

Bá Cao Minh lăm bằm nhại lại lời của nàng khiến mọi người phì cười.

Trong khi ba nam nhân vây quanh Niên Khai Diễm, ta một câu người một câu, thì Lương Tuấn Hy bên này cúi đầu cầm lấy con điều hồng rồi đi. Quả nhiên Hứa Bộ Nam trở về nàng sẽ không nhìn đến hắn nữa.

Lương Vân Kha thấy được vội vã chạy theo phía sau. Khi đuổi kịp hắn vội cười hỏi: “Đại ca, bốn tháng nay huynh cùng phụ mẫu có khỏe không?” Miệng nói nhưng mắt nhìn con điều trên tay Lương Tuấn Hy, tâm không ngừng lạnh. Đại ca hắn lại một lòng với nữ nhân vô lương tâm kia, thực sự là không đáng.

Lương Tuấn Hy chậm rãi gật đầu nhưng không đáp. Hắn không còn tâm trạng gì nữa, nàng không quan tâm hắn nữa rồi. Nếu mai hắn đến nàng sẽ còn để cho hắn tiến viện không?

“Đại ca, người ta không thích huynh, huynh đừng có cố chấp như vậy có được không?” Lương Vân Kha nhìn dáng vẻ kia của Lương Tuấn Hy hắn liền nhin không được mà nói ra câu nói đã từng nói hàng trăm hàng nghìn lần. Hắn thực sự muốn nói rằng nữ nhân kia không đáng a.

Lương Tuấn Hy vẫn không đáp một mạch về thẳng viện của mình. Lần này đám người đi áp tiêu cũng không quên mua được liệu trở về. Sợ là mấy ngày này hắn cũng sẽ rất bận rộn không thể tìm đến nàng quấy rối được.

Quả nhiên qua đi ba ngày, mỗi ngày vẫn như cũ Niên Khai Diễm vẫn là đến luyện võ trường điều đặn. Nàng có thời gian cùng Hứa Bộ Nam thân cận hơn nhưng lại cảm thấy có gì đó rất trống vắng. Phụ thân cùng mẫu thân cũng dần dần giao cho nàng làm chút chuyện trong tiêu cục nhưng tâm trí của nàng có chút lơ lửng không thể nào tập trung được.

Đến ngày thứ tư, nàng chấp tay sau lưng đi lòng vòng viện tử. Hoa nở rộ, hương thơm ngào ngạt nhưng nàng lại không có tâm trạng thưởng thức. Đôi mày liễu chăm chú nhíu chặt, lâu lâu lại phát sinh vài tiếng thở dài.

Thước nhì nhìn tiểu thư đi tới đi lui không biết bao nhiêu canh giờ liền nhin không được mà hỏi: “Tiểu thư, người đến cùng là thế nào nha? Lý nào lại mấy ngày nay cứ đi qua đi lại, người không chống mặt nô tỳ cũng hoa mắt rồi a.”

“Không biết.” Niên Khai Diễm chán nản nói. Nàng dừng cước bộ muốn ngồi xuống ghế đá bên bàn, móng chưa chạm ghế đã thờ dài đứng lên tiếp tục đi. “Ta cảm thấy thiếu thiếu gì đó, lại không biết là thiếu đi thứ gì.”

Thước nhì chép môi, nghĩ nghĩ. Lúc sau như bừng tỉnh đại ngộ, đôi mắt mở to lóe sáng, nói: “Dạo này Hy ca không có đến a.”

Nghe nhắc tới Lương Tuấn Hy, Niên Khai Diễm chinh lăng nửa ngày. Lý nào nàng sẽ vì hắn mà cảm thấy trống vắng a. Rõ ràng người nàng thích chính là Hứa Bộ Nam tuần tú khôi ngôi võ công cao cường nha. Lại còn chưa kể có không ít nữ tử ngỏ lời với hắn(HBN) nhưng hắn vẫn là không đáp ứng.

Nhưng quả thực bốn ngày nay Lương Tuấn Hy không có đến tìm nàng a. Nàng ngửa đầu nhìn lên mây trắng bị gió thổi chậm rãi động trên bầu trời, sẽ không phải hắn buồn bã nên mới như vậy chứ? Đồi trước, những lúc thế này hắn thường...nghĩ đến đây mặt nàng có chút đỏ lên.

Nàng luôn cảm thấy hắn phiền phức nên lúc hắn không đến nàng càng vui liền đầu để ý đến. Hiện nàng là xem hắn như bằng hữu rồi, liền sẽ không khí hắn như trước.

“Đến xem hắn đang làm gì đi.”

Thoại âm vừa rơi, nàng xoay người. Chỉ là khi nàng vừa đưa mắt hướng nguyệt môn đã thấy Hứa Bộ Nam bước đến. Mắt nàng tiểu nhìn nàng, trên tay còn mang theo một lồng thức ăn: “Sư muội, ta vừa bảo trù phòng làm chút tô yến cho muội đấy.”

Niên Khai Diễm cười đến ngọt ngào, chạy đến trước mặt hắn, nàng e lệ cúi đầu: “Chúng ta cùng dùng.” Đầu nàng lúc này sớm đã không còn ba chữ ‘Lương Tuấn Hy’ nữa.

“Được.” Hứa Bộ Nam rất nhanh liền đáp ứng. Sau đó cùng nàng tiến đến bên bàn đá ngồi xuống.

Thước nhì ở bên vì hai người múc tô yến. Đúng là tiểu thư chỉ vui vẻ khi thấy Hứa sư huynh đến. Ai...vẫn là Lương Tuấn Hy đáng thương nhất, tiểu thư vừa định đến tìm hắn thì lại bị người ngăn rồi, đây chỉ có thể trách hắn không tốt số, không có phúc hưởng.

Ai biết được lúc này Lương Tuấn Hy cô linh linh đứng ở ngoài nguyệt môn, hắn chỉ đến sau Hứa Bộ Nam một chút mà thôi. Hắn dành chút thời gian chạy đến tìm nàng, tay hắn cũng là cầm một lồng thức ăn. Chỉ là bên trong lồng thức ăn kia cũng không phải tô yến nhân sâm cao quý gì, chỉ là chút được cho

nàng dường như bỏ khí mà thôi.

Hắn không có bạc, tuy lương bổng của hắn cũng được xem là cao trong đám hạ nhân, nhưng hắn muốn thú nàng, gia cảnh lại không phải khá giả nên phải để dành. Cả phục trang cho bản thân hắn cũng không dám chi mà chỉ dùng đến khi rách mới đổi. Hắn muốn có đủ tam thư lục lễ, sinh lễ thú nàng cũng phải nhiều, nên chỉ có cố gắng mà tiết kiệm thôi.

Không ngờ nghe được âm thanh vui vẻ của nàng như vậy. Hắn muốn nhấc chân bước vào, lại sợ làm nàng mất hứng lại càng không muốn "thấy" nàng vui vẻ bên nam nhân khác. Không thể làm gì khác hơn là xoay người ly khai, bàn tay nắm chặt lồng ngực ăn hiện lên gân xanh.

Thân ảnh của Lương Tuấn Hy vừa khuất sau tường viện thì bên kia Niên Tuệ Nhân cũng tiến đến viện. Vừa thấy được Niên Khai Diễm cùng Hứa Bộ Nam đang cười nói vui vẻ cũng bước vào.

“Đường tỷ, Hứa sư huynh hảo.”

Niên Khai Diễm giơ tay vẫy vẫy gọi: “Đường muội đến đây cùng ăn thôi.”

Hứa Bộ Nam đưa tay lên che miệng đỏ mặt ho khan hai tiếng: “Ta không biết tam tiểu thư cũng đến nên không có chuẩn bị nhiều như vậy, thật xin lỗi.”

“Là ta đến không báo trước, Hứa sư huynh không cần tự trách.” Niên Tuệ Nhân cười đến híp mắt, ngồi xuống bên cạnh Niên Khai Diễm hỏi: “Đường tỷ hôm nay không đến luyện võ trường sao?”

“Àn, phụ thân nói mỗi ngày đến đó một canh giờ là được rồi.” Nói xong Niên Khai Diễm đẩy một chén tô yến đến trước mặt nàng ta: “Người dùng phần của ta đi.” Dù gì hiện nàng cũng không muốn ăn, nếu không phải là Hứa Bộ Nam mang đến thì nàng đã sớm từ chối rồi.

“Vậy làm sao được.” Niên Tuệ Nhân dịu dàng đẩy lại trở về trước mặt Niên Khai Diễm.

Thấy hai nữ nhân đẩy qua đẩy lại, Hứa Bộ Nam thức thời liền nói: “Ta nhớ ra có chút chuyện, vẫn là hai người ở đây dùng đi, ta đi trước.” Dứt lời hắn liền đứng lên ly khai Diễm viên.

Thế là hai nữ nhân ở đây vừa ăn vừa cười nói, không hề có chút mất tự nhiên nào xuất hiện trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Không nói ra được

Lại qua đi mười ngày, Niên Khai Diễm vì chuẩn bị lễ cập kê của mình cùng Niên Tuệ Nhân nên cũng đã quên mất chuyện của Lương Tuấn Hy. Nếu không phải bận rộn bị mẫu thân kéo đi may y phục chọn đồ trang trí thì chính là phải nghe phụ thân giảng về cách quản lý tiêu cực.

Cũng trong mười ngày này, Niên Nhạn Thanh có đến tìm nàng. Nhìn dáng vẻ của nàng ta như là có lời muốn nói lại thôi, nàng cũng không có ép uổng hay bảo nàng ta cứ nói đừng ngại, mà chỉ là xem như không thấy thôi.

Sáng ngày kế tiếp, khi ánh dương quang còn chưa tỏ đã thấy Thước nhi cũng một đám bà tử chạy vào viện của nàng rồi. Mặc các nàng làm gì, nàng cứ nhắm mắt ngủ gà ngủ gật. Thước nhi bắt đắc dĩ vịn chặt hai vai giữ cho nàng đừng ngã.

Sau hai canh giờ đám bà tử kia mới rời đi tha cho nàng. Nàng nằm ở bên nhuyển thác chớp chớp mắt, có chút ngủ đã tỉnh rồi hỏi: “Còn bao lâu nữa mới phải ra ngoài.”

Thước nhi ngồi một bên giúp nàng quạt, mắt nhìn ra cửa to trước mặt: “Cũng sắp rồi, chỉ cần Hoa nữ nương đến liền ra ngoài.”

“Àn.” Niên Khai Diễm gật gật đầu, nàng lại như nhớ được gì liền hỏi: “Đạo này đường tỷ rất lạ, người có thấy như vậy không?”

Thước nhi chớp chớp mắt, nghiêng đầu, nghĩ qua một lúc lại nói: “Cũng vẫn là không lạ bằng tiểu thư người đâu.” Từ sau khi tỉnh lại liền hết như một người khác a, bản thân nàng cũng nhận không ra nữa rồi.

Niên Khai Diễm nghiêng đầu trừng Thước nhi một mắt, nàng đang hỏi việc chính lý nào lại ăn nói linh tinh thế này nha. Hừ hừ hai tiếng thật khê, há mồm vừa định nói lại nghe hạ nhân bên ngoài báo Niên Nhạn Thanh đến.

Sau khi Niên Nhạn Thanh tiến vào, nàng nhìn Niên Khai Diễm vẫn còn nằm trên nhuyển thác nhìn mình liền lấy tay che miệng khẽ cười: “Đường muội vì sao giờ này còn ở đây lười biếng nha, hôm nay đường muội cùng Nhân nhi là nhân vật chính a.”

“Mẫu thân chưa cho xuất hiện a.” Niên Khai Diễm đáp xong, giơ tay lên tùy tiện chỉ một cái ghế gần đó, lười biếng nói: “Đường tỷ mời ngồi.” Hiện nàng không có cảm giác được vị đường tỷ này không thích mình nữa, nàng ta nói chuyện với nàng cũng nhiều hơn, chỉ là chưa cởi mở mà thôi.

Thước nhì rất nhanh liền tiến đến sai sử hạ nhân khác mang trà bánh vào trong thánh tử. Kỳ thực lúc này tiểu thư hỏi, hiện nàng cũng là nên suy nghĩ một chút. Trước nay tiểu thư cùng nhị tiểu thư không có lai vãng, lý nào đạo gần đây liền hay tìm đến.

“Đường tỷ đến đây tìm muội là vì chuyện gì a?” Niên Khai Diễm tí gò má vào gối nhỏ trên nhuyễn thấp nhìn gương mặt tú lệ của Niên Nhạn Thanh.

Niên Nhạn Thanh khẽ cười lắc đầu: “Cũng không có gì, chỉ muốn đến hỏi đường muội chút sổ sách của tiêu cục a.”

Nàng âm thầm đánh giá Niên Khai Diễm, lúc này chính là mặc một thân sam y phấn cam sắc thêu hoa mai nở rộ cùng các cành lá tất cả đều là màu trắng, váy dài đậm cam sắc cũng là thêu hoa mai trắng cành lá lúc sắc đậm nhạt khác nhau nhìn rất chính chắn. Trong lòng lại dâng lên một cô cảm xúc khiến đầu nàng phải lập tức quay sang chỗ khác.

Thước nhì nghe vậy không đợi tiểu thư phân phó đã chạy đi lấy sổ sách của tiêu cục mang tới cho Niên Nhạn Thanh xem.

Niên Khai Diễm dạo gần đây bị bắt học tính toán sổ sách. Đây là chuyện đời trước nàng chưa từng làm, chuyện này chỉ do Khúc thị cùng Niên Nhạn Thanh xử lý mà thôi. Kỳ thực, tính toán đối với nàng mà nói chính là một loại cực hình, nàng luôn nhớ sai các con số, cả bàn tính khấu quyết nàng cũng thuộc không nổi thể nên rất là bi ai a.

Niên Nhạn Thanh tiếp nhận qua sổ sách, mở ra xem, đôi mắt càng xem đôi mày thanh tú càng nhíu chặt. Nàng dời mắt khỏi sổ sách lại nhìn Niên Khai Diễm: “Đường muội, trong này là muội tính sao?” Hoàn toàn không có cái nào đúng cả.

“Ân.” Niên Khai Diễm tự hiểu bản thân nên lập tức thừa nhận. Nàng cũng biết nhất định là có sai a, chỉ là không biết sai bao nhiêu mà thôi.

Niên Nhạn Thanh nuốt một ngụm nước bọt, “Nếu là để bá mẫu thấy được, sợ là...” Những thứ khác nàng cũng không dám nói. Mấy hôm nay Khúc thị phí không ít công sức nhưng hiện nhìn liền biết công đã trắng rồi.

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Niên Khai Diễm bĩu môi lười biếng chậm rãi nói: “Biết làm sao được a, muội là đối với thứ này không có thiên phú.”

Niên Nhạn Thanh không còn cách nào khác liền phải giúp nàng chỉnh sửa: “Vậy liền cho người mang bàn tính cùng bút viết đến ta giúp đường muội sửa lại a.”

“Ân.” Niên Khai Diễm hướng Thước nhì vẫy vẫy tay. Thước nhì lại chạy thêm một lần nữa đến bên bàn sách.

Thấy Niên Nhạn Thanh bắt đầu gõ bàn tính, Niên Khai Diễm lại mở miệng hỏi: “Đường tỷ không ở chỗ đường muội giúp nàng chuẩn bị lại chạy đến đây.”

Nghe nhắc đến muội muội mình, đáy mắt của Niên Nhạn Thanh lóe lên vài tia sáng quá dị lại rất nhanh tiêu thất. Nàng lắc lắc đầu nói: “Bên đó có hạ nhân, ta vẫn là xem sổ sách tránh bá mẫu lại sinh khí.” Lúc này tay phải đang cầm bút của nàng cũng siết đến chặt.

Đương nhiên cử động của nàng ta không qua được ánh mắt của một người từng trải qua một kiếp như Niên Khai Diễm. Nàng nhíu mày suy nghĩ hồi lâu, vẫn là đoán không ra cái thần sắc kia là gì.

Nàng chống tay ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa, vừa lúc thấy Hoa nữ nương mặt mày rạng rỡ bước đến: “Lão nô gặp qua đại tiểu thư, nhị tiểu thư.”

Niên Nhạn Thanh nâng mắt, nhìn Hoa nữ nương khẽ gật đầu lại tiếp tục công việc của mình. Nàng như là không quá xem trọng những lễ nghi này, đối với nàng có hay không thì cũng vậy thôi, vĩnh viễn không thay đổi được sự thực nàng đang ở nhà bá phụ.

Niên Khai Diễm nhoen miệng cười: “Nhũ nương đứng lên a.” Nhân tiện đưa tay cầm lấy ly trà còn đang bốc hơi nóng đưa lên trên miệng thổi thổi rồi nhấp một ngụm.

“Phu nhân để lão nô gọi người cùng nhị tiểu thư đến chính sảnh.” Hoa nữ nương một câu truyền đạt lại.

“Ân.” Niên Khai Diễm gật đầu rồi phát tay áo: “Nhũ nương giúp ta nói với nương, ta cùng đường tỷ sẽ lập tức ra đó.”

Sau khi Hoa nữ nương lui ra ngoài, Niên Khai Diễm cũng đứng lên. Nàng xoay xoay eo, lắc lắc đầu nói: “Đường tỷ, chúng ta cũng ra ngoài thôi không nên để mọi người đợi.”

Đôi mắt của Niên Nhạn Thanh đột nhiên tối lại, lại có chút ưu sầu. Nàng chậm rãi khép sổ sách trên tay lại, đứng lên: “Ân, ra ngoài thôi.”

Nhìn theo bóng lưng tiểu kiều của Niên Nhạn Thanh xa dần, mày liễu của Niên Khai Diễm nhíu chặt không hề hở. Đây là lý do gì nha, hôm nay là lễ cập kê của muội muội mình mà nàng ta lại không ở viện chạy đến chỗ nàng. Khi nghe được phải ra ngoài còn có thần sắc kia a.

Cước bộ nàng thả nhanh, bước đến bên cạnh Niên Nhạn Thanh mới giảm tốc độ lại: “Đường tỷ không khỏe sao?”

Niên Nhạn Thanh hơi cúi đầu một chút khi ngừng lại mang theo ý cười nhìn Niên Khai Diễm: “Không có, vì sao đường muội là hỏi như vậy?” Tay

nàng bắt gác đưa lên gương mặt được thượng trang dung cẩn thận kia, nàng để lộ chút gì sao?

Niên Khai Diễm lúc đầu cười: “Nhìn sắc mặt của đường tỷ không tốt nên ta mới hỏi thôi, nếu không có gì thì tốt rồi.” Nàng như nam tử, phóng khoáng mà cười. Nàng mới không tin đâu, nhưng vẫn là giả vờ tin.

Mặt của Niệm Nhạn Thanh lập tức đỏ ửng vì xấu hổ. Tay nắm chặt khăn xoắn đến không còn nhìn ra hình dạng ban đầu nữa.

Niên Khai Diễm lại ngửa đầu nhìn trời cao thán: “Ai...hôm nay là lễ cập kê của muội a, muội không khăn trang ngược lại đường tỷ ngược lại khăn trang cái gì nha.”

Đôi trước nàng rất khăn trang buổi lễ này. Bởi vì khi buổi lễ này qua đi, nàng chính thức có thể tiến gần một bước thân cận Hứa Bộ Nam rồi. Có lẽ đã từng trải qua nhiều thứ nên đối với buổi lễ này nàng không còn mặn mà như trước nữa. Cuối cùng nàng cũng sẽ được gả cho Hứa Bộ Nam thôi, không cần phải vội.

Chỉ là vì đường tỷ bên cạnh này đột nhiên là cùng nàng thân cận không ít nha. Lại là có tâm sự muốn thổ lộ cùng nàng nhưng không biết nói thế nào hay là căn bản chưa suy nghĩ kỹ có nên nói hay không, nên đến giờ vẫn ấp úng không tiết lộ.

Biết bản thân luống cuống, Niệm Nhạn Thanh mặt đỏ đến mang tai, đầu chôn càng thấp hơn. Đôi môi vốn mím chặt khẽ mở: “Ta nhớ lại lễ cập kê của mình nên có chút hoài niệm thôi.” Tùy tiện tìm một lý do nói cho qua rồi lại chuyển chủ đề, “Đường muội vì sao không khăn trang nha, mỗi một nữ tử đối với buổi lễ này đều là rất cao hứng.”

“Muội cảm thấy có hay không thì vẫn thế thôi, chỉ cần mọi người bình an là được rồi.” Niệm Khai Diễm vẫn bước, tiểu ý trên mặt nồng đậm, nàng sẽ không để mọi người xảy ra chuyện gì nữa.

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

“Đường muội thay đổi rồi.” Niệm Nhạn Thanh phun ra một câu từ đáy lòng. Nàng đã từng cảm thấy bá phụ bá mẫu có một nữ nhi như Niệm Khai Diễm chính là bất hạnh, nhưng từ khi tỉnh lại thấy được nàng ta thay đổi nàng cũng không còn chán ghét nàng ta như trước nữa.

“Mỗi người trưởng thành đều thay đổi, muội là học theo đường tỷ nha.” Niệm Khai Diễm cười híp mắt đáp cũng không quên khen Niệm Nhạn Thanh một câu.

Nhưng ngược lại với tưởng tượng của nàng, Niệm Nhạn Thanh cư nhiên không vui vẻ mà trong mắt có chút đỏ. Một hồi lâu nàng ta mới đáp: “Ta nào có điểm gì tốt để đường muội học theo, nữ nhi gia vẫn là phải như Nhân nhi mới được yêu thích.” Dứt lời, mặt nàng xoay đi nơi khác, đưa tay lên thấm đi giọt nước mắt chuẩn bị rơi.

Niệm Khai Diễm lại lần nữa kinh hách, sẽ không phải là nhị thúc phân biệt đối xử chứ? Nhưng cả hai đời, nàng thấy nhị thúc yêu thương bọn họ là ngang nhau nha, đây lại là chuyện gì a.

Bất quá nàng cũng không hỏi tiếp nữa. Nhìn nàng ta khóc đột nhiên lòng nàng cũng có chút đồng cảm a. Đời trước cũng là Hứa Bộ Nam thú Niệm Tuệ Nhân nàng cũng là đau lòng như vậy. Trong lòng vẫn có ganh tỵ nhưng lại cảm thấy bản thân kém cỏi không bằng được nên không thể nào với được đến thứ mình mong muốn.

Cứ thế cả hai không nói gì nữa mà im lặng đến chính sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Lễ khinh ý trọng

Bên ngoài chính sảnh một mảnh náo nhiệt. Khi Niệm Khai Diễm bước đến thì đã thấy Niệm Tuệ Nhân từ lâu đã ở đó. Nàng ta chạy đến ôm lấy nàng cười vui vẻ: “Đường tỷ vì sao lâu như vậy mới đến nha, ta đợi người lâu lắm rồi nha.”

“Ta cùng đường tỷ vừa tản bộ trong hoa viên vừa hàn huyên nên đến trễ chút thôi.” Niệm Khai Diễm nói xong ôm hôn nàng ta một cái lại nhẹ đẩy ra.

Niệm Tuệ Nhân nghe vậy lại đưa mắt nhìn sang Niệm Nhạn Thanh bên cạnh Niệm Khai Diễm. Ánh mắt híp lại không ít, lại mở thanh hỏi: “Hai người nói chuyện gì nha?”

Niệm Nhạn Thanh không đáp mà nhắc chân bước đến thỉnh an trưởng bối có mặt ở chính sảnh. Sau đó liền ngồi xuống vị trí của mình không hề cùng ai nói lời nào.

Niệm Khai Diễm nhún vai: “Không có gì, chút chuyện sổ sách mà thôi, ta không biết nên thỉnh giáo đường tỷ.” Nàng ta dùng nhãn thần kia nhìn tỷ tỷ của

mình là có ý gì? Giữa tỷ muội bọn họ phát sinh chuyện gì sao?

Dứt lời nàng cũng bước vào thính an các trường bối.

Buổi lễ cứ như vậy tiến hành trong thuận lợi. Nàng cũng không quên len lén quan sát thần sắc của Niên Khánh Tự. Nhìn hần không có gì đặc biệt mà chỉ cười đến híp mắt cũng không quên nói cùng Khúc thị ‘sau này còn phiền đại tẩu giúp đỡ tìm nhà tốt cho hai nữ nhi của ta a.’

Đến phần tặng lễ lại không giống với đời trước nha. Lễ vật hoàn toàn khiến Niên Khai Diễm bất ngờ bởi không có một thứ giống. Phần lễ vật của Bá Cao Minh, hần tặng cho nàng cùng Niên Tuệ Nhân chính là không đồng nhất, ý nàng là về phần giá trị.

Tuy là lễ vật tặng nàng giá trị cũng cao nhưng lại không bằng của Niên Tuệ Nhân. Thứ của nàng ta cảm chính là hàng số lượng a. Nhịn không được nàng bữu môi kêu ca: “Không công bằng, tam sư huynh thiên vị.”

Bá Cao Minh gãi gãi đầu đầy lúng túng nhìn Niên Khai Diễm, lại e ngại có nhiều người ở đó nên hần kéo nàng sang một bên nói nhỏ: “Sư muội cùng biết ta có ý với tam tiểu thư, nên thông cảm cho ta một chút a.”

Hừ một tiếng rõ kêu, Niên Khai Diễm quay đầu đi. Ngay thời điểm đó, chính xác không lầm nàng nhìn thấy ánh mắt của Niên Nhạn Thanh hướng về phía này. Chỉ là rất nhanh nàng ta liền cúi đầu vờ như thứ gì cũng nhìn không thấy.

Chỉ cần một hành động nho nhỏ kia thôi cũng đủ cho nàng đoán được nàng ta nghĩ gì. Vậy liền chính là Bá Cao Minh có ý với Niên Tuệ Nhân, mà Niên Nhạn Thanh lại là có ý với Bá Cao Minh a, vậy chuyện nàng ta muốn nói cùng nàng là chuyện này đi?

Ngay lúc Niên khai Diễm đang cau mày suy nghĩ thì Lương Tuấn Hy tiêu sái từ bên ngoài nho nhả đạp bước tiến đến. Hần hướng mọi người hành qua lễ được Lương Vân Kha đưa đến bên người Niên Khai Diễm.

“Diễm Diễm.” Nhẹ giọng gọi một tiếng, hần đưa hộp gấm nhỏ đến trước mặt nàng: “Đây là lễ vật ta tặng nàng.”

Hứa Bộ Nam đứng gần đó nghe được mi tâm cau lại không ít. Diễm Diễm? Gọi thân mật như vậy, trong bốn tháng nay xem ra lời của mọi người là thật rồi. Hần vốn không tin, bởi từ khi hần trở về không thấy được hai người gặp qua mặt.

Hồn của Niên Khai Diễm trở về thể xác, nhìn thấy người trước mắt không hiểu sao tâm trạng của nàng đột nhiên lại vô cùng tốt. Nàng đưa tay nhận lấy nhoèn miệng cười: “Đa tạ người.” Tính toán cũng lâu rồi nàng không thấy hần a.

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

“Nàng mở xem xem có thích không?” Lương Tuấn Hy vẫn là giữ chất giọng ôn hòa sủng nịnh, tuy nhìn không thấy nhưng mặt hần luôn hướng về phía nàng. Biết bản thân cao hơn nàng nên đầu cũng hơi cúi, nếu không có dải băng trước mắt kia sợ là người nhìn xa cũng không phát hiện hần nhìn không thấy.

“Ân.” Khi nắp hộp mở, mắt của Niên Khai Diễm mở to cực không tin nhìn vật bên trong lại nhìn người trước mặt.

Đời trước những thứ hần tặng phụ mẫu không cho phép nàng trả lại ép nàng nhận thế nên nàng chỉ có ném ở một bên mà thôi. Hiện trái lại nhìn được thứ này nàng không thể tin nha.

Hần một thân thân đậm thụy lục sắc, bình thường thô sơ đến không thể nào bình thường hơn được, ăn vận chỉ là như một nam tử nhà nghèo mà thôi, lý nào có nhiều bạc tặng nàng cây lược ngọc lưu ly như vậy a. Đây còn chưa kể trên khung lược còn có chạm trổ hoa văn nho nhỏ cùng tên của nàng nữa. Nhất định là hần phí không ít bạc, hần moi đâu ra nhiều bạc như vậy?

Bá Cao Minh nhìn thấy cũng trợn to mắt nhìn, như thể không tin tưởng hần lắp bắp hỏi: “Hy...Hy huynh, đây là...” Mấy từ sau cũng nói không ra miệng nữa. Thứ này rất đặc nha, hần đã từng nghĩ sẽ mua tặng cho Niên Tuệ Nhân, nhưng nghĩ là chỉ có phu thê mới tặng lược mà thôi thế nên không có mua. Lương Tuấn Hy trái lại dám tặng a.

Lương Vân Kha khó chịu hừ thầm trong bụng. Đại ca của hần chính là quá lưu tâm nữ nhân này, bản thân thì tiết kiệm mua cho nàng thứ trân quý như vậy. Trong mắt của nàng chỉ có mỗi Hứa Bộ Nam mà thôi, nào có đại ca của hần chứ. Hần chính là cảm thấy không đáng.

Niên Tuệ Nhân đứng một bên nhìn thấy cũng hiếu kỳ chạy đến xem. Mắt nàng mở thật to, đưa tay che miệng bất khả tư nghị khá lâu. Lương Tuấn Hy đảo đầu ra nhiều bạc như vậy a? Mắt nàng nhìn Lương quân gia cùng Hoa di nương gần đó, nhìn bọn họ ăn vận đơn giản tầm thường, mà đôi huynh đệ lương gia cũng là tầm thường lại cư nhiên có nhiều bạc như vậy.

Lương Tuấn Hy nở nụ cười, hần biết bọn họ chính là ngạc nhiên a, chỉ là đồ tặng nàng hần không tiếc bất cứ thứ gì: “Diễm Diễm thích không?”

“Thứ này quá trân quý rồi, ta...” Nàng làm sao dám nhận nha. Mắt lại không tự chủ nhìn về phía phụ mẫu. Lễ vật này nàng từ chối liệu có bị họ mắng cho một trận không?

Đám người bên kia nào thấy được Lương Tuấn Hy tặng gì. Chỉ là Niên Khai Diễm cố ý hạ tay cầm hộp gấm xuống, hơi nghiêng hộp để phụ mẫu có thể nhìn thấy, nàng chính đang hỏi ý kiến bọn họ.

Đám người kia thấy được lại một phen bàn tán không dứt. Lương Tuấn Hy ngày thường ăn vận không nổi bật cứ nhiên cất giấu nhiều bạc như vậy?

“Đây là lễ vật ta tặng nàng, đều nói thiên lý tổng ngỗng mao – lễ khinh tình ý trọng, nàng vẫn là nhận thì được rồi.” Lương Tuấn Hy vẫn bảo trì nụ cười, hần xem như không nghe được tiếng ồn ào bên kia, giọng nói vẫn là khinh đạm mang theo sùng nịnh có thừa.

Phụ phụ Niên gia vốn là muốn từ chối, nghe xong câu kia lời đến cửa miệng cũng nuốt xuống. Người ta đã nói đến như thế rồi làm sao có thể từ chối.

Niên Sở Hoảng lên nhìn thê tử của mình như muốn trách ‘tất cả đều tại nàng, biết bao nhiêu thứ không nói đùa lại mang chuyện chung thân đại sự ra nói đùa.’ Hiện vui rồi, Lương Tuấn Hy ôm cái mộng này nha, mà nữ nhi của hần lại một lòng với Hứa Bộ Nam a, bảo Hần phải làm gì cho tốt đây?

Khúc thị nuốt một ngụm nước bọt hồi trọng phụ một mắt như nói ‘ta làm sao biết hần cho là thật còn nhớ lâu như vậy a’. Nàng lúc đó quả thực có ý nghĩ muốn Lương Tuấn Hy là nữ tề của mình a. Chỉ là nữ nhi không thích, lại nói sau này nàng suy xét kỹ lại thấy nữ nhi cái gì cũng không ổn, nếu bọn họ qua đời nếu là lấy đôi mắt kia của Lương Tuấn Hy sợ nữ nhi chịu khổ.

Niên Khai Diễm mím môi thầm mắng: Cái gì gọi là ‘lễ khinh’ nha, cây lược này mà ‘khinh’ thì thứ gì mới gọi là ‘trọng’ a. Thấy phụ mẫu cũng là á khẩu nàng cũng chỉ biết đa tạ hần mà thôi.

Hứa Bộ Nam bước đến nhìn thấy cây lược sắc mặt đen lại không ít. Hừ thầm trong bụng, biểu tình trên mặt lại vẫn mang ôn hòa: “Lúc đầu ta còn nghĩ rằng Hy huynh sẽ không đến nữa a.”

“Làm sao có thể, hôm nay là lễ cập kê của Diễm Diễm ta chỉ là bận chút việc nên đến trễ mà thôi.” Lương Tuấn Hy cũng ôn hòa đáp trả, mặt hướng về phía Hứa Bộ Nam. Tuy hần một thân y phục thông thường không gì nổi bật nhưng khí chất vẫn là áp đảo hết thảy xung quanh, tuấn dung của Hứa Bộ Nam cùng y phục hoa lệ của Bá Cao Minh cũng không sánh kịp.

Lý Sư Thành cũng hiếu kỳ chạy đến xem, mắt hần phát sáng khi nhìn thấy lược lưu ly: “Lễ cập kê này, sư muội là nhất rồi.”

Do là có Hứa Bộ Nam ở Niên Khai Diễm cũng thực nữ hơn ngày thường, nàng chỉ khẽ cười tuyệt không ha hả như mọi khi. Nàng biết người nổi bật nhất hôm nay không phải nàng, mà là Lương Tuấn Hy.

Đóng nắp hộp gắm lại nàng nắm chặt trong tay, tâm tình kích động không thôi. Nếu như đời này nàng vẫn gả cho Hứa Bộ Nam sợ hần vẫn như đời trước đi. Vậy liên càng không thể được, bởi người nàng thích là Hứa Bộ Nam, mà nàng cũng tuyệt không để hần rời đi. Nàng nên tìm một cơ hội cùng hần nói cho rõ ràng.

Đời trước hần rời đi, Lương Vân Kha qua đời, Lương quân gia cùng Hoa nữ nương cũng cùng hần ly khai. Nàng không muốn chuyện buồn năm đó tái diễn nữa, nàng cùng hần không thể làm phụ thê nhưng cũng có thể làm bằng hữu a. Vì sao hần không nghĩ như vậy mà muốn rời đi?

Hứa Bộ Nam nhìn thấy ánh mắt trong trẻo của Niên Khai Diễm nhìn Lương Tuấn Hy bản thân có chút không vui. Nàng không phải là thích hần, muốn gả cho hần sao, lý nào giờ phút này lại nhìn Lương Tuấn Hy a.

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Hần cũng biết nàng sau khi tỉnh lại trong hôn mê liền thay đổi rất nhiều. Nhưng hần cảm thấy nàng vẫn là thích hần vậy vì sao không nhìn hần mà nhìn Lương Tuấn Hy?

Càng nghĩ lại càng phần nộ, lửa giận trong lòng vô pháp dập tắt, hần nhìn Niên Khai Diễm nói: “Sư muội nhận được lễ vật trân quý như vậy hần là rất vui.” Nghe vào tai người nào cũng nghĩ được vị chua nồng nặc của dấm.

Người được mùi dấm chua, Niên Khai Diễm thu hồi tầm mắt hướng Hứa Bộ Nam nở một nụ cười ngọt ngào: “Lễ vật của mọi người ta đều rất thích, nên ai tặng ta cũng vui nha. Nhưng vẫn là lễ vật của đại sư huynh là hợp ý ta nhất.”

“Suốt ngày chỉ biết ôm chân lớn của đại sư huynh.” Lý Sư Thành ghét bỏ hừ một tiếng không chút khách sáo đẩy đầu nàng một cái. Bá Cao Minh cũng bật cười ha hả trên nàng. Hứa Bộ Nam lại đặc ý nhìn huynh đệ Lương gia.

Lương Tuấn Hy nghe được âm thanh ngưng ngừng của nàng, sắc mặt có chút không tốt. Khẽ thở ra một hơi thật dài nên khó chịu xuống, hần hướng mọi người nói: “Ta còn chút việc không thể lưu lại, cáo lui trước.” Dứt lời hần xoay người ly khai.

Lương Vân Kha nhìn theo sắc mặt đỏ ửng của Niên Khai Diễm hừ một tiếng trong bụng cũng bỏ đi theo Lương Tuấn Hy. Hần thực sự không biết đại ca vì sao xem trọng nữ nhân này a.

Sau đó mọi người ở tiền thính lại tiếp tục thiết yến.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trù nghệ đặc biệt

Đến tối, Niên Khai Diễm vận trung y rộng rãi trên giường, tay nàng giờ cao lược lưu ly cùng miếng ngọc bội Hứa Bộ Nam tặng. Hai cái nàng đều thích, tuy giá cả có chênh lệch rất nhiều nhưng trong lòng nàng chúng lại có giá trị ngang nhau vì một người là người trong lòng còn người kia nàng đã xem như bằng hữu a.

Thước nhì thấy được liền che miệng cười ngồi xổm bên giường chu mỏ chọc ghẹo: “Tiểu thư, có phải rất khó chọn lựa không?”

Niên Khai Diễm quay đầu lườm Thước nhì một cái, trầm đĩnh chặt sắt nói: “Nói vậy, trong lòng ta chỉ có đại sư huynh thôi.”

Thước nhì lại dấu môi đáp trả: “Nhưng Hy ca vẫn là phí không ít bạc mua chiếc lược này tặng người a. Bản thân hẳn trừ tiêu bạc cho Hoa nữ nương cùng Lương bá ra thì không hề dùng chút nào cho mình a.” Nam nhân như vậy rất đáng gả nha, hy vọng tương lai nàng cũng gặp được nam nhân như vậy.

Nghe đến đoạn này, đường nhìn của Niên Khai Diễm trở nên xa xôi bất định. Hẳn vì nàng làm bao nhiêu chuyện, nàng chẳng những không đáp lại còn nơi nơi khi dễ hẳn, nàng thật quá đáng. Đồi trước nàng không tốt với hẳn hẳn cũng đã như vậy, nếu là nàng tốt với hẳn như vậy hẳn sẽ...

Thước nhì vẫn không biết cách nghĩ của tiểu thư nhà mình mà vẫn ngồi bên lái nhai: “Đổi lại là nô tỳ, nếu nam nhân nào đối với nô tỳ như vậy, nô tỳ nhất định gả cho hẳn.”

“Vậy liền mau mau gả cho hẳn đi, ngày mai ta lập tức bảo mẫu thân nói với Hoa nữ nương để người nhanh một chút xuất giá.” Thoát ra khỏi trầm tư, Niên Khai Diễm khép hờ mắt nhìn Thước nhì, nàng ngồi bật dậy bước đến bàn trang điểm, ngồi xuống thừ chãi cây lược lưu ly.

Thước nhì chạy đến giúp nàng chãi, vừa mấp máy môi ba hoa: “Nhưng hẳn tặng tiểu thư người nha, nào có tặng nô tỳ a. Lại nói tặng lược a, đây là hẳn tỏ rõ với mọi người tâm ý của bản thân với tiểu thư rồi.”

Niên Khai Diễm nhìn bản thân trong gương đồng, lại nhìn miếng ngọc bội trong tay, lòng ấm lên không ít. Lúc trước Hứa Bộ Nam đối với nàng không mặn không nhạt, hiện hẳn lại mang tô yến cho nàng còn tặng nàng miếng ngọc này nữa, đây là những thứ đồi trước nàng chưa từng trải qua. Tuy lúc trước nàng bảo gì hẳn cũng sẽ thuận theo nàng, nhưng nàng chưa từng thấy hẳn chủ động như vậy.

Không cần nghĩ gì nhiều, nàng trước sau như một, vẫn là thích hẳn, vẫn là muốn gả cho hẳn. Lương Tuấn Hy nàng chỉ xem như bằng hữu mà thôi. Nghĩ vậy nàng hôn lên miếng ngọc một cái, không để Thước nhì chãi nữa mà lăn lên giường ngủ mất.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang---

Ngày kế tiếp, Niên Khai Diễm ở luyện võ trường trở về không trở về Diễm viên mà đến trù phòng. Bởi vì mọi người tặng không ít lễ vật cho nàng nên nàng muốn làm món chè trôi nước để đãi mọi người.

Loay hoay ở trù phòng hơn nửa ngày trời mới đi ra, cả thân người của nàng đều là mồ hôi. Nàng phân phó người mang đi chia cho mọi người trong phủ, bản thân trở về tắm rửa xong nàng cùng Thước nhì đến viện của Khúc thị.

Khúc thị vừa thấy nữ nhi mang chén chè trôi nước đặt trước mặt mình thì toàn cơ mặt đều đông cứng. Cố gắng nặn ra một nụ cười méo mó chống lại nụ cười sáng lạn cùng biểu tình đầy mong đợi của nữ nhi: “Diễm Diễm thật là ngoan, người để đây, chút nữa mẫu thân sẽ dùng.”

“Hiện còn đang nóng a, mẫu thân phải dùng ngay mới ngon nha.” Niên Khai Diễm vẫn chưa nhận ra điều bất thường của mẫu thân mà vẫn ngồi đó vui vẻ đợi mẫu thân dùng xong cho bản thân ý kiến.

Khúc thị nhìn thấy trong lòng thức ăn Thước nhì cầm còn mấy chén nữa liền tâm trạng vui vẻ xoa xoa đầu của nữ nhi nói: “Chẳng phải còn muốn mang đi cho mấy người nữa sao, mau mang đi đi để người lại không tốt.”

Niên Khai Diễm nhìn lại lòng thức ăn chợt nhớ ra, nàng vội đứng lên: “Vậy mẫu thân chậm dùng, nữ nhi rời đi trước.” Một từ ‘ân’ của Khúc thị vừa thoát miệng nàng cũng xoay lưng chạy nhanh rời khỏi đây.

Nhìn thấy nữ nhi ra khỏi viện, Khúc thị nhanh chóng đẩy chén chè trôi nước ra xa xa, phân phó hạ nhân: “Mau mang đi đồ đi, đừng để tiểu thư thấy được.”

Cũng không thể trách nàng được. Năm đó nữ nhi nổi hứng xuống trù phòng làm mỳ thợ cho trượng phu, toàn tiêu cục đều là trứng thực phải đóng cửa hơn một tháng tịnh dưỡng lại a.

Lúc này thấy được mấy chén còn lại, nàng liền âm thầm thay Lương Tuấn Hy cầu phúc. Mọi người trong Niên phủ nhất định sẽ như nàng âm thầm đồ đi mà không ăn, nhưng tiểu tử kia nhất định sẽ ăn.

Nghĩ đến hẳn nàng lại lắc đầu thở dài. Lúc này Hoa nữ nương cũng về mặt trưng hoảng, cước bộ nhanh chóng bước vào báo thông tin khủng bố: “Phu nhân, đại tiểu thư lại xuống trù phòng a.”

“Diễm Diễm vừa mới rời khỏi.” Khúc thị ôm trán ngao ngán. Dù gì trù nghệ của nàng cũng là tốt nhất Lan Châu, năm đó lão gia vì yêu thích món ăn do chính tay nàng làm liền mỗi ngày đều đến thưởng thức sau đó chính là thú nàng vào cửa. Nữ nhi rõ ràng do chính nàng hạ sinh lý nào một chút cũng

không giống nàng.

Đó là còn chưa kể, tính sổ sách lúc nhỏ phụ thân chỉ dạy nàng một lần nàng liền ghi nhớ. Nữ nhi nàng dạy không biết bao nhiêu lần vẫn là không thể nhớ được. Cái này gọi là hồ phụ không sinh khuyến nữ a, y hết lão gia, nếu không phải nhìn trúng Hứa Bộ Nam sợ là nữ nhi sớm đã thành bộ dạng như nam nhân bà không có tài nghệ không người dám thú.

À, có lẽ vẫn có Lương Tuấn Hy là ngoại lệ a!

Hoa nữ nương nghe nói liền ôm lấy tim, đột nhiên sắc mặt nàng không tốt nói: “Phu nhân, lão nô muốn trở về báo cho Tuấn Hy biết.”

Khúc thị lắc lắc đầu, mở miệng ngăn cản: “Đừng đi, để hần biết sợ rằng hần sẽ ngồi đó đợi a.” Thà Lương Tuấn Hy không biết nhờ đâu may mắn liền là ra ngoài hái thuốc không ở trong viện. Mà nàng đã quên mất lần này trượng phu nàng mua không ít được trở về khiến hần thời gian đi tìm nữ nhi nàng còn không có làm sao có thể ra ngoài hái.

Hoa nữ nương nghe vậy đưa tay áo lên khẽ lau nước mắt, vẻ mặt khổ sở nhìn ra ngoài. Lần trước đã khiến nàng rất đau lòng, hiện lại đến lần này, nàng...nàng cũng không biết thế nào nữa.

Khúc thị hiểu chuyện liền thở dài: “Đều do ta không tốt, nếu năm đó ta không thuận miệng liền sẽ không tạo ra thế cục này.”

“Phu nhân đừng tự trách mình, là Tuấn Hy cố chấp thôi.” Nàng thân là hạ nhân, năm đó phụ phụ nàng còn là Niên Sở Hoàng cứu về Niên gia nữa a.

Khúc thị nhũ mày nghĩ nghĩ lại nói: “Chuyện này do ta mà ra, để hôm nào ta đến cùng hần nói một chút.” Tay cầm chặt cây bút thể hiện sự áy náy cực độ.

Chính lúc này Niên Nhạn Thanh cũng về mặt gấp gấp chạy đến, hành qua lễ lập tức báo: “Bá mẫu, đường muội lại xuống trừ phòng a.” Nhớ lại lần trước nàng còn cảm thấy đáng sợ a. Lần này hạ nhân mang chèn đến viện của nàng, tận hai chén. Không biết Niên Tuệ Nhân đã đi đâu chỉ biết hai chén chèn kia nàng nhất định phải thủ tiêu.

“Đã biết rồi, nàng vừa ghé qua đây.” Khúc thị lại chán nản nói, mỗi lần nữ nhi xuống trừ phòng là y như rằng đều sẽ có người đến tìm nàng tố cáo. Đến tối lão gia cũng sẽ than với nàng về chuyện nữ nhi lãng phí tài nguyên tiền bạc cùng nhân mạng trong phủ.

Niên Nhạn Thanh nuốt một ngụm nước bọt, rất không tự chủ nhìn lên xung quanh để xem Khúc thị là thế nào xử lý chén chèn kia. Khúc thị thấy được che miệng cười hỏi: “Nhạn nhi xử lý thế nào nha?”

“Nhạn nhi cho người chôn xuống đất a.” Niên Nhạn Thanh thờ phào nói, vì sao nàng đang bảo vệ bản thân mà cứ như là đang làm chuyện xấu vậy a.

Vừa ngồi xuống nàng nhìn sang bên Hoa nữ nương, thấy được nàng ta đang đứng lo lắng nhìn ra ngoài, bản thân cũng tự hiểu nàng ta đang lo chuyện gì. Chỉ là Lương Tuấn Hy chính là không nghe khuyến bảo.

“Hoa nữ nương đừng lo lắng, Hy ca cát nhân thiên tướng nhất định không sao!” Ngoại trừ câu này nàng thực sự không biết nên khuyên nhủ câu gì.

Hoa nữ nương nặn ra nụ cười khó coi: “Tạ qua nhị tiểu thư.” Nói không lo chính là giả, nàng làm sao không lo cho được. Tay xoắn chặt chiếc khăn khăn trương đến độ không biết nên làm sao không chế.

Khúc thị nhìn thấy một màn, nàng cũng là mẫu thân của người ta đương nhiên hiểu được tâm trạng của Hoa nữ nương. Nhưng nếu để nàng ta trở về, chính mắt nhìn nữ tử của mình dùng độc mà không thể ngăn cản càng khó chịu hơn a.

Đều là tại nữ nhi của nàng cả, đang yên đang lành đột nhiên lại xuống trừ phòng làm gì. Khúc thị đương nhiên không biết, Niên Khai Diễm tự tin trừ nghệ hai đời của bản thân nên mới dám làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Nàng lại giận hần?

Cùng Thước nhi đến tìm Hứa Bộ Nam nhưng không thấy, Niên Khai Diễm lại đến viện của Lương gia. Đây cũng là lần đầu tiên trong hai kiếp người nàng đến đây. Lương Tuấn Hy vì nàng làm bao nhiêu chuyện, nàng cũng nên làm chút gì y hần a. Nàng cùng hần nói rõ một chút để hần tìm cô nương tốt mà thú, hần cũng không còn nhỏ nữa.

Lúc này Lương Tuấn Hy đang vật lộn với đóng được liệu lần trước Niên Sở Hoàng mang về. Cả người hần đầy mồ hôi thấm ướt lưng áo, hần đưa tay áo lau mồ hôi trên trán tránh mồ hôi chảy xuống băng dài trên mắt.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc tâm tình hần kích động, động tác cũng dừng lại chăm chú lắng nghe tránh bản thân mệt mỏi sinh ảo giác. Sẽ

không phải là...

Niên Khai Diễm bước nhanh đến, mở miệng trước: “Người đang phơi được sao?”

Tim của Lương Tuấn Hy lại nhảy mạnh đến loạn, hần thẳng thắt lưng hướng mặt đến nơi phát ra âm thanh, vẫn không tin mà hỏi lại: “Diễm Diễm? Nàng đến tìm ta?” Đây là chuyện hần rất muốn nhưng trăm triệu lần không nghĩ đến nàng sẽ thực sự tới tìm hần. Hần còn nghĩ bản thân không tìm nàng nàng sẽ rất vui càng sẽ không nhớ đến hần chứ.

“Ân.” Niên Khai Diễm nhìn nhìn rất nhiều được liệu được đặt ở trên mấy cái sàn ở dưới đất đang chờ phân loại rồi đặt lên giá phơi. Nàng vươn tay nắm cổ tay Lương Tuấn Hy bước đến chỗ bàn đá: “Ta có làm chè trôi nước nên mang cho người một chén.”

Vốn có tim của Lương Tuấn Hy đập rất loạn lại bị nàng nắm tay như vậy, tuy là cách ống tay áo nhưng cũng khiến sắc mặt hần bạo hồng. Nàng không những chủ động đến tìm hần, làm chè cho hần, đích thân mang đến cho hần mà còn chạm vào hần, đây bảo hần làm sao không cao hứng được.

Tuy cũng biết nàng cũng nắm tay những người khác nhưng hần không nhìn thấy liền xem như không biết đi. Chân cũng bước theo cước bộ của nàng, miệng cũng hiểu kỳ hỏi: “Nàng đưa ta đi đâu?”

Thoại âm vừa dứt nàng đã dừng chân lại, hần dừng không kịp nên xông lên chạm vào người nàng. Bối rối hần lập tức lui lại nửa bước: “Ta...”

Còn chưa kịp nói xin lỗi đã thấy nàng ả hần xuống ghế, không hề tức giận mà lại vui vẻ nói: “Mau thử chè ta làm đi, chỉ vừa làm xong thôi.”

Thước nhì vội từ lồng thức ăn mang ra một chén chè ấm đặt ở trên bàn trước mặt Lương Tuấn Hy. Lòng âm thầm cầu nguyện hần có thể bảo trụ tính mạng hoặc là có người đến giúp đỡ hần a.

“Hy ca chậm rãi dùng a...” Ai...Hy ca, hy vọng người tốt số một chút, đừng có như mọi người lần đó a.

Niên Khai Diễm ngồi xuống đối diện, hai tay chống cằm vẻ mặt vui sướng chờ hần ăn xong cho nàng biết ý kiến. Lương Tuấn Hy mỉm cười gật đầu, tay hần cầm thìa lên: “Vậy ta thử a.” Sự cao hứng cùng hạnh phúc trên gương mặt của hần chính là không thể nào giả được.

Lúc này Hứa Bộ Nam cũng tiến đến: “Sur muội cũng ở đây sao?” Giọng điệu chứng tỏ sự không vui của mình. Hần mới không ở trong phủ một chút nàng liền chạy đến đây tìm tên hạt tử này? Trước đây nàng chẳng phải chê nơi này toàn mùi được không người nàng không thích sao? Sẽ không phải nàng động tâm tên hạt tử này chứ.

Niên Khai Diễm nghe được âm thanh liền quay đầu lại cười, tay nàng đưa lên vẫy vẫy: “Đại sư huynh cũng đến sao?”

Lương Tuấn Hy cau mày, tay cầm thìa cũng đặt xuống: “Hứa huynh đến đây không biết làm gì?” Lừa giận trong lòng đột nhiên bốc lên, hai tay nắm chặt thành quyền đặt ở trên đùi bị bàn che khuất.

Hứa Bộ Nam bước đến bên bàn nói: “Ta đến lấy rượu thuốc, không biết Hy huynh đã chuẩn bị xong chưa?” Kỳ thực đây chỉ là cái cớ thôi, hần muốn đến xem của phải Niên Khai Diễm thực sự động tâm với Lương Tuấn Hy hay không. Cho dù có hần cũng sẽ không để chuyện này xảy ra đâu.

“Đã chuẩn bị xong, để ta đi lấy.” Lương Tuấn Hy nói xong liền đứng lên đi vào trong được phòng.

Niên Khai Diễm cười híp mắt vươn tay vào trong lồng thức ăn lấy ra một chén chè trôi nước: “Đại sư huynh, là ta mới làm nha, lúc này tìm không thấy người hiện người dùng thử đi.”

Hứa Bộ Nam lúc này mới nhìn chén chè lại như thấy được sự kiện năm kinh dị năm đó, sắc mặt hần lúc xanh lúc trắng cực kỳ khó coi. Hần làm sao dám ăn a, lúc này nghe đám huynh đệ bảo nàng đến đây hần nóng vội liền đến mà không có hỏi lý do a.

Lúc này hần chỉ mong Lương Tuấn Hy mau chóng lấy rượu thuốc đưa cho hần để hần sớm chạy mà thôi. Bảo hần ở trước mặt nàng dùng chén chè này...hần làm không được, mà không ăn để nàng phát lồng càng không xong, nhờ nàng nghiêng về phía Lương Tuấn Hy thì tiêu.

Thấy Hứa Bộ Nam do dự không nhận, Niên Khai Diễm có chút khó hiểu hỏi: “Đại sư huynh làm sao nha? Không muốn ăn sao?”

“Nào có nào có.” Hứa Bộ Nam có chút nóng nảy lên liếc nhìn vào bên trong được phòng, vẫn chưa thấy Lương Tuấn Hy bước ra, hần đưa tay cầm lấy chén chè nói: “Ta vừa cùng nhị sư đệ ở bên ngoài ăn no nên chưa thể dùng ngay được.”

“A.” Niên Khai Diễm gật gù hiểu chuyện, cũng không quên ân cần dặn dò: “Vậy chút nữa nhớ dùng nhé.”

“Ta biết rồi.” Hứa Bộ Nam mỉm cười như khóc đáp xong thấy Lương Tuấn Hy bước ra, đường nhìn hạ xuống cũng thấy được chỗ của Lương Tuấn Hy ngồi lúc này cũng có một chén chè liền rung mình một phen. Hần vội cảm tạ nhận lấy rượu thuốc liền viện cớ rời đi. Nhờ nàng bảo hần đứng lâu như vậy cũng là nên đối rồi ép hần ăn cho nàng xem, hần liền cửu tử nhất sinh.

Lương Vân Kha từ bên ngoài trở về phủ, liền nghe được đám huynh đệ trong tiêu cục đang than vãn, không biết nên ném chén chè đi đâu cho tốt, hần lập tức nhớ đến đại ca. Hần hốt hoảng chân như lập hóa tiễn dùng tốc độ nhanh nhất trở về viện, trong lòng hy vọng bản thân kịp thời ngăn cản đại ca không nên dùng.

Lương Tuấn Hy nghe được tiếng bước chân ly khai, lại nghe được tiếng bước chân của đệ đệ mình trở về, bản thân cũng không có bao nhiêu biểu tình.

Hắn mở miệng vừa định nói gì đó thì đã nghe Niên Khai Diễm gấp gáp nói: “Người chậm dùng, ta đi trước.”

Mặt hắn đen đi không ít, tay vừa cầm thìa lên lập tức khẽ run. Hắn biết nàng là khản trương muốn đi cùng Hứa Bộ Nam. Muốn ngăn lại không biết nên mở miệng thế nào cho tốt, thật lâu mới có cơ hội ở cùng với nàng thế mà lại bị Hứa Bộ Nam phá hỏng, biết khi nào mới có nữa.

Chân vừa bước vào cửa thì đã thấy Lương Tuấn Hy đang cầm thìa, Lương Vân Kha dùng sức mà chạy đến ném thìa trên tay của Lương Tuấn Hy xuống đất, tay còn lại không quên hất đồ luôn chén chè trên bàn xuống đất.

Nghe được tiếng động Niên Khai Diễm vừa xoay người chuẩn bị đuổi theo Hứa Bộ Nam liền quay trở lại. Nàng nhìn thấy một màn như vậy lập tức giận không kiềm chế được trừng mắt Lương Vân Kha.

Lương Vân Kha không chút sợ hãi chống lại ánh mắt của nàng, mở miệng chính là mắng người: “Đại tiểu thư, người không nên quá đáng như vậy. Nếu không phải bá phụ năm đó cứu cha nương ta thì chúng ta đã không phải nhìn nhận người, nhìn người hết lần này đến lần khác hại đại ca như vậy.”

“Nhị đệ, không nên ăn nói linh tinh.”

Cả người Lương Tuấn Hy tản ra hàn băng đáng sợ, đây là lần đầu tiên Niên Khai Diễm nhìn thấy trong hai kiếp người. Nàng làm sao biết được hắn ở trước mặt nàng đã rất cố gắng kiềm nén cảm xúc.

“Đại ca, ta nói có gì sai sao?” Lương Vân Kha càng không kiêng nể mở to giọng đáp.

Năm đó, nàng cũng làm mỹ thọ cho mọi người ăn nhưng lại cố ý trong phần của Lương Tuấn Hy hạ bả đậu. Hắn xuất phủ không biết trở về đói bụng ăn hết cả hai phần không những bị đại ca mắng còn thượng thổ hạ tả, nương khóc đến sưng cả mắt a.

Tóm lại năm đó, mọi người trong Niên phủ đều ngộ độc như chỉ có hắn là bị nặng nhất. Chỉ duy có nàng, Thước nhi cùng đại ca hắn không có ăn nên không bị gì cả mà thôi. Hắn tuyệt không để nàng làm ra những chuyện này nữa.

Thước nhi nhìn không được, xắn tay áo lên chỉ vào Lương Vân Kha mắng chửi: “Người một vừa hai phải thôi, tiểu thư vất vả xuống trù phòng làm, người không những không ăn còn hất đồ mắng người, đây là đạo lý gì.”

Nàng không phải không biết sự kiện năm đó, nhưng lần này tiểu thư là thật lòng làm. Tuy là sợ hãi muốn đi cũng phải đợi tiểu thư đi rồi mới làm chứ. Nàng cũng không muốn Lương Tuấn Hy ăn cơ mà.

“Ta nói có gì không đúng.” Lương Vân Kha cũng là hùng hổ trừng mắt Thước nhi: “Lần đó cũng may là ta ăn, nếu để đại ca ăn phải, hắn không nhìn thấy biết phải làm sao!”

Bên kia hai người khẩu thiệt qua lại, Niên Khai Diễm mím chặt môi, rừ mắt xuống. Năm đó là nàng thấy Lương Tuấn Hy phiền phức, muốn hắn tránh xa bản thân nên mới làm như vậy, đời này nàng thật lòng muốn làm cho hắn ăn cơ mà.

Chỉ là nàng không biết đời trước mỗi lần nàng xuống trù phòng nấu ra món nào đó mọi người trong phủ âm thầm đổ đi nên nghĩ rằng trù nghệ của bản thân đã lên một bậc mới. Đời trước không người nói nàng biết mà mọi người lại bảo nàng làm ngon nên ăn hết không có thừa lại cho nàng.

Nước mắt chảy xuống, nàng xoay người rời đi. Nàng không thể trách Lương Vân Kha, hắn làm vậy là bảo vệ Lương Tuấn Hy. Là nàng không thể làm người khác tin tưởng, là nàng tự hại bản thân bị mọi người chán ghét đến mức độ này.

Lương Tuấn Hy nghe tiếng bước chân ly khai, hắn quay đầu mặt hướng về phía Lương Vân Kha đầy nộ khí, lại nhanh chóng bước theo Niên Khai Diễm: “Diễm Diễm không nên giận, nhị đệ ăn nói linh tinh thôi, ta tuyệt không có nghĩ như vậy.”

“Ta không có giận.” Niên Khai Diễm nức nở nén cảm xúc nói, tay nàng nâng lên lau nước mắt. Lương Vân Kha nói đúng như vậy, nàng làm sao giận được, chỉ là khó chịu trong lòng thôi.

“Vậy vì sao nàng khóc?” Lương Tuấn Hy đương nhiên nghe ra được, chỉ cần âm thanh của nàng có chút thay đổi hắn cũng có thể nghe ra được. Lòng hắn nóng như lửa đốt nhưng vẫn là giữ thái độ ôn hòa với nàng, nàng không dừng bước hắn cũng không dừng.

Thấy hắn vẫn đối với mình tốt như vậy Niên Khai Diễm càng kiềm chế không được xúc động, nước mắt thi nhau là chả rơi. Hắn tốt với nàng làm gì cơ chứ, nàng xấu xa như vậy cơ mà.

Lương Tuấn Hy càng khản trương hơn vạn phần, gấp gáp mở miệng: “Ta đến trù phòng làm lại cho nàng được không?” Hắn nào dám bảo nàng làm lại cho mình ăn, thế nên đề bồi tội cùng nàng hắn chỉ có thể nói như vậy.

Đến khi kiềm không được nữa tiếng nức nở ngày một lớn hơn. Hắn càng ôn nhu khản trương, nàng lại càng áy náy hổ thẹn mà khóc to. Nàng đưa tay che mắt lại, cước bộ một nhấc chạy trở về viện không nhìn hắn nữa.

Lương Tuấn Hy gấp đến vô pháp suy nghĩ, muốn chạy theo nàng thì lại bị Bá Cao Minh vô tình đi ngang nhìn thấy nên đến ngăn cản: “Hy huynh, đừng đuổi theo, để ta giúp người xem nàng.”

“Ân, làm phiền Bá huynh rồi.” Lương Tuấn Hy tự biết lúc này nàng chính là không muốn gặp mình nên cũng không có tiếp tục cố chấp nữa. Khó khăn lắm nàng mới đến tìm hắn thế mà lại bị phá hỏng sợ rằng không biết khi nào mới có cơ hội nữa đây.

Nghe được tiếng bước chân của Ba Cao Minh xa dần, Lương Tuấn Hy mới xoay người trở về viện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Không gặp người nào

Đi từ xa đã nghe được tiếng gậy gõ ầm ầm của Thước nhĩ cùng Lương Vân Kha khiến tâm của Lương Tuấn Hy nặng như đeo đá. Cước bộ nặng nề đạp vào nền đất trong viện, thở dài một hơi mới nói: “Thước nhĩ, người trở về xem Điềm Điềm đi.”

Lúc này Thước nhĩ mới im lặng quay đầu chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, này giờ nàng lo mắng người đã quên mất tiểu thư đi đâu a. Trùng Lương Vân Kha một mắt, chỉ vào Lương Vân Kha cảnh cáo: “Người chờ đó cho bốn cô nương.” Dứt lời liền xoay người chạy ra khỏi viện.

Lương Vân Kha vốn là một thân tức giận chỉ là nhìn thấy sắc mặt đen thui của Lương Tuấn Hy hẳn liền biết lần này bản thân quá đáng: “Đại ca, ta xin lỗi.”

Lương Tuấn Hy ngồi xổm xuống đất, tay mò mẫm tìm cái chén cùng chiếc thìa bị Lương Vân Kha hất đổ, lạnh lùng nói: “Lần sau đừng làm như vậy nữa, ngày mai cùng ta đến Điềm viên hướng nàng bồi tội.”

Còn bắt hẳn hướng nữ nhân kia bồi tội nữa? Đừng có đùa: “Đại ca, nữ nhân đó nhờ lại hạ được thì sao? Cho dù nàng không hạ được thì đồ nàng làm có người nào dám ăn a, kể cả bá phụ bá mẫu vẫn là lên mạng đi tiêu hủy, người cư nhiên xem là son hào hải vị cho vào miệng ăn.”

“Nàng sẽ là tẩu tẩu của người, người không thể nói nàng như vậy.” Một câu nói ra miệng đủ để người biết quyết tâm của Lương Tuấn Hy. “Lại nói thân thể ta bách độc bất xâm không phải nhị đệ không biết, sau này đừng làm thế nữa.” Nói đến đây lòng hẳn lại dâng lên sự chua xót cùng hối hận muôn vạn lần, hẳn vì cơ thể bách độc bất xâm này mà mất đi nàng.

“Đại ca, nàng căn bản không thích người, người không thấy sao?” Nói xong hẳn mới biết bản thân nói sai, đang lẽ nên dùng từ ‘cảm thấy’ mới đúng. Chỉ là lúc này nàng muốn rời đi theo Hứa Bộ Nam, đại ca cũng biết rõ đi, vì sao phải cố chấp như vậy.

Lương Tuấn Hy vẫn nhích người chậm rãi tìm đồ, thái độ vẫn là lạnh khiến không khí hiện tại dường như cũng đông lại vài phần: “Nàng sẽ thay đổi.” Thái độ của nàng đối với hẳn gần đây khác trước rất nhiều, hẳn tin tưởng có một ngày nàng sẽ nguyện ý gả cho hẳn.

Có trời tin! Lương Vân Kha âm thầm bồi thêm một câu. Có lẽ đại ca phải thấy Niên Khai Điềm xuất giá mới chết tâm a.

Lương Tuấn Hy như thể biết hẳn nghĩ gì nên nói thêm: “Ngoại trừ nàng không ai có thể làm tẩu tẩu của người.” Hẳn không thú nữ nhân nào ngoài nàng, càng sẽ không vì nàng xuất giá mà thay đổi cách nghĩ này.

“Biết rồi, bồi tội thì bồi tội ai sợ nàng?” Lương Vân Kha khom người nhặt mảnh vỡ của chén lên miệng vẫn còn lẩm bầm thái độ cực kỳ không cam nguyện.

Đây là lần thứ hai đại ca dùng thái độ lạnh lùng với hẳn như vậy. Lần trước là hẳn ăn mất phần của đại ca thay đại ca chịu tội, lần này là hất đổ. Nếu là lúc này hẳn đợi Niên Khai Điềm rời đi mới hất đổ thì đại ca bắt quả trách hẳn vài câu thôi chứ không có bày thái độ này, là hẳn quá vội suy nghĩ không thấu đáo.

“Ta nhặt lên rồi.”

Lương Tuấn Hy không đáp chỉ đứng lên bước đến đồng được liệu tiếp tục công việc. Hẳn biết đệ đệ là quan tâm hẳn nhưng cũng không thể đòi xử với nàng như vậy. Nghĩ lại tiếng khóc lúc này, hẳn như bị vạn tiễn xuyên tâm, đến thờ cũng thờ không nổi nữa rồi.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang--

Lúc này ở Điềm viên, Niên Khai Điềm chạy vào trong phòng hạ lệnh không gặp người. Nàng lăn trên giường khóc rất lâu, tiếng khóc cũng cực kỳ to khiến mọi người đều bối rối.

Bá Cao Minh cũng là lần đầu nhìn thấy, hẳn không thể tiến vào chỉ có thể đứng ở bên ngoài lo lắng. Tuy Niên Khai Điềm lúc nào cũng khóc lóc nhưng nàng chỉ làm thế với sự phụ sự mẫu, mỗi lần muốn cái gì không được sẽ bày bộ dáng này để bọn họ xiêu lòng. Để hẳn kinh ngạc chính là vì sao Lương Tuấn Hy cũng có thể làm cho nàng khóc thành bộ dạng này a, kể cả Hứa Bộ Nam cũng chưa chắc làm được.

Theo trí nhớ của hẳn, từ trước đến nay toàn là nàng đi khi dễ Lương Tuấn Hy thôi, mà Lương Tuấn Hy luôn thuận theo nàng chưa bao giờ ngược ý nàng kể cả bị nàng đánh mắng dọa nạt hẳn cũng cắn răng chịu đựng, vậy chuyện này nên giải thích thế nào a? Hẳn muốn mở thanh hô vào nhưng tiếng khóc kia quá lợi hại hẳn đành xoay người rời đi.

Chưa đầy một khắc đồng hồ, chi tiết của sự kiện trên lan truyền khắp Niên phủ to lớn. Hoa nữ nương cùng Lương quân gia đều đến bồi tội nhưng Niên Khai Diễm không chịu tiếp khách. Mọi người đều đến khuyên giải nhưng không có tác dụng gì, đại môn vẫn khép chặt chỉ có Thước nhì bước ra truyền lời rằng ‘tiểu thư không gặp người’.

Đến khi Hứa Bộ Nam đến vẫn là câu nói trên, đây chứng tỏ hấn cũng không ngoại lệ, càng ngụ ý rằng địa vị của hấn trong lòng nàng đã giảm đi không ít. Điều này càng khiến hấn không cam tâm, Lương Tuấn Hy tên hạt từ sửu bát quái kia làm sao có thể hơn hấn.

Lại bốn ngày đi qua, Niên Khai Diễm vẫn ở trong viện không chịu gặp người. Lương Tuấn Hy cùng Lương Vân Kha mỗi ngày đến bồi tội nàng cũng để Thước nhì đuổi đi. Bên ngoài ngoại trừ nghe được âm thanh cãi nhau của Thước nhì cùng Lương Vân Kha thì chỉ nghe được tiếng thở nặng nề của Lương Tuấn Hy mà thôi.

Đến hôm nay, Lương Tuấn Hy có thời gian xuống trừ phòng làm cho nàng một chung chè trôi nước cùng Lương Vân Kha đến viện của nàng. Đã năm ngày rồi, nghe Thước nhì nói nàng không ăn gì cả, lại không gặp người mà chỉ khóc thôi, hấn thực sự rất lo lắng.

Hôm nay hấn không đứng nửa buổi như mọi hôm mà là ở bên ngoài gõ cửa sổ ngựa thất đang đóng chặt của nàng, nhẹ nhàng lên tiếng cũng không giấu được vẻ khẩn trương của mình: “Diễm Diễm, nàng vẫn còn giận ta sao?”

Niên Khai Diễm ngẩng mặt ra khỏi gối, dùng đôi mắt sưng húp mở không lên nhìn ra hình bóng mờ nhạt in trên giấy ở cửa sổ. Hấn vẫn còn đến tìm nàng làm gì, nàng không xứng đáng để hấn tốt với nàng như vậy.

Tay nàng vẫn còn nắm chặt chiếc lược lưu ly không rời, cúi đầu nhìn lược trên tay, đôi môi nàng mím chặt đến không còn thấy môi đâu nữa. Nước mắt trên mặt vốn đã khô nay lại tiếp tục phủ thêm một lớp, hai dòng lệ lại lăn xuống khi nàng nhớ lại cảnh trước khi bản thân chết, nàng vẫn còn được nhìn thấy hấn.

Không nghe được nàng trả lời hấn lại mở miệng hỏi Thước nhì đang trừng mắt Lương Vân Kha gần đó: “Diễm Diễm ở bên trong làm gì?”

Thước nhì hừ Lương Vân Kha một tiếng mới đáp: “Tiểu thư chỉ nằm một chỗ không chịu làm gì cả, đến nói chuyện cũng không buồn mở miệng.” Mặt nàng rũ xuống, cho dù những lần trước tiểu thư có giận lão gia phu nhân cũng sẽ không làm như vậy. Tất cả là do tên Lương Vân Kha mà ra, nàng thật muốn một đám ném vào gương mặt tuần tú của hấn.

Lương Tuấn Hy cau mày một hồi lại gõ cửa sổ: “Diễm Diễm, ta có làm chè trôi nước thường lại cho nàng, nàng dùng thử xem có ngon không!” Âm thanh vẫn ôn nhu truyền vào trong phòng.

Lương Vân Kha cũng bắt đầu cảm thấy hấn khí của Lương Tuấn Hy cùng sát khí của Thước nhì hướng về phía mình. Hôm đó hấn một lòng lo lắng cho đại ca nha, làm sao nghĩ được nhiều như vậy a. Hấn cũng đã đến mấy ngày rồi vẫn chưa gặp được Niên Khai Diễm, đây là lần đầu hấn thấy nàng có thái độ như vậy, bản thân cũng có chút chột dạ.

Thế nên hôm nay cũng không có như thường ngày mà cãi vã với Thước nhì nữa, cảm giác tội lỗi đang dâng trào không giảm trong lòng. Kiềm lòng không đành hấn lên tiếng nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, nàng cứ không có phản ứng như vậy có khi nào ở bên trong xảy ra chuyện gì rồi không?”

Niên Khai Diễm ở bên trong phòng không để cho Lương Tuấn Hy suy nghĩ thêm thứ gì đã cao giọng trực khách: “Các người toàn bộ đi hết cả đi, ta không muốn gặp các người nữa.”

Tay nàng cầm lược lưu ly giờ cao muốn ném đi, nhưng trong lòng lại dâng lên một cỗ cảm giác lạ khiến nàng đặt tay xuống. Nàng tự cho rằng đó là cảm giác tiếc nuối vật xinh đẹp trên quý này bị hư hại. Đây cũng không phải là lần đầu, trong mấy ngày này nó cứ liên tục xuất hiện không biết bao nhiêu lần.

Lương Tuấn Hy nghe nàng lên tiếng, tâm tình cũng tốt hơn. Tuy là đuổi hấn nhưng ít nhất cũng là nói cho hấn biết nàng vẫn bình an: “Nàng không muốn gặp ta liền để lại cho Thước nhì mang vào cho nàng, được không?”

“Không ăn không ăn, người mang về đi.” Niên Khai Diễm thả lược lưu ly xuống chân, hai tay bịt chặt lỗ tai không muốn nghe thấy giọng hấn nữa, mắt cũng nhắm thật chặt, liên tục lắc đầu.

Tiếng thét cùng tiếng nổ truyền vào trong tai của Lương Tuấn Hy khiến tay hấn càng nắm càng chặt. Vì sao mọi chuyện sẽ thành ra như vậy?

Thước nhì nặng nề hắt một hơi ra, mở miệng khuyên nhủ: “Hy ca vẫn là trở về trước, đợi vài hôm nữa tiểu thư người giận mới đến.” Kỳ thực, miệng thì nói thế thôi, nàng vẫn biết là không có tác dụng mà.

“Đại ca, thật xin lỗi.” Lương Vân Kha cúi đầu thấp giọng bước đến gần Lương Tuấn Hy nói một câu. Nếu không phải do hấn, đại ca cũng không cần phiền lòng như vậy, đã mấy ngày hấn chưa từng thấy đại ca vui vẻ, cũng chẳng hề nói với hấn lời nào.

Lúc này đột nhiên có một bà tử bước đến báo Niên Sở Hoàng cùng Khúc thị gọi Lương Tuấn Hy ra ngoài tiền đình. Về mặt mặt bà tử có chút hoảng hốt cùng trong giọng nói có chút khinh thường khiến hấn không thể lưu lại nữa.

Đưa lòng thức ăn trên tay cho Thước nhì, hấn lập tức bước ra khỏi viện. Lương Vân Kha cũng bước theo, trong lòng bất an mọc đầy.

Thước nhì cũng thấy được, địa vị của Lương Tuấn Hy trong lòng mọi người rất cao, lý nào bà tử này sẽ đối với hấn như vậy. Nàng nhìn vào trong phòng một chút thăm nghĩ, dạo này tiểu thư cũng không quan tâm đến nàng vậy nàng đi một chút rồi mới trở lại a.

Nghĩ thế nàng cầm theo lồng thức ăn bước ra ngoài theo huynh đệ Lương gia.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Niên phủ có trộm

Thước nhì đến tiền thính dò la một hồi lại khăn trương chạy về Diêm viên. Đẩy cửa, đặt lồng thức ăn trên bàn xong, nàng vội chạy đến giường hô to: “Tiểu thư tiểu thư, không xong rồi không xong rồi.”

Niên Khai Diêm vẫn nằm đó, mặt xoay vào trong đưa lưng về phía Thước nhì, biểu tình không một chút phản ứng, mắt sưng to vì khóc vẫn nhìn lom lom chiếc lược lưu ly. Phản chính hiện tại nàng không muốn gặp ai cũng không muốn lo lắng chuyện gì, mặc kệ mọi thứ đi.

Thước nhì cũng không đợi tiểu thư phản ứng nữa mà trực tiếp nói: “Mọi người hoài nghi Hy ca trộm bạc trong phủ để mua lược lưu ly tặng tiểu thư a.” Tuy trước không thích Lương Tuấn Hy cũng không có quá nhiều tiếp xúc cùng hắn nhưng nàng cũng không tin nhân phẩm của Lương Tuấn Hy sẽ làm ra chuyện bại hoại như vậy.

Quả nhiên, nghe xong Niên Khai Diêm lập tức có phản ứng. Nàng ngồi bật dậy xoay người về phía Thước nhì hỏi: “Người nghe từ đâu?” Đòi trước không có chuyện này, mà nàng cũng là tin tưởng nhân phẩm của Lương Tuấn Hy, hắn tuyệt không làm ra loại chuyện bỉ ổi này. Lại nói hắn bị mù lại chưa từng đến khổ phòng làm sao có thể lấy trộm. Đến cùng là người nào lấy trộm, lại vì sao vu oan cho hắn, không phải hắn rất được lòng mọi người sao?

“Nô tỳ theo bọn họ đến tiền thính nên nghe trộm được.” Thước nhì ôm ngực thở hồng hộc, ngum ngum đều là khí thô.

“Lập tức canh y.” Niên Khai Diêm không để ý đến thứ gì nữa liền hạ lệnh.

Rất nhanh nàng vận y phục thường ngày, lại thượng một ít trang che giấu dáng vẻ mặt mũi hư nhược hiện tại rồi chạy ra tiền thính. Niên phủ có trộm sao, không lý nào a. Bản thân nàng là người sống hai kiếp vẫn không tin tưởng chuyện này xảy ra.

Ở tiền thính, Niên Sở Hoàng cùng Khúc thị ngồi ở ghế chủ vị. Niên Khánh Tự, Niên Nhạn Thanh, Niên Tuệ Nhân đều ngồi ở vị trí của mình. Xung quanh còn rất nhiều người của tiêu cục, ai nấy đều sắc mặt nghiêm trọng nhìn chằm chằm Lương Tuấn Hy vừa bước vào không lâu.

Một nhà bốn người của Lương gia cũng có mặt đầy đủ đứng ở đối diện phu thê Niên Sở Hoàng. Không khí trong tiền thính lúc này nặng đến không còn gì có thể nặng hơn được nữa.

Lương Vân Kha là người mở đầu nói trước: “Bá phụ, bạc đó là của đại ca hắn...”

Lời có chưa dứt đã bị Lương Tuấn Hy lạnh lùng cắt ngang: “Nhị đệ.” Đầu hắn khẽ lắc không để Lương Vân Kha nói hết. Hắn không thể nói ra chuyện số bạc kia là hắn vì muốn thú nàng mà để dành được. Nếu nói ra chính là để mọi người khó xử, bởi nàng còn chưa đáp ứng gả cho hắn, chưa kể đến nàng còn đang giận nữa.

“Tuấn Hy, người nói ra cho mọi người nghe đi.” Hoa nữ nương kéo tay hắn khuyên nhủ.

Phu thê Niên gia đương nhiên tin tưởng Lương Tuấn Hy nhưng ở đây nhiều người như vậy liền phải công khai. Bọn họ không nói mà chỉ ngồi đó chung thủy đợi câu trả lời.

Lý Sư Thành đứng ở bên cạnh vẻ mặt chán ghét thêm miệng vào: “Su phụ sư mẫu yêu thương người như vậy người cư nhiên làm ra chuyện này?”

“Lý huynh dựa vào đâu cho rằng là ta trộm bạc?” Lương Tuấn Hy đáp phi sớ vấn, nhàn nhạt ném ra một câu khiến mọi người im lặng. Chỉ dựa vào chỉ tiết đó liền cho rằng là hắn trộm? Chỉ cần là người có não đều sẽ không tin, trong rương đâu còn bao nhiêu bạc, nếu là đã trộm thì phải trộm hết lý nào sẽ chừa lại nhiều đó. Hắn nghe được tiếng bạc trong hộp lúc mọi người cầm lên mà phán đoán số lượng cùng kích cỡ hộp.

Hứa Bộ Nam nhìn rương đựng bạc bị voi hết không ít liền mở miệng: “Hy huynh, số bạc bị mất vừa đúng với bạc người mua lược lưu ly tặng cho sư muội, điểm này người lại giải thích thế nào?”

Bá Cao Minh cùng Lương Tuấn Hy đi được cực cận nên hiểu rõ nhân phẩm của hắn, thế nên không có ý kiến. Chỉ là hắn nghĩ mãi vẫn không ra vì sao có người muốn hại Lương Tuấn Hy.

“Mọi người ở trong phủ cũng đã lâu, ta tin tưởng mọi người đều biết Hy huynh là người như thế nào.”

Niên Khánh Tự vuốt vuốt râu quan sát rất lâu, cuối cùng mở miệng nói: “Kỳ thực ta cũng không tin Hy tiểu tử sẽ trộm bạc.” Mắt hắn nhìn ra ngoài lại nói: “Đại ca chỉ bằng gọi đám đệ tử đêm qua canh gác khổ phòng vào đây hỏi cho rõ đi.”

Niên Sở Hoàng gật đầu đáp ứng, đường đường là một tiêu cục, nếu là gia còn quản không xong truyền ra ngoài còn người nào dám tin nhiệm nữa.

Rất nhanh hơn mười người gác khố phòng liền bước vào.

Bọn họ đều là chỉ chứng huynh đệ Lương gia làm, bởi đêm qua khi bọn họ canh gác hít phải một lượng mê dược. Trong lúc còn mơ màng thấy được một bóng dáng y hệt huynh đệ Lương gia lướt qua bọn họ mà trên người còn mang theo được hương nồng nặc nữa.

Miệng thì nói như vậy nhưng đầu mũi nhọn là chĩa về phía Lương Tuấn Hy. Bởi Lương Vân Kha không có động cơ đi trộm bạc ngược lại Lương Tuấn Hy là có. Thế nên có người hoài nghi cho rằng Lương Vân Kha chỉ là giúp đỡ Lương Tuấn Hy mà thôi.

Lúc này Niên Khai Điềm cũng bước vào tiền sảnh, chính nghe được những lời kia nàng liền mở miệng thay Lương Tuấn Hy biện giải: “Lúc đó các người thần trí không rõ làm sao có thể xác định? Chỉ là một mũi dược liệu, ta cũng có thể rải được phần lên người tạo thành.”

Khóe miệng của Lương Tuấn Hy kéo cao hiện lên nụ cười cao hứng đã mấy ngày chưa từng xuất hiện, quay người về phía phát ra âm thanh nhẹ nói: “Điềm Điềm, nàng đến?” Hắn còn sợ cả đời này nàng cũng sẽ giận hắn chứ, không nghĩ đến một khắc trước nàng còn đuổi hắn, một khắc sau liền đến đây giúp hắn nói chuyện.

Lương Vân Kha nhìn miếng ngọc bội do Hứa Bộ Nam tặng treo lủng lẳng trên thắt lưng của nàng sắc mặt cực kỳ kém. Đại ca hắn vì nàng bị người khác vu cáo lại không chịu khai sự thật để minh oan mà nàng chỉ biết mỗi Hứa Bộ Nam thôi.

Sắc mặt của Hứa Bộ Nam cũng không khá hơn Lương Vân Kha chút nào, nhủ mày không vui nhìn Niên Khai Điềm đang bước vào. Nàng cư nhiên giúp Lương Tuấn Hy nói chuyện? Là đã động tâm đi? Không, hắn tuyệt không để chuyện này xảy ra.

Một người trong đám người kia liền mở miệng nói: “Thế nhưng, đại tiểu thư chúng ta chỉ nói những thứ bản thân thấy, lại không phải là hoài nghi Hy ca a.”

“Phải nha, chúng ta cùng Hy ca quen biết đã lâu đương nhiên là tin tưởng hắn a.” Lại có người mở miệng nói.

Tiếp tới là một đám người đều mở miệng bảo bản thân tin tưởng thái độ làm người của Lương Tuấn Hy.

Niên Khai Điềm hành qua lễ rồi lại bước về chỗ của mình ngồi xuống. Nàng nhìn hết thấy mọi thứ, nếu sắc mặt phụ thân kém như vậy chứng tỏ mọi chuyện bất lợi với Lương Tuấn Hy rồi, thế nên nàng vội đẩy một bậc thang: “Phụ thân, người cho rằng thế nào?”

Niên Sở Hoảng hất ra một hơi chuyển dời trọng tâm câu truyện: “Chuyện này nếu là đồn ra ngoài e là ảnh hưởng đến danh dự của tiêu cục, sợ là uy tín cùng khách hàng cũng sẽ giảm xuống không ít.”

Biết đại ca mình không muốn truy cứu tiếp bởi vì không có chứng cứ, Niên Khánh Tụ cũng mở miệng giúp đỡ: “Đại ca, vậy để để liên lạc với tất cả khách nhân để Niên gia chúng ta thiết yến đãi bọn họ.”

“Lão gia, hiện chúng ta trước hết sẽ để chuyện này xuống, sau đó từ từ tra có được không?” Khúc thị cũng tiếp lời.

Lý Sứ Thành lại không cam tâm khi chuyện cứ như vậy mà cho qua, thế nên hắn lên tiếng một lần nữa mang trọng tâm câu chuyện trở về: “Đó cũng không phải là cách, sự phụ sự mẫu chỉ bằng sớm tróc được hung thủ mới có thể để mọi người an tâm tin tưởng tiêu cục như trước.”

Niên Khai Điềm phóng đường nhìn không hiểu về phía Lý Sứ Thành, hắn vì sao phải ép chết Lương Tuấn Hy mới chịu buông tay nha. Trong trí nhớ của nàng bọn hắn tuy không thân nhưng cũng không có cừ oán a.

Trước khi nàng mở miệng, Lương Tuấn Hy đã chấp tay cung kính nói: “Bá phụ bá mẫu thúc phụ, mọi người cho Tuấn Hy vài ngày, Tuấn Hy nhất định nghĩ cách tìm tra thủ phạm tự minh oan cho mình.”

Hứa Bộ Nam nhếch miệng tựa tiểu phi tiểu liễu nhìn Lương Tuấn Hy: “Vài ngày là bao nhiêu ngày a, Hy huynh? Người không có thời gian cụ thể rất là khó nói nha.”

Niên Sở Hoảng cũng không có làm khó Lương Tuấn Hy, suy nghĩ một hồi hắn lại nói: “Được, vậy ta cho người bảy ngày.”

“Tuấn Hy tạ qua bá phụ.” Lương Tuấn Hy vẫn chấp tay cung kính khom người.

Sắc mặt của Hoa nữ nương cùng Lương quân gia cực kỳ không tốt. Niên Khai Điềm để ý chuyện này rất lâu nhưng vẫn không lý giải được. Đã hai đời, mỗi lần Lương Tuấn Hy cung kính như vậy sắc mặt của bọn họ đều là như vậy. Hành động lại như muốn đỡ hắn nhưng lại do dự không thực hiện.

Chuyện đến đây ai cũng biết chính là được kéo dài bảy ngày thế nên cũng giải tán đi làm chuyện của mình. Đương nhiên trước đó cũng phải ngậm miệng để đảm bảo danh dự của tiêu cục cũng như đảm bảo chén cơm của mình. Đám trưởng bối vào trong thư phòng lượng sách lược cứu tiêu cục.

Niên Tuệ Nhân cũng lui xuống trở về viện.

Niên Nhạn Thanh bước đến trước mặt Lương Tuấn Hy lo lắng hỏi: “Hy ca, thời gian ít như vậy có thể tìm ra chứng cứ không?” Hắn bị mù nha, cho dù là người không bị mù cũng chưa chắc bảy ngày nội có thể tìm ra a.

Lương Tuấn Hy lại mỉm cười rất tự tin: “Nhị tiểu thư lo lắng rồi, ta nhất định sẽ tìm ra.”

Hứa Bộ Nam thả cước bộ bước đến chỗ Niên Khai Diễm, mỉm cười đề nghị: “Đã lâu sư muội không ra khỏi viện, vừa lúc ở trà lâu hôm nay có đoàn hí chuẩn bị đến kinh thành biểu diễn đi ngang qua, chỉ bằng cùng ta đi xem thử có được không?”

“Thật sao?” Mắt của Niên Khai Diễm lóe sáng, nàng không chút do dự đáp ứng: “Hảo, chúng ta mau đi thôi.” Đứng dậy liền bỏ đi. Khó có dịp Hứa Bộ Nam đưa nàng đi dạo, nàng đương nhiên không từ chối rồi, chuyện của Lương Tuấn Hy để sau đi.

Nghe được đoạn đối thoại kia, tiếp theo chính là tiếng bước chân ly khai, sắc mặt của Lương Tuấn Hy thoáng chốc đen thui. Niên Nhạn Thanh nhìn thấy như vậy liền an ủi hần: “Hy ca đừng buồn, đường muội còn nhỏ chưa biết tình ý của người mà thôi.” Nàng cũng không biết bản thân nói như vậy có đúng hay không. Nhưng nếu nàng bảo hần từ bỏ hần nhất định sẽ không từ bỏ đâu.

“Àn, ta cũng hy vọng là như vậy.” Đây cũng chính là điều hần muốn a, một câu của Niên Nhạn Thanh khiến tâm trạng hần hòa hoãn đi rất nhiều.

Niên Nhạn Thanh nhìn thấy bên trong tiền sảnh thoáng chốc không còn bao nhiêu người nữa, bản thân cũng sợ người nhân thoại liền nói: “Vậy ta không lãng phí thời gian tìm chứng cứ của Hy ca nữa, ta chúc Hy ca sớm tìm được chứng cứ minh oan cho bản thân.”

“Nhi tiểu thư đi thông thả.” Lương Tuấn Hy cũng không giữ người nữa, hần cũng còn có chuyện phải làm.

Lương Vân Kha bước lên một bước thấp giọng hỏi: “Đại ca, chúng ta nên làm gì a?” Nữ nhân kia thật vô lương tâm, nói đi là đi không thèm nhìn đại ca hần một mắt nữa. Hần cũng chẳng biết nàng đang đánh loại bàn tính gì a.

“Theo ta.” Buông ra hai chữ, Lương Tuấn Hy xoay người bước ra khỏi tiền sảnh. Gương mặt hàm tiếu không giảm phàn tăng, nàng nói giúp hần là đủ rồi, mặc kệ nàng đi đâu làm gì chỉ cần biết nàng không ghét bỏ hần liền được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Âm áp thấu tâm

Đến tối Niên Khai Diễm vui vẻ cùng Thước nhi trở về Diễm viên, chưa bao giờ nàng cùng Hứa Bộ Nam đi dạo lâu như vậy. Đời trước qua lễ cập kê liền nhận được tin báo rằng phụ thân qua đời. Trong thời gian ba năm thủ tang nào được đi chơi, vừa xong liền thành thân rồi sau đó là rất nhiều chuyện không vui liên tục kéo đến.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy vui vẻ như vậy. Chỉ là khi bước vào phòng liền nhìn thấy lòng thức ăn: “Thước nhi, đây là...”

Thước nhi vỗ trán một cái nói: “Đây là chè trôi nước Hy ca xuống trù phòng làm cho tiểu thư, hôm nay nhiều chuyện xảy ra nô tỳ cũng quên mất a.”

Niên Khai Diễm nhìn nhìn rồi lại phát phát tay thờ ơ nói: “Người ăn đi.”

Thước nhi nghe vậy liền mắt sáng rực rỡ, không chút cố kỵ ngồi xuống bàn: “Vây nô tỳ cung kính không bằng tuân lệnh a.” Nàng đưa tay mở nắp mang cả chung ra. Ngửi một cái, mùi gừng với đường rất thơm lại ngọt, vẫn còn ấm nha, Hy ca quả chu đáo còn lột vải bông cùng đá nóng vào trong lòng thức ăn để giữ ấm nữa.

Niên Khai Diễm bật cười đầy nhẹ đầu của Thước nhi: “Người nha đầu này, chỉ biết mỗi ăn thôi.”

Thước nhi bĩu môi chống chế: “Nô tỳ thân phận là hạ nhân nên biết mỗi ngày mở được mắt là nhờ ăn a. Đây cũng xem là nhờ hồng phúc của tiểu thư người nô tỳ mới được ăn nhiều như vậy.” Tay cũng bắt đầu múc một chén cho bản thân.

Ăn một thìa, vẻ mặt cực kỳ thưởng thức hô lên: “Ngon quá a.”

Niên Khai Diễm vốn muốn cời y phục trở về giường ngủ, nghe được vậy nàng liền quay lại. Thấy được vẻ mặt kia thỏa mãn vui vẻ của Thước nhi, nàng có chút ghen tỵ chạy đến ôm lấy cái chung: “Cái này là của ta, người ăn chén đó đủ rồi.”

Thước nhi há hốc mồm nhìn Niên Khai Diễm nửa ngày trời mới nói: “Tiểu...tiểu thư, người làm vậy là ăn nói lật lọng nha.”

“Ta mặc kệ.”

Niên Khai Diễm cũng ngồi xuống bàn lấy một chiếc thìa khác ở bên trong lòng thức ăn bắt đầu ăn. Trù nghệ của Lương Tuấn Hy cũng là rất tốt, không nghĩ đến một đại nam nhân cũng có thể làm được như vậy nha.

Đột nhiên mặt nàng đỏ ửng, hần làm vậy là vì nàng a. Cả hai đời chẳng phải mỗi lần nàng bệnh hần cũng đích thân đun dược cho nàng sao. Nhớ lại chuyện sáng nay, mặt nàng có chút âm. Đến cùng là người nào muốn hại hần? Lại có mục đích gì?

Thước nhì nhìn thấy sắc mặt của tiểu thư biến đổi nhanh chóng nàng liền áp mặt đến gần hỏi: “Tiểu thư, người đang nghĩ gì nha?”

“Chút nữa ta đi gặp hần, người không cần theo, không được để người biết ta ra ngoài có biết không?” Niên Khai Diễm cẩn thận dặn dò Thước nhì, âm thanh cũng hạ thấp rất nhiều.

“Ân.” Thước nhì cũng không có hỏi quá nhiều. Tiểu thư nhất định cũng sẽ nói cho nàng nghe thôi, thế nên nàng không hiếu kỳ.

Dùng qua chè, Niên Khai Diễm chọn một bộ y phục ám sắc của mình, mặc xong liền lén lút rời đi. Nền trong phòng được thổi tắt để Thước nhì canh ở bên ngoài.

Lần đầu tiên nàng làm chuyện mờ ám như vậy, đã vậy còn là ở trong phủ của mình nữa a. Khi vừa bước qua nguyệt môn tiến đến viện của Lương Tuấn Hy, dưới ánh trăng sáng nàng thấy các phòng đều tắt hết đèn, chỉ còn thấy hần ngồi ở ngoài viện khoác một chiếc áo choàng ngồi ở bàn đá đang nghiên cứu thứ gì đó.

Nghe được tiếng bước chân Lương Tuấn Hy nhú mày. Cước bộ này của Diễm Diễm nha, cho dù nàng đổi nhẹ lại không ít nhưng hần vẫn nghe ra được, nàng vì sao giờ này đến a? Tìm hần lại không ngoan mà nhảy theo tốc độ tăng dần đều.

Niên Khai Diễm hạ nhẹ cước bộ muốn dọa Lương Tuấn Hy. Tới gần lưng hần, nàng đột nhiên nhảy một cái hừ một tiếng, nhẹ giọng tỉnh nghịch hỏi: “Sợ không?”

Lương Tuấn Hy xác định là nàng liền khẽ cười lắc đầu, nàng sẽ cùng hần chơi trò này sao? “Sợ, rất sợ a.”

Niên Khai Diễm không vui khi thấy thái độ của hần, nàng biết hần phát hiện trước đó rồi. Bấu môi ngồi xuống bên cạnh hần hỏi: “Người vì sao không ngủ mà ở đây làm gì a?”

“Câu này phải là ta hỏi nàng mới đúng nha.” Lương Tuấn Hy hướng mặt về phía nàng: “Hôm nay đi xem hí vui không?”

Nhắc đến chuyện này mặt của Niên Khai Diễm lại bạo hồng. Hần vì nàng bị vu oan, nàng lại quên mất mà đi chơi a. Nàng đương nhiên không trả lời hần mà phản vấn: “Vì sao không trả lời ta?”

“Ta đang xem địa hình a.” Lương Tuấn Hy đưa miếng gỗ đến trước mặt của Niên Khai Diễm

Miếng gỗ nhỏ hơn mặt bàn một chút, được phát thảo địa hình đơn giản của Niên phủ. Nàng chỉ vào đó hỏi: “Là Lương Vân Kha làm cho người?”

“Ân.”

“Vì sao không vào trong xem, người không lạnh sao?” Niên Khai Diễm vì lén lút đến lại gấp gấp nên không có khoác áo choàng, hai tay nàng ôm chặt người để giữ ấm.

Lương Tuấn Hy thẳng thắn đáp: “Nhị đệ đang ngủ, ta không thể làm phiền hần được.” Chỉ có bảy ngày hần không thể lãng phí thời gian a, thế nên vừa nói chuyện, tay hần vừa sờ lên trên miếng gỗ mà nghiên cứu.

Niên Khai Diễm khẽ cười nói: “Chè rất ngon, đa tạ người.”

“Nàng ăn hết rồi sao?” Lương Tuấn Hy có chút ngạc nhiên, hần nghĩ nàng sẽ mang cho Thước nhì ăn.

“Ân.” Gương mặt đỏ ửng kia vẫn không giảm. Không biết vì lạnh hay ngượng mà càng ngày càng hồng: “Người tìm ra manh mối nào chưa?”

Lương Tuấn Hy lắc đầu, hần vẫn đang cố suy nghĩ a. Làm sao có thể vào kho phòng lấy bạc mà lại không để lại bất kỳ dấu tích gì a. Hần lại không thể đến kho phòng xem, Lương Vân Kha thay hần xem xong trở về báo không phát hiện thứ gì.

Niên Khai Diễm chịu không nổi gió lớn vào đêm nên đánh một cái hắt-xì thật khê. Lương Tuấn Hy vì vậy thoát khỏi trầm tư, hần đặt miếng gỗ xuống bàn cởi áo choàng ra khoác cho nàng: “Sau này nàng đừng khuya như vậy mà ra ngoài nữa, đưa tay ta giúp nàng xem mạch.”

Niên Khai Diễm cân lại tay của hần, nhoen miệng cười nói: “Không cần, hiện ta phải trở về rồi, mai sẽ mang người đến kho phòng xem được không?”

“Ân, ta tiễn nàng trở về mai chúng ta cùng đến đó.” Hần bị mù chữ đầu có ngốc mà từ chối lời đề nghị có lợi này. Chỉ là nàng không cho hần khoác áo, hần vẫn kiên trì nói: “Nàng mặc vào về đến viện lại trả ta.”

“Không cần, người ở đây từ từ nghiên cứu đừng có ngủ quá khuya, ta lén đến đây thôi nên tự về được.” Niên Khai Diễm đứng lên cũng chạy về viện của mình.

Lương Tuấn Hy nắm lại ống tay áo của nàng, ngượng nói một câu: “Diễm Diễm cũng ngủ sớm, mai ta đến tìm nàng.”

“Ân.”

Lương Tuấn Hy khẽ cười mặt hướng về phía nàng ly khai. Gió đêm tuy lạnh nhưng lòng hần lại vì một câu quan tâm của nàng mà ấm. Chuyện vu oan này đối với cha nương cùng đệ đệ hần chính là không tốt, nhưng đối với hần chính là trầm lợi vô hại.

Rõ ràng nàng đang giận hằn, vì chuyện này mà cũng không còn giận nữa, đó là chưa kể đến việc đêm khuya nàng đến chỉ vì quan tâm hấn. Bảo hấn không cao hứng thế nào được.

Người đi, Lương Vân Kha mới mở cửa khoác áo bước ra bên ngoài, về mặt đầy hoài nghi hỏi: “Đại ca, đó là đại tiểu thư?”

Hấn đang ngủ lại không thấy đại ca đâu liền biết. Chuẩn bị ra ngoài gọi đại ca vào thì lại nghe thấy được đoạn đối thoại trên. Mở hé cửa nhìn quả nhiên là Niên Khai Diễm đến? Có ai tốt bụng nói cho hấn biết chuyện gì đang xảy ra hay không?

Viện của bọn hấn to, nhưng đêm lại vắng vẻ thế nên hấn nghe được nhất thanh nhị sở. Tim hấn ngừng đập, đến hô hấp cũng quên, trách không được đại ca sẽ vì nàng như vậy, nguyên lai bọn họ đã thân thiết hơn trước rất nhiều. Hiện hấn đã tin nàng thay đổi rồi, chỉ là hấn nhìn ra được nàng vẫn là thích Hứa Bộ Nam không có ý gì với đại ca của hấn.

Tiểu ý trên mặt của Lương Tuấn Hy vẫn không giảm, nhẹ hỏi một câu: “Ân, vì sao không ngủ lại chạy ra đây?”

“Sợ đại ca lạnh.” Lương Vân Kha nhìn thấy đại ca vui vẻ như vậy cũng nở nụ cười: “Vẫn là vào trong mới xem đi.” Hấn biết đại ca hấn là sợ làm hấn thức giấc nên mới chạy ra đây a.

Lương Tuấn Hy gạt đầu cầm miếng gỗ to vào trong. Bọn họ dùng cùng một phòng lại chung một chiếc giường nên sợ cử động nhiều của mình làm ảnh hưởng đến người bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Cùng tìm manh mối

Sáng sớm, Niên Khai Diễm vừa mở mắt đã nghe Thước nhi báo lại rằng Lương Tuấn Hy đang ngồi ở thính tử đợi nàng. Y phục tóc tai chỉnh tề, nàng vui vẻ bước ra ngoài.

“Người đến sớm như vậy a, đêm qua mấy giờ ngủ?”

Lương Tuấn Hy mỉm cười hỏi đáp: “Nàng vừa về ta cũng vào trong ngủ.” Thực ra thì không phải, do Lương Vân Kha cứ ở bên tai hấn lái nhai về chuyện sức khỏe nên hấn mới ngủ mà thôi.

Thước nhi thăm lắc đầu ngao ngán. Lương Tuấn Hy từ sớm đã đến rồi, hấn không để nàng đánh thức tiểu thư mà thôi. Tiểu thư cư nhiên dậy còn muộn hơn người ta.

“Ân, đi thôi.” Dứt lời Niên Khai Diễm đáp cước bộ bước đến phương hướng của khố phòng.

Lương Thiên Hy cũng đứng lên bước theo nàng, mở thanh hỏi: “Nàng không dùng qua tảo thiện mới đi sao?”

“Mình oan quan trọng, xem xong trở về ăn cũng chưa muộn.” Niên Khai Diễm chấp tay sau lưng một đường đi thẳng, mắt cũng nhìn thẳng không ngó nghiêng.

Khi ba người đến trước khố phòng, rất trùng hợp lại gặp được Hứa Bộ Nam. Niên Khai Diễm bước đến cười nói: “Đại sư huynh cũng ở a.”

“Ân, ta muốn đến xem hiện trường một chút xem có giúp được gì không, sư muội cũng đến xem sao?” Hứa Bộ Nam cười nhạt liếc mắt nhìn Lương Tuấn Hy bị bỏ lại ở một bên.

“Hứa huynh có lòng rồi.” Lương Tuấn Hy điềm đạm nói ra một câu, vẫn đứng tại chỗ không hề động. Nơi này hấn chưa từng đến không nên chạy loạn tránh lại mắc bẫy người.

“Là chuyện phải làm, vì thanh bạch của Hy huynh, vì uy tín của tiêu cục thân làm đại sư huynh, ta làm sao có thể khoanh tay đứng ngoài cuộc.” Hứa Bộ Nam trái lại bước đến trước mặt Lương Tuấn Hy.

Niên Khai Diễm nhìn hai nam nhân đối diện nhau, chiều cao tương đối nhưng tướng mạo cùng khí chất khác biệt rõ ràng, ngay cả y phục của bọn họ mặc cũng là thể hiện giai cấp. Tuấn dung của Hứa Bộ Nam so với sừ dung của Lương Tuấn Hy, tuy chỉ là bị vùng da quanh mắt nhưng cũng vậy là xấu.

Chỉ là cái khí chất của hấn cực kỳ cao quý, đây là không người giả được, càng miễn nói đến y phục bình thường của hấn. Hứa Bộ Nam đứng bên cạnh dường như chỉ là làm nền mà thôi. Đây là chuyện đời trước nàng chưa bao giờ lưu ý đến, mà phụ mẫu cũng nhai thúc lại luôn nói hấn nhìn như công tử thế gia quyền quý không hề như tầm thường.

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), DDLQD, những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì

bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Thước nhì cũng là nhìn đến xuất thần. Đến khi hồi thần nàng bước đến bên tai tiểu thư thấp giọng nói: “Tiểu thư, xem bộ Hy ca nổi bật hơn a.”

“Ăn nói linh tinh.” Niên Khai Diễm nhẹ giọng mắng một câu, không nhìn nữa liền đẩy cửa khó phòng bước vào trong.

Nàng đi lòng vòng tìm rất lâu cũng không thấy được gì, chán nản bước trở ra. Vẫn là nhìn thấy hai nam nhân kia đứng đối diện nhau không nói lời nào. Không hiểu vì sao lúc này nàng nhìn ra được giữa hai người bọn họ có gì không thể nói cho người khác biết nha.

“Các người đang làm gì a?” Nàng đi đầu mở miệng phá vỡ an tĩnh của bọn họ.

Hứa Bộ Nam xoay người lại mỉm cười, ánh mắt lóe lên vài tia quang mang không rõ ý tứ: “Không có gì, sư muội có tìm được gì không?”

Niên Khai Diễm nhìn nhìn Lương Tuấn Hy rồi lặng lẽ lắc đầu. Bên trong không thấy có người động qua, dù là xê dịch một chút cũng không có a, nàng làm sao giúp hắn đây.

Hứa Bộ Nam thu lại nụ cười bày ra bộ dáng tiếc nuối, thở dài: “Ai...Hy huynh nhất định cát nhân thiên tướng, sư muội không cần lo lắng nha.”

“Hứa huynh nói chí phải, Diễm Diễm không nên có biểu tình đó.” Lương Tuấn Hy lại không chút thất vọng nói. Hắn cũng sớm đoán được rồi, chỉ là vẫn đáp ứng muốn đi cùng mà thôi.

“Thật xin lỗi.” Niên Khai Diễm lí nhí nhép miệng.

Chỉ là hai nam nhân nơi này đều là tập võ chi nhân nên nghe được nhất thanh nhị sở. Một người mặt triết để âm hàn, một người lại vô cùng cao hứng, biểu tình hoàn toàn trái ngược với nhau.

“Diễm Diễm nói gì nha, Hứa huynh cũng bảo ta các nhân thiên tướng, nhất định sẽ tra ra được chân tướng thôi.” Lương Tuấn Hy dõng dạc bước đến trước mặt nàng.

Hứa Bộ Nam hừ một tiếng, kiềm nén tức giận nói: “Sư muội dạo này không đến luyện võ trường mọi người rất hoài niệm nha.”

Nhắc đến chuyện này Niên Khai Diễm nhớ ra mục đích của bản thân đến luyện võ trường, dạo này nhiều chuyện phát sinh nàng cũng là quên mất. Mắt nàng hướng về phía của Lương Tuấn Hy đối diện, bối rối không biết nói thế nào. Là nàng đề nghị đi cùng hắn a.

Lương Tuấn Hy ôn hòa mở miệng: “Diễm Diễm bận rộn liền đến luyện võ trường đi, ta tự trở về được.”

“Àn, vậy ta rời đi đây.” Niên Khai Diễm nhìn Thước nhì phân phó: “Thay ta tiễn hắn trở về đi.” Nói xong nàng cùng Hứa Bộ Nam ly khai. Dù gì chuyện sinh tử của phụ thân cùng mọi người trong tiêu cục vẫn là trên hết.

Lương Tuấn Hy nhìn theo hướng nàng ly khai rất lâu vẫn không có dấu hiệu muốn ly khai. Tiểu ý trên miệng lại chậm rãi thu hồi thay bằng sự lạnh lùng. Nhất định sẽ có một ngày nàng sẽ nguyện ý ở lại bên hắn thay vì Hứa Bộ Nam.

Thước nhì che miệng cười nhìn biểu tình của Lương Tuấn Hy: “Hy ca, chúng ta rời đi chưa?” Sẽ có nam nhân si tình như vậy a, chỉ tội hắn đến nhìn tiểu thư cũng không thể nha. Tiểu thư cũng quá vô tâm rồi, đối lại là nàng, nàng quyết không phụ hắn a.

Lương Tuấn Hy gật đầu: “Được, đi thôi.”

Khi đứng ở trước nguyệt môn Thước nhì muốn rời đi thì thấy được Lương Vân Kha ở bên ngoài chạy về. Hắn đầy đầu mồ hôi thở hồng hộc, còn chưa kịp mở miệng nói câu nào đã bị nàng một cước đá đụng tường viên ngà xuống đất.

“Ngươi...” Lương Vân Kha mở to mắt chỉ vào Thước nhì, vừa thờ vừa nặn chữ, tay ôm bụng nhăn mặt vì đau.

Thước nhì phui phui tay dấu môi đắc ý nói: “Tiểu thư không nói đến ngươi nhưng bốn cô nương sẽ không tha cho ngươi đâu.” Thoại âm vừa rồi nàng lắc hông rời đi.

Lương Tuấn Hy bước đến đỡ lấy Lương Vân Kha: “Nhị đệ không sao chứ?” Lúc này hắn nghĩ đệ đệ có thể tránh nên không xuất thủ ngăn cản nha, ai ngờ...

“Làm sao có thể không sao được, nữ nhân hung hãn đó đá vào bụng của ta a.” Lương Vân Kha nhăn mặt than đau, nắm lấy tay Lương Tuấn Hy đứng lên. Khi hắn đưa rút tay trở về thì trên tay của Lương Tuấn Hy lại xuất hiện một tờ giấy hồng sắc nhỏ hình chữ nhật.

Lương Tuấn Hy sờ sờ tờ giấy trên tay tò mò hỏi: “Nhị đệ đưa cho ta thứ gì a?” Hắn chưa từng thấy thứ này bao giờ.

Lương Vân Kha ngờ ngác nhìn tờ giấy lạ hoặc bất khả tư nghị. Lúc này hắn dùng tay ôm bụng, mà bụng là bị Thước nhì đá phải. Đột nhiên hắn tròn mắt hô to: “Không phải của đệ, là của nữ nhân hung hãn kia, hài của nàng dính phải đá vào bụng đệ nên nó mới rơi ra a.”

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyen.com), DDLQD, những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Lương Tuấn Hy lắc đầu đưa lại cho hắn: “Vậy nhân lúc người ta chưa đi xa mà đến trả lại cho người ta đi.”

“Đại ca, nữ nhân này thật là to gan a, nằng ta dám vào sông bạc.” Lương Văn Kha khẽ hô, cầm lấy tờ giấy nhỏ lật tới lật lui.

Lương Tuấn Hy nhủ mày đưa tay vuốt cằm. Thước nhì luôn ở bên Niên Khai Điền, không lý nào có thời gian rồi mà đến sông bạc. Dù có đi nữa thì tờ giấy này không thể dính dưới đá lâu như vậy được. Vậy liền chỉ có một khả năng đó là lúc theo Niên Khai Điền vào chỗ phòng dính được.

“Nhị đệ chắc chắn nó là của sông bạc?”

“Ân, lần trước xuất phủ giúp nương mua ít kim tuyến gặp được một nam tử bị người của sông bạc đánh ở hẻm nhỏ. Lúc đó ta thấy được đám người đó ném thứ này vào trên người của nam tử đó mắng những thứ này là số nợ thiếu, mà mỗi tờ này chính là một ngàn lượng a.”

Nói xong đột nhiên hắn như bùng tỉnh đại ngộ kinh hô: “Đại ca, sẽ không phải là...”

“Nói hươu nói vượn cái gì.” Lương Tuấn Hy khẽ cười, xem ra lần này thu thập được một manh mối rồi a. “Theo ta vào đây, ta cùng người nói thứ này.”

Lương Văn Kha cũng ngoan ngoãn nghe theo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Tam nhân chi tình

Lại qua đi một ngày, Niên Khai Điền chạy đến tìm Lương Tuấn Hy hỏi chuyện. Dù sao cũng là vì mua lễ vật cho nương nên hắn mới bị vu hãm a. Đương nhiên đây là suy nghĩ trong lòng nàng mỗi khi lý trí tò mò nổi lên ‘vì sao đạo này bản thân cứ đến tìm hắn’, thì đó chính là đáp án.

Chỉ là khi nàng đến lại không thấy người nào ở bên trong. Hỏi đám hạ nhân mới biết hôm nay hắn cùng Lương Văn Kha xuất phủ.

Nàng đến luyện võ trường xong rồi trở lại tìm hắn cũng được báo hắn chưa trở về. Không hiểu sao tâm có chút trống trải, cứ như bị người lấy mất một phần quan trọng vậy khiến nàng không muốn làm gì nữa.

Một ngày buồn chán lại trôi qua, Niên Khai Điền vẫn không gặp được Lương Tuấn Hy. Nàng ở trong viện bức hết hoa lá khiến Thước nhì hốt hoảng hỏi: “Tiểu thư đây là làm sao nha? Hoa cỏ này lão gia mua rất đắt a, người sao có thể trong lúc nhất thời hủy hoại hết thế này?”

“Con mắt nào của người thấy ta hủy hoại hết hả.” Niên Khai Điền hống Thước nhì một câu. Chân lại dẫm qua dẫm lại đám hoa lá dưới chân làm bầm nát: “Lương Tuấn Hy chết tiệt, đi đâu suốt ngày không thấy mặt mũi a.”

Thước nhì nghe được che miệng cười: “Tiểu thư a, nô tỳ nhớ lúc trước khi nhắc đến Hứa sư huynh người mới có bộ dáng này nha.” Rõ ràng tâm tình có biến a. Nếu so sánh Hứa Bộ Nam cùng Lương Tuấn Hy nàng vẫn cảm thấy Lương Tuấn Hy hợp với tiểu thư hơn. Hắn thực sự rất quan tâm đến tiểu thư, chỉ là tiểu thư vô tâm không nhìn ra mà thôi.

Hứa Bộ Nam cũng là có quan tâm đến tiểu thư, chỉ là nàng cảm thấy cái quan tâm kia cũng không bằng một phần nhỏ của Lương Tuấn Hy. Nàng từng thấy hắn vì tiểu thư ngồi trong trù phòng đun được cả người ướt đầm mồ hôi, vì tiểu thư làm từng món đồ chơi nhỏ. Nam tử như vậy biết đi đâu tìm, thế mà tiểu thư lại không nhìn đến.

Niên Khai Điền mở to miệng muốn phản bác lại cảm thấy bản thân đuối lý nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Cẩn cẩn môi lại vươn tay véo gò má của Thước nhì.

“Nha đầu nhà người, ai cho phép ăn nói với bốn tiểu thư như vậy a, lại còn dám trêu ta. Đạo này ta quá dễ ăn nói rồi nên người mới có lá gan to như vậy?”

Tuy đạo lực không lớn nhưng Thước nhì vẫn giả vờ kêu đau cầu xin tha thứ: “Đau quá a, tiểu thư người nhẹ tay tha nô tỳ a, lần sau nô tỳ không dám nữa.”

Niên Khai Điền tìm tìm cười buông tay ra: “Để xem lần sau còn dám trêu ta nữa không.”

Thước nhì xoa xoa mặt của mình, phụng phịu đáp: “Không dám không dám nữa.”

Lúc này Niên Tuệ Nhân cũng chạy đến Điền viên. Vừa ở nguyệt môn đã cao hứng gọi: “Đường tỷ, ta lại đến tìm người a.”

“Đạo này người bận rộn cái gì, không thấy đến tìm ta a.” Niên Khai Điền cao giọng trách móc một câu. Đầu cũng không có quay lại thể hiện thái độ giận hờn.

Niên Tuệ Nhân bước chân vào sắc mặt cũng thay đổi thành ủy khuất, mở miệng liền tỏ khổ: “Còn không phải do tỷ tỷ sao, mấy ngày hôm nay a đều là cùng phụ thân bức ta thành thân.”

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyyen.com), DDLQD, những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Niên Khai Diễm cũng nhớ lại sự kiện này, đòi trước vì bị bức ép Niên Tuệ Nhân từng đòi nhảy giếng tự sát. Nhị thúc vì sợ mất đi nữ nhi nên cũng không cho người nhắc lại chuyện này nữa.

Trong khi Niên Khai Diễm vẫn đứng ở đó ngây ngẩn trong trầm tư thì Niên Tuệ Nhân được bước đến ghé bên bàn đá ngồi xuống. Tay vỗ vỗ mặt bàn ai oán: “Rõ ràng tỷ tỷ lớn tuổi hơn ta vì sao lại bức ta xuất giá trước.”

“Có lẽ nhị thúc lo lắng cho ngươi hơn.” Niên Khai Diễm dùng đôi mắt thương cảm nhìn Niên Tuệ Nhân rồi lại nói thêm một câu: “Dù có chuyện gì cũng từ từ mà nói, tránh làm ra chuyện ngu ngốc như ta.”

Niên Tuệ Nhân ngơ ngẩn nửa ngày trời mới há miệng nói: “Ý ngươi là thế nào? Tuyệt thực hay dọa tự sát a?” Nói xong nàng lại bật cười thành tiếng, xua xua tay: “Sẽ không có đâu, ta không muốn như ngươi a.”

“Nếu vậy ta liền an tâm rồi.” Niên Khai Diễm nhẹ nhõm thở lại một hơi. Nhưng quả thực là như vậy, vì sao nhị thúc lại không để Niên Nhạn Thanh xuất giá trước mà lại bức Niên Tuệ Nhân? Có uẩn khuất gì chăng?

Niên Tuệ Nhân hậm hực tự châm ly trà cho mình tự ngồi đó uống. Đây cũng là vì đến Diễm viên quá quen rồi nên cũng không có lẽ tiết gì nữa. Nhưng cũng từ đó liền không phát ra tiếng động nào nữa.

Giờ khắc này nàng rất là kinh ngạc, đến hiện tại nàng vẫn chưa thể tiếp nhận con người mới của Niên Khai Diễm. Nàng vốn nghĩ bản thân kể xong chuyện này sẽ nghe được nàng ta hiến kế bảo nàng chống đối chứ.

Niên Khai Diễm lại ngồi bên bàn đá hai tay chống lên cằm kể lại đoạn đối thoại hôm đó của bản thân cùng Hứa Bộ Nam cho Niên Tuệ Nhân nghe rồi hỏi: “Ngươi có phải cũng cảm thấy đại sư huynh thích ta đúng không?”

Niên Tuệ Nhân im lặng nghe xong, mím chặt môi suy nghĩ một hồi mới do dự gật đầu: “Có...có lẽ là vậy a.”

Niên Khai Diễm có chút không vui gõ nhẹ lên trán của nàng ta: “Ngươi còn dám nói là tỷ muội tốt của ta, còn đáp đến do dự như vậy a.”

Niên Tuệ Nhân ôm lấy trán trừng mắt Niên Khai Diễm: “Ngươi hồ chút liền động tay động chân như vậy đại sư huynh là thích nữ tử ôn nhu đoan trang có biết không, ngươi thực nữ một chút không được sao?”

Niên Khai Diễm hừ hừ trừng hỏi nàng ta: “Ai mà không biết nhưng ta làm không được.” Nàng phải đợi qua chuyển áp tiêu kia sinh tử mới chịu trang thực nữ, tuyệt không để phụ thân nhị thúc bọn họ gặp chuyện được.

“Ngươi muốn đợi đại sư huynh thú nữ nhân khác mới trang sao? Ta đợi hôn lễ của hai người cử hành chắc cũng là bạc đầu nha.” Niên Tuệ Nhân không vui phản bác, nàng chính là muốn Niên Khai Diễm thành thân a.

Niên Khai Diễm rũ mắt xuống, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim không đáp trả. Nàng không thể như đòi trước được, lão thiên gia ban cho nàng cơ hội không phải ai cũng có, là để nàng cứu gia tộc không phải để nàng ở đây nghĩ nam nữ tư tình.

“Ta không làm được.” Kiên định phun ra một câu, ánh mắt nàng nâng lên nhìn thẳng trông mắt đen láy của Niên Tuệ Nhân. Nàng chính là làm không được.

Niên Tuệ Nhân định nói gì nữa thì lại nghe tiếng bước chân từ nguyệt môn truyền đến. Khi nhìn thấy bóng dáng người đến nàng lại không vui đến cực điểm, nhưng vẫn miễn cưỡng gọi: “Tỷ tỷ hảo.”

Niên Nhạn Thanh nhẹ nhàng nở một nụ cười bước đến: “Đường muội, muội muội hảo.”

Niên Khai Diễm nhìn lại, cũng nở nụ cười hoan nghênh: “Đường tỷ có thời gian nhàn rồi đến chỗ ta a, mau đến đây ngồi đi.”

Niên Tuệ Nhân nghe vậy liền đứng lên: “Ta nhớ ra có chuyện cần làm, hai người ở lại từ từ nói đi.” Dứt lời không để người nào phản ứng nàng liền giận dỗi ly khai.

Luna: T_T hình như truyện rất ít lượt xem thì phải T_T đã vậy còn bị cướp sang các web khác nữa đau lòng quá đi

Niên Nhạn Thanh lạnh mắt nhìn theo bóng lưng Niên Tuệ Nhân rồi đi, quay đầu nàng chậm rãi bước đến bên Niên Khai Diễm ngồi xuống: “Đường muội đừng nghe muội muội nói linh tinh. Ta thấy ngươi như vậy mới là thích hợp nhất, nếu một nam nhân bắt mình phải thay đổi vì hắn thì không đáng ngươi nhưng nhớ.”

Niên Khai Diễm nghe xong một đoạn dài kia cũng có chút chần chừ, nhưng câu này quả có đạo lý nha. Chỉ là nàng thích Hứa Bộ Nam mà hắn cũng mơ hồ tựa như mở lời cùng nàng, nàng cũng không cần trang thực nữ làm gì a.

“Ân, ta hiểu rồi, không biết đường tỳ đến tìm ta làm có việc gì nha?”

Niên Nhạn Thanh khẽ mỉm cười hướng nha hoàn thiếp thân của mình khẽ vẫy tay. Chỉ thấy nha hoàn đó bước đến đặt vô số cuốn sách lên bàn đá.

Niên Khai Diễm hồn lìa khỏi xác khi thấy những thứ sách đó toàn là dạy về cách tính toán quản gia. Đùa chắc, nàng chính là sợ những thứ này nhất a.

Niên Nhạn Thanh đẩy đến gần Niên Khai Diễm hơn nói: “Đây là ta cố tình vì đường muội mà tìm về, hy vọng ngươi sớm có thể tiếp quản sổ sách Niên gia để bá mẫu không cần lo lắng nữa.”

“Đường tỳ a, ngươi cũng có thể giúp mẫu thân phân ưu a.” Chuyện này nàng thực sự tức vũ khí quy hàng. Nhìn đám sổ kia nhảy múa lung tung nàng đã hoa mắt chóng mặt rồi làm sao có thể học được.

“Ta sẽ có ngày phải gả đi, Niên phủ chỉ còn mỗi đường muội là có thể chống đỡ, nên ta hy vọng khi ta còn ở có thể giúp được bá phụ bá mẫu chút gì.” Đồi mồi của Niên Nhạn Thanh xa xăm bất định, mang theo một chút ưu buồn khiến người muốn ôm lấy nàng an ủi.

“Ta...” Niên Khai Diễm há mồm muốn phản bác thì Niên Nhạn Thanh đã cắt đứt cơ hội của nàng: “Có gì không hiểu liền đến hỏi ta.”

Thước nhì nhìn thấy bóng dáng nam tử bước đến nguyệt môn liền vui vẻ mở miệng: “Bá sư huynh hảo.”

“Ân, sư muội, nhị tiểu thư, Thước nhì cô nương hảo.” Về mặt của Bá Cao Minh khi bước vào viện vốn là vui vẻ nhưng khi nhìn thấy Niên Nhạn Thanh ở liền có chút âm trầm.

Niên Nhạn Thanh biết có người không thích mình liền cũng đứng lên: “Bá sư huynh hảo.” Chào xong nàng nhìn Niên Khai Diễm nhợt nhạt cười: “Đường muội hảo hảo xem, ta có việc cùng bá mẫu thương lượng, có gì không hiểu cứ tìm ta, cáo từ.”

*** Luna: Truyện chỉ được đăng trên Vọng Thư Uyển (vongthuyen.com), DDLQD, những web khác đều là web lậu. Đã có không ít editor và tác giả vì bị trộm truyện mà bỏ nghề, mọi người muốn ta tiếp tục edit và viết truyện xin hãy ủng hộ ta xem ở nguồn nhé. Cảm ơn ***

Nói xong hướng Bá Cao Minh khẽ gật đầu lặng lẽ ly khai. Hương hoa nhàn nhạt trên người nàng tỏa ra khi lướt qua khiến hần chán ghét hừ một tiếng mạnh. Hần hận bản thân không thể nín thở để không ngửi được mùi hương chán ghét kia.

Cũng may là nàng thông minh thức thời ly khai hần không cần nhìn thấy gương mặt cùng dáng vẻ giả tạo đầy chán ghét của nàng. Vốn nghe Niên Tuệ Nhân ở đây nên mới viện cớ chạy đến, nghĩ không ra chính là thấy được Niên Nhạn Thanh.

Niên Khai Diễm vốn chính là không hiểu sự chán ghét này của Bá Cao Minh, nàng nhún mày hỏi: “Tam sư huynh là thế nào nha? Đường tỳ làm gì khiến ngươi không thích nàng như vậy?” Trong trí nhớ của nàng hai người đến gặp mặt cũng ít, mỗi lần gặp cũng không có nói câu nào trừ chào hỏi, lại nói vì đường tỳ này ngày thường luôn ở bên mẫu thân làm sao sẽ để người chán ghét được.

Đây là còn chưa nói đến danh tiếng bên ngoài của Niên Nhạn Thanh rất được người yêu thích. Năm đó nàng ta cập kê cũng không ít người đến cầu thú, chỉ là nhị thúc luyện tiếu nữ nhi nên lưu lại đến bây giờ a.

“Không có gì.” Bá Cao Minh chán ghét nói xong liền ngồi xuống ghế đối diện hỏi: “Lúc này ta nghe nói tam tiểu thư cũng ở, nàng đâu rồi?”

“Nguyên lai đây là mục đích tam sư huynh đến tìm ta.” Niên Khai Diễm cũng không truy hỏi vấn đề vừa rồi nữa, dù sao thì sau này Niên Nhạn Thanh gả đi rồi cũng không còn gặp nữa a. Nàng nhún vai lại nói: “Nàng bảo có việc nên trở về rồi.”

Bá Cao Minh cùng Lương Tuấn Hy cũng như nhau, đều là vất vả truy đuổi người trong lòng nên bọn họ đồng bệnh tương liên đi cũng rất cận. Mà Niên Khai Diễm cùng Niên Tuệ Nhân là hai người bị truy tùy nên cũng rất là hiểu tâm trạng của nhau. Chỉ là Niên Khai Diễm không thích sẽ nói không thích tuyệt không mập mờ, còn Niên Tuệ Nhân lại sợ tổn thương người khác nên cứ dây dưa không chịu cắt đứt để Bá Cao Minh ôm mộng suốt.

“Ai...ta lại đến trễ một bước a.” Bá Cao Minh ôm trán thờ dài, tay hần đặt lên lồng ngực chậm rãi nắm chặt, như là có thứ gì đó ở bên trong vạt áo vậy.

Niên Khai Diễm lại hiếu kỳ xích gần: “Tam sư huynh đây là thế nào a? Thứ gì bên trong áo? Trân quý lắm sao?” Cả hai đời nàng luôn thấy hần có hành động này, nhưng truy vẫn mãi mà hần cũng không có nói ra.

Đương nhiên, đời này cũng không có ngoại lệ: “Sư muội còn nhỏ không biết được đâu.”

Niên Khai Diễm cũng không hỏi tiếp vì sớm biết được kết quả rồi. Thế là hai người chỉ ngồi cùng nhau dùng trà trò chuyện thôi.

Luna: T_T hình như truyện rất ít lượt xem thì phải T_T đã vậy còn bị cướp sang các web khác nữa đau lòng quá đi

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Con mắt đáng hận

Sáng nay trời chưa sáng Niê Khai Diêm đã rời khỏi Diêm viên nhưng lại không để Thước nhì theo cùng mà đến tìm Lương Tuấn Hy. Trùng hợp lại thấy được huynh đệ hần là giờ này xuất môn. Đi sớm như vậy về lại trễ trách không được nàng tìm mãi vẫn tìm không được hần.

“Mấy hôm nay ngươi đi nơi nào vì sao ta tìm mãi vẫn không tìm được a?”

Lương Vân Kha rất không giải thích được, nàng mang ngọc bội Hứa Bộ Nam tặng bên thắt lưng lại đến quan tâm đại ca của hần. Nàng đây là muốn làm gì? Cũng may đại ca không thấy thôi, nếu thấy sợ là sẽ đau lòng chết mất.

Hần bước lên trước chấp tay nói: “Đại tiểu thư, chuyện lần trước là ta không đúng, ta hướng người bồi tội.” Dù gì đáp ứng với đại ca rồi, muốn hay không cũng phải thực hiện, đó là còn chưa nói đến bản thân hần cũng cảm thấy mình có chút quá đáng.

“Được rồi được rồi.” Niê Khai Diêm cũng quên mất chuyện này từ lâu rồi, nàng xua xua tay hướng mắt nhìn Lương Tuấn Hy đợi câu trả lời.

Lương Tuấn Hy tiến lên hai bước về mặt ôn nhu lại có chút vui mừng hỏi: “Diêm Diêm nhớ ta?” Hần cũng nghe nói nàng đến tìm hần mấy lần chỉ là không có thời gian đến gặp nàng a. Thời gian trôi qua nhanh mà ngoại trừ manh mối lần đó vẫn chưa tìm được manh mối khác.

Một câu của hần khiến Niê Khai Diêm chạnh lòng nửa ngày trời hồn không về được thể xác. Nàng có nhớ hần sao, không, không có, nàng chỉ là lo lắng mình hại hần bị oan mà thôi.

“Nói vậy, làm sao có thể.” Nàng trừng mắt Lương Vân Kha đang nhìn chăm chăm mình. Cũng may Lương Tuấn Hy không nhìn thấy nếu để hần biết nàng ngượng ngùng thì không biết mang mặt giấu đi nơi nào mới tốt.

“Vậy nàng làm sao thức dậy sớm mà đến đây?” Lương Tuấn Hy tiếp tục truy vấn, hần muốn nghe nàng nói nàng nhớ hần. Tuy nhìn không thấy thái độ của nàng, âm thanh của nàng lại quyết đoán chỉ là trái tim kia đang bán đứng nàng rồi, nàng còn muốn lừa hần sao.

“Ta...a...” Niê Khai Diêm chớp chớp mắt nhìn xung quanh, đầu óc đảo lộn một cái liền nghĩ ra được một kịch bản nói dối. Hai tay giơ lên cao vờ vờn người, xoay xoay hông: “Ta ngủ không được nên dậy sớm tản bộ thôi, là trùng hợp đi ngang qua đây gặp được ngươi.”

Mặt của Lương Vân Kha triệt để mờ dần, rõ ràng cố ý đến đây lại còn bảo là trùng hợp. Thước nhì cũng không có theo cùng cơ mà. Chỉ là nàng vì sao phải làm như vậy, nàng không biết như thế sẽ khiến đại ca hần hy vọng càng nhiều sao?

Lương Tuấn Hy lắc đầu cười khỏ, bất quá hần cũng không có vạch trần nàng: “Vậy ta cùng nhị đệ xuất phủ đây, nàng tiếp tục tản bộ đi.” Hần biết nàng nhất định theo cùng.

Quả nhiên Niê Khai Diêm bỏ tay xuống cười hi hi đầy giao hoạt: “Dạo này ta toàn ở trong phủ cũng muốn ra ngoài. Ta theo các ngươi đi được không?”

“Nàng thích là được.” Đương nhiên hần sẽ không từ chối, hần còn chưa từng cùng nàng đi dạo đâu. Biết đâu hôm nay cũng sẽ không tìm được gì có nàng đi cùng cũng rất tốt.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Cả ba xuất phủ đến một túp lều, Lương Tuấn Hy chọn một sương phòng lầu ba có cửa sổ đối diện một sông bạc. Lúc đầu bọn hần đến tiểu nhị rất khinh thường vì y phục của bọn hần quá tầm thường để ngồi bao sương, sợ rằng bọn hần ăn quýt. Chỉ là đã mấy ngày cũng biết được nên hiện liền cung kính như khách quý.

Tuy thanh danh của huynh đệ Lương gia đã là tốt danh tại ngoại nhưng vẫn chưa có người nào gặp qua thế nên cũng không thể trách tiểu nhị được. Lại nói, hôm nay còn có Niê Khai Diêm đến nữa, tuy nàng cũng ít xuất hiện ở bên ngoài nhưng y phục sức điệu là hoa lệ khiếp người.

Cả ba an vị, gọi vài món ăn rồi đó nhìn nhau. Sương phòng hai mặt cửa sổ lại khép kín chỉ có một cửa sổ đối diện sông bạc là hơi mở. Mà người ngồi nhìn chăm chăm cửa sổ kia lại là Lương Vân Kha.

Niê Khai Diêm cũng không có ngồi nhìn nữa, nàng rất tự nhiên cầm đĩa lên ăn. Lương Tuấn Hy chỉ ngồi đó hướng mặt về phía nàng mỉm cười. Lương Vân Kha khẽ thở dài một hơi, hiện hần có cảm giác bản thân chính là làm bóng đèn. Đi điều tra lại trở thành mình là người thừa thải tham gia buổi hẹn hò của đại ca.

Niê Khai Diêm cho một miếng thức ăn vào miệng nhai lại nhìn hai huynh đệ Lương gia ở đối diện. Người thì thần sắc cẩn thận nhìn ngoài cửa sổ, người lại ngồi hướng mặt về phía nàng, liền hiếu kỳ hỏi: “Các ngươi không ăn?”

Lương Vân Kha nghe vậy liền cầm đĩa lên gấp vài món vào chén nhỏ trước mặt Lương Tuấn Hy: “Ta không đói, đại ca ăn trước đi.” Hần muốn mau chóng kết án a, thời gian bảy ngày sắp qua rồi.

“Nàng cũng dùng bữa đi.” Lương Tuấn Hy cầm chén đĩa lên cũng bắt đầu ăn.

Lần đầu Niê Khai Diêm cảm thấy bản thân thực sự vô tâm. Thước nhì thường nói thế nhưng nàng vẫn không thừa nhận, hiện là ví dụ chính xác nhất a. Rõ ràng người ta nhìn không thấy không thể gấp thức ăn nàng lại vô tâm mà hỏi hần vì sao không ăn.

Mắt nàng rũ xuống xuống cũng không còn khẩu vị ăn nữa. Rồi lại rất nhanh nhìn Lương Tuấn Hy ở đối diện. Nhìn hần ăn còn giống nữ tử hơn nàng nữa, hai tay nàng xiết chặt đĩa cùng chén.

Không nghe được âm thanh, Lương Tuấn Hy ngừng hành động hạ tay xuống, chậm rãi nuốt xong mới hỏi: “Điềm Điềm vì sao không ăn? Thức ăn không hợp khẩu vị?”

“Không phải.” Niên Khai Điềm không vui đáp lại xoay người nhìn hướng khe cửa sổ hỏi: “Các người mấy hôm nay đều là nhìn cái sông bạc kia?”

“Ân, Điềm Điềm biết gì sao?” Lương Tuấn Hy chậm rãi hỏi.

“Ta làm sao biết chuyện gì a.” Niên Khai Điềm nhún vai đáp, chỉ là rất nhanh nàng chồm người lên hỏi: “Người nhìn sông bạc kia làm gì nha, bên trong có gì đặc biệt hay có phát hiện gì?”

Đột nhiên Lương Vân Kha lại lên tiếng: “Đại ca, lão giả kia nhìn đáng đáp lén lén lút lút rất khả nghi, ta đến đó xem thử.”

“Ân, đi đi.” Lương Tuấn Hy nhấp một ngụm trà, mặt hướng ra ngoài khe hở nhỏ của cửa sổ.

Lương Vân Kha đi ra sau bình phòng trong sương phòng lại rất nhanh bước ra trên mặt xuất hiện thêm vô số vết sẹo ghê gớm mà trên người còn khoác một y phục xa hoa của đại phú hộ. Bụng cũng không biết từ lúc nào to lên khiến Niên Khai Điềm nằm lên bàn cười vật vờ.

“Người đang làm gì nha, vóc người đẹp không muốn lại muốn làm một người béo a.”

Lương Vân Kha nào dám phản bác nàng, lời đại ca nói qua hần đến giờ vẫn còn nhớ a. Hít một hơi thật sâu đè nén nộ khí lại quay người rời đi. Nếu không phải đại ca vì nàng, hần nào cần khổ sở như vậy.

Thấy hần không để ý đến bản thân nàng cũng lười biếng nằm dài trên mặt bàn. “Mỗi ngày đều ngồi ở đây không buồn chán sao?”

“Không có.” Lương Tuấn Hy mỉm cười đáp, mỗi ngày đương nhiên có buồn chán nhưng hiện là có nàng ở bên hần làm sao buồn chán được.

Hần bước đến một bên nhuyễn tháp có sẵn trong bao sương ngồi xuống. Trên bàn nhỏ, sớm chuẩn bị rất nhiều chiết tử cho hần ‘đọc’, hần cầm một chiếc tử lên, mở ra, đưa tay sờ lên ‘đọc’.

Niên Khai Điềm thu được một màn liên chu miệng ra. Thật không ngờ hần là một nam nhân tế nhị như vậy a. Nàng đứng lên nói: “Ta không ở đây cùng người nữa, trở về tiêu cực đây.”

Lương Tuấn Hy nghe vậy vội bỏ chiết tử xuống mở miệng ngăn lại: “Điềm Điềm trở về sớm vậy sao, không ở lại thêm chút nữa?” Hần không thấy vật nào biết cùng nàng chơi thử gì.

“Người xem sách ta ở lại làm gì nha?” Niên Khai Điềm xoay người lại có chút buồn cười hỏi. Bảo nàng ở lại nhìn hần sao? Thật buồn cười.

“Chỉ bằng nàng xem cùng ta, được không?” Lương Tuấn Hy đứng lên bước đến chỗ nàng.

Đáng tiếc nơi này hần chỉ đến có vài lần không có nhớ được địa hình, thế nên rất nhanh đầu hần đập vào giá trưng bày, cước bộ lão đảo lui về phía sau hai bước.

Giá trưng bày bị tác dụng lực khiến bình hòa xoay vài vòng trên giá rồi rơi xuống, Niên Khai Điềm phóng người ôm lại bình hoa. Bình hoa được bảo hộ trong lòng nàng nên an toàn, chỉ là hai khuỷu tay đập lên sàn gỗ cực đau khiến nàng nhăn mặt lại khẽ rên một tiếng.

Lương Tuấn Hy hoảng hốt treo đầy mặt, vươn hai tay ra cố mò đến chỗ của Niên Khai Điềm, “Điềm Điềm, nàng có sao không? Nàng đang ở nơi nào, mau lên tiếng cho ta biết.”

Lần đầu tiên hần cảm thấy chán ghét con mắt này, nó khiến hần không thể bảo vệ nàng, không thể đến chỗ nàng càng làm hại nàng ngã xuống như vậy.

Niên Khai Điềm thờ phào một hơi: “Không sao, không cần khẩn trương như vậy.” Nàng đứng lên đặt lại bình hoa lên giá trưng bày rồi vươn tay nắm lấy cổ tay trái của hần: “Ta ở nơi này.”

Tay phải của hần đưa tới, muốn đặt lên tay nàng rồi rất nhanh liền rút lại: “Nàng bị thương nơi nào? Để ta xem một chút.” Hần khẩn trương muốn xem nàng nhưng lại không dám chạm, đây là điều khiến hần khó chịu nhất, hần nhìn không thấy nàng.

“Ồ khuỷu tay, chút nữa trở về xoa rượu thuốc liền không sao nữa.” Niên Khai Điềm vừa nói vừa kéo hần trở về bên nhuyễn tháp, ấn hần ngồi xuống. Nhìn thấy cái trán sưng đỏ kia khiến nàng phì cười: “Người tự lo cho mình trước đi.”

“Ta không sao.” Lương Tuấn Hy cảm nhận được nhuyễn tháp động cũng biết nàng ngồi bên cạnh mình nên tâm trạng có chút an tĩnh hơn lúc này, “Vậy hỏi phủ ta thay nàng thoa rượu thuốc được không?”

“Không cần.” Niên Khai Điềm xoa xoa khuỷu tay từ chối. Đó là khuỷu tay, nàng làm sao để nam nhân khác chạm vào được.

Lương Tuấn Hy cũng cảm thấy bản thân vừa nói ra lời không nên nói nhất thời nuốt một ngụm nước bọt xuống cổ họng. Hắn là lo lắng cho nàng nên ăn nói không có suy nghĩ, đổi lại là nàng của lúc trước, nhất định lại chỉnh hắn một trận nữa.

Hắn đưa tay xoa xoa cái trán của mình, sao hắn lại có thể quên nơi này không phải là Niệm phủ được chứ. Bản thân bị thương đã đành còn hại cả nàng nữa, hắn thật đáng chết.

Niệm Khai Diễm nhìn bộ dáng như tiểu hài tử phạm lỗi mà nhăn mặt của hắn liền tủm tỉm cười. Sao trước giờ nàng sẽ không phát hiện ra hắn cũng có mặt đáng yêu như vậy a!

—Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên—

Cuối cùng web cũng sắp up xong, hôm nay 20/10 tạm thời ta up thêm chương, chúc các nàng xem

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Đắt như vậy a

Lúc này ngoài cửa sông bạc bên dưới xảy ra tranh cãi. Lão già lúc nãy bị đám người trong sông bạc ném ra ngoài cửa. Đám người của sông bạc hung hãn xấn tay áo vừa đánh vừa đạp lão già khiến hắn ôm chặt lấy đầu cầu xin tha thứ.

Nghe được tiếng âm ỉ, Niệm Khai Diễm hiểu kỳ lạ đầu ra xem liền khẽ hô: “Ngươi xem, tên đệ đệ của ngươi a, bảo hắn đi đâu không đi lại chạy ra đây xem đánh nhau. Đám người này cũng thật là, một lão già cũng đánh thành như vậy.”

Lương Tuấn Hy nghe được liền đứng lên nói: “Chúng ta cũng xuống đó đi.” Hắn hiểu rõ Lương Vân Kha nhất, đệ đệ hắn tuyệt sẽ không thất trách, nhất định lão già đó có vấn đề rồi.

Niệm Khai Diễm nhớ ra chuyện lúc nãy liền quay lại đã thấy Lương Tuấn Hy nhấc chân rồi. Nàng nhanh hơn một bước kéo hắn lại: “Ngươi đã quên đây là chỗ nào rồi sao, ta giúp ngươi.”

“Đa tạ nàng.” Lòng của Lương Tuấn Hy lại âm áp, hắn không cần nàng hiền lương thực đức, càng không cần nàng giỏi trừ nghệ, hắn chỉ cần nàng luôn tốt với hắn như vậy là đủ rồi.

“Không có gì, tiện tay thôi mà.” Niệm Khai Diễm nắm lấy cổ tay hắn, ở bên cạnh chậm rãi nhắc hắn từng chút một cho đến khi ra khỏi tử lâu.

Bên này đám người đã vây xem đến kín không còn khe hở để chen vào trong. Lương Tuấn Hy lại nhất quyết vào, hắn nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, làm phiền cho qua, cho qua.” Cũng không quên chen vào dòng người.

Niệm Khai Diễm bắt đầu dĩ cũng phải chen cùng hắn. Nàng được phụ thân dạy, giúp người giúp đến chót – tiền phạt tiền đến Tây thiên. Đến khi bước đến vào trong đứng bên cạnh Lương Vân Kha, Lương Tuấn Hy còn chưa kịp hỏi thì đã nghe âm thanh từ lão già truyền đến.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang - Vọng Thư Uyên--

“Sư muội, cứu ta, là ta là ta a.” Lão già đưa tay gỡ bộ râu mép dài bạc trắng xuống.

Niệm Khai Diễm mở to mắt lên nhìn: “Nhị sư huynh, sao lại là huynh a?” Nàng chạy đến xô đám người ở sông bạc ra ngồi xổm xuống đỡ Lý Sư Thành lên.

“Ngươi nhận biết hắn là tốt rồi, sư huynh muội thân thiết như vậy liền thay hắn trả bạc cho ta đi.” Một nam tử mặt mũi hung tợn trong đám người ở sông bạc lên tiếng. Mắt hắn đảo một vòng đánh giá phục sức của Niệm Khai Diễm xong liền vô cùng thỏa mãn.

Một tên khác lại tà gian nhìn Niệm Khai Diễm: “Nha đầu này trưởng thành cùng xinh đẹp a, không có bạc chi bằng lấy ngươi bù vào cũng được a.” Hắn vươn tay muốn chạm vào gương mặt xinh đẹp không tỳ vết của Niệm Khai Diễm.

“Hắn nợ các ngươi bao nhiêu lại đánh người ra bộ dạng này? ‘Niệm Khai Diễm tức giận đứng thẳng thắt lưng trừng mắt, chỉ vào đám người mắng to. Tay còn lại rút nhuyễn tiên ở thắt lưng ra quán vào đôi tay bẩn thỉu kia một hất.

Nam nhân kia lập tức bị nàng hất xông vào đám người vây xem. Đám người lại nhanh hơn tránh né, không thể nghi ngờ, nam nhân kia nhanh chóng nằm sấp trên mặt đất, vô cùng chật vật.

Nam nhân đó tức giận đứng lên phui bụi trên người liền nắm chặt quyền xông vào Niệm Khai Diễm. Nhuyễn tiên trên tay nàng lần nữa vung lên không chút do dự rơi vào vai trái của nam nhân đó, lại rất nhanh rút lại rồi hạ xuống sau của hắn khi hắn đau mà khom người ôm vai. Tiếp đến chỉ thấy hắn bất tỉnh ngã trên mặt đất.

Nếu đổi lại là nàng của đời trước, sợ là không được tốt như vậy đâu. Nói đi cũng phải nói lại, thượng thiên cho nàng trùng sinh, để nàng sửa đổi tính cách, nàng quả là có phúc rồi.

“Cũng không nhiều lắm.” Lại một nam nhân khác nói, mắt khinh bỉ nam nhân nằm trên đất. Nhìn nha đầu trước mặt này vận y phục liền biết được nàng có võ công, thế mà cũng dám đứng vào đúng là ngu hết thuốc chữa.

“Không nhiều lắm mà đánh người ra cái dạng này, trong mắt các người không có vương pháp nữa sao?” Niên Khai Diễm vẫn là giữ chất giọng hung hãn nhuyển tiên trong tay lại huy động quạt xuống đất tạo thành một mản bụi mịt mù. Nhưng trong lòng cũng có chút nóng, võ công của nhị sư huynh rất tốt, không lý nào lại đánh không lại những người này.

Lương Tuấn Hy thờ dài một hơi, được Lương Vân Kha đỡ đến chỗ của Niên Khai Diễm, hần nhỏ giọng khuyên nhủ: “Diễm Diễm, trước tiên đừng động nộ, nghe đám người này nói trước a.”

Lương Vân Kha thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may đại ca không thấy tên kia có ý đồ vô lễ với Niên Khai Diễm. Nếu không sợ là hần chết không toàn thây rồi. Đại ca chuyện gì cũng dễ nói, chỉ có dụng chạm đến cha nương cùng Niên Khai Diễm liền không ai chạy thoát.

“Tiểu tử này coi bộ thức thời, không như nha đầu không biết trời cao đất dày này.” Lại một nam nhân khác lên tiếng, mắt hần nhìn Lương Tuấn Hy đầy tán thưởng. Tầm mắt lại dời đến y phục xa hoa của Niên Khai Diễm nói: “Hần thiếu chúng ta tổng cộng hai trăm chín sáu vạn lượng.”

Lúc này Lý Sừ Thành đã bị đánh đến mặt bầm tím sưng to, nói chung chính là biến dạng rồi. Hần chặt vật đứng lên ôm lấy mặt của mình mắng thảm trong bụng. Nếu không phải nghiện đánh bạc thì hần cũng không gặp phải tình trạng này rồi.

Vừa nghe đến số tiền hần lại nhin không được hết to: “Nói bậy, ta lúc nào nợ nhiều như vậy.”

“Không cần tính lãi sao? Huynh đệ chúng ta cũng cần ăn nữa a.” Có người nói xong lại ôm bụng haha cười Lý Sừ Thành ngu ngốc.

Lại có người giơ một sấp giấy lên nói: “Giấy nợ còn ở đây, vật chứng trong tay ta không đến lượt người nói có hay không.”

“Trên đó còn có dấu vân tay của người nha.” Một người lại khoát tay trước ngực đầy đắc ý.

Nam nhân lúc này lại nói tiếp: “Mấy hôm trước, hần có mang mười chín nghìn tám trăm lượng đến trả cho ta. Nhưng vẫn là không đủ nha, hôm nay còn dám cải trang đến mượn thêm đánh bạc, nghĩ chúng ta ngu ngốc không biết gì a.”

Lý Sừ Thành không còn khống chế được bản thân nữa liền hô to: “Là các người lừa ta uống trà khiến ta tay chân không còn sức lực buộc ta điểm chỉ vào giấy nợ kia.”

Lương Vân Kha tức giận xông đến túm lấy vạt áo trước của Lý Sừ Thành: “Nguyên lai ngân lượng là do người trộm. Nói, người vì sao vu hãm cho đại ca ta?”

Lúc này Niên Khai Diễm mới biết được chiếc lược lưu ly kia là Lương Tuấn Hy phí bao nhiêu bạc mới mua được về cho nàng. Nàng ngơ ngác nhìn hần nói không nên lời.

Lương Tuấn Hy lại không có kích động như vậy mà là hướng đám người kia nói: “Chuyện này ta trở về bàn lại với bá phụ, ngày mai lại đến nói chuyện cùng các người được không?” Số bạc quá lớn, hần cũng không thể trả, không cần biết Lý Sừ Thành là nợ bao nhiêu bạc bị người lừa bao nhiêu hiện giấy nợ có điểm chỉ là bị người cầm trên tay, cả quan phủ cũng không làm được gì.

Đám người sòng bạc lại nhao nhao lên phản đối.

“Làm sao chúng ta tin được các người.”

“Đừng a, nhờ các người không quay lại thì thế nào.”

“Chúng ta cũng là làm thuê thôi, tiểu huynh đệ người nên thông cảm cho chúng ta.”

“Vậy đi, ta theo các người đến phủ lấy bạc thế nào.”

Do Niên phủ nghiêm cấm mọi người bước vào sòng bạc nên Lý Sừ Thành không có công khai danh tính. Thế nên đám người này mới không có tin.

Khi Lương Tuấn Hy do dự không dám đáp lời, Niên Khai Diễm đã gạt đầu đáp ứng: “Được, theo ta trở về.” Chuyện này ở đây âm ỉ to như vậy sợ là cũng sẽ truyền đến tai của phụ thân, vậy thì sớm giải quyết đi.

Lương Vân Kha mạnh hất Lý Sừ Thành ra rồi trở về đỡ lấy Lương Tuấn Hy. Hần tự hỏi đại ca làm gì phật lòng người mà để người vu hãm như vậy?

Niên Khai Diễm dùng ánh mắt thất vọng nhìn Lý Sừ Thành rồi cũng bỏ đi. Nàng cũng không biết chút nữa phụ thân thấy được sẽ nói thế nào, chỉ biết Lý Sừ Thành chính là không thể ở lại Niên phủ nữa a.

Lý Sừ Thành muốn trốn chỉ là bị đám người sòng bạc trước một bước áp giải hai bên trái phải đi theo mọi người. Để tránh hần kêu la inh ỏi nên có người

đám mang khăn nhét vào miệng hắn. Hắn cũng không đủ sức vùng vẫy bởi vì đã trúng được rồi.

Lương Tuấn Hy ở bên nhẹ giọng an ủi: “Đừng suy nghĩ nhiều, bá phụ sẽ có cách giải quyết.” Hiện hắn chính là sắp được minh oan rồi nhưng chuyện này qua đi Niên phủ không chỉ bị mất một số bạc lớn mà còn bị hủy hết uy tín a.

“Vì sao nhị sư huynh sẽ nghiền thứ này a.” Niên Khai Diễm tức giận trừng mắt Lý Sư Thành ở phía sau lưng mình. Đòi trước nàng còn không có biết chuyện này đi. Hắn lại vì sao vu hại Lương Tuấn Hy?

Lương Vân Kha lửa giận đầy người không áp chế được, đầu quay về phía sau năg: “Uổng công chúng ta ngày thường tốt với người như vậy, hiện mặt mũi của bá phụ bá mẫu bị người ném đi hết rồi.”

“Được rồi được rồi, đừng ồn ào nữa.” Lương Tuấn Hy lên tiếng trấn áp nộ khí của đệ đệ mình.

Đám người hiếu kỳ vây xem không những không tản ra mà là theo bọn họ trở về Niên phủ. Tiếng nghị luận ầm ĩ không ngớt...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sợ tội tự sát

Đám người của Niên Khai Diễm đứng ở chính sảnh của Niên phủ. Đám đệ tử của tiêu cục cũng hiếu kỳ chạy đến xem. Không khí ồn ào đến Khúc thị cùng Niên Sở Hoàng, Niên Khánh Tụ đang ở thư phòng cũng bước ra.

Một nam nhân trong đám người sòng bạc đứng ra chấp tay: “Niên tổng tiêu đầu.” Hành qua lễ hắn kể rõ ràng mọi chuyện, rồi đưa giấy nợ có dấu vân tay của Lý Sư Thành ra nữa.

Một tên khác thì ném Lý Sư Thành lên mặt đất. Bọn hắn không ngờ đây chính là đệ tử của tiêu cục, trách của được nha đầu kia lại xuất thủ nhanh mà tốt như vậy.

Lý Sư Thành tự do liền tự lấy cái khăn dơ bẩn trong miệng của mình ra rồi bỏ đến cầu xin Niên Sở Hoàng: “Sư phụ, ta biết sai rồi, người cứu ta lần này đi.” Hiện cho dù được trong người đã hết hiệu lực hắn mọc cánh cũng khó thoát khỏi nơi này a.

Khúc thị thút thít lấy khăn thấm nước mắt trách móc: “Người vì sao lại làm ra chuyện này a.” Không những phạm cục quy, trộm cắp lại còn vu hãm Lương Tuấn Hy, tội này là không tha được a.

“Sư mẫu, người cứu ta đi.” Hắn dùng đầu gối lết đến chỗ Khúc thị cầu xin: “Lần sau ta sẽ không dám nữa a.”

“Đại ca, chuyện nhà không nên xử lý trước mặt người ngoài.” Niên Khánh Tụ nhỏ giọng nhắc một câu.

Niên Sở Hoàng gật đầu nói với Lương quản gia: “Người mang bạc trả cho bọn hắn đi.” Hiện chứng từ đầy đủ không muốn trả cũng không được.

Lương Tuấn hy lại không đồng ý mở miệng phản đối: “Khoan đã.” Lý nào lại phí một đồng bạc cho đám người này tiện nghi như vậy a.

“Tiểu tử, người lại muốn gì?” Nam nhân kia đang hí hửng vì sắp thu được bạc lại bị ngăn cản khiến hắn vô cùng tức giận.

“Lúc này Lý huynh bảo các người hạ được hắn rồi áp hắn điểm chỉ, hiện được vẫn còn trong người hắn. Nếu hiện ta gọi quan phủ đến...” Lương Tuấn Hy chậm rãi bật ra từng chữ một, nói được một nửa lại bỏ lửng khiến cả đám người sòng bạc đều là sợ xanh mặt.

Nam nhân kia rất giận nhưng quả thực hiện được vẫn còn chưa hết hiệu lực. Nếu để quan phủ đến truy tra sợ là bạc không thu được mà còn mất bạc bồi thường, nghĩ vậy hắn liền nhượng bộ: “Được rồi, chúng ta không tính lãi xuất nữa.”

Lương quản gia nghe vậy liền chiếu theo con số nam nhân kia nói mà đi lấy bạc. Bạc đến tay giấy nợ cũng được xé đi, nam nhân kia vui vẻ bước đến vỗ vai của Lý Sư Thành nói: “Tiểu tử có thời gian lại đến sòng bạc của chúng ta chơi, chúng ta luôn hoan nghênh người a.”

Dứt lời hắn hướng Niên Sở Hoàng chấp tay: “Niên tổng tiêu đầu, cáo từ.” Xoay người, phát tay một cái ra lệnh: “Trở về.” Đám người còn lại cũng là chấp tay khom người một cái liền rời khỏi Niên phủ.

Đám người sòng bạc đi hết, hạ nhân được lệnh của Lương quản gia liền nhanh chóng giải tán đám bách tính hiếu kỳ đang vây xem ở bên ngoài rồi khép cửa phủ lại. Hiện không muốn chuyện xấu đồn xa cũng không được.

Niên Sở Hoàng vỗ bàn một cái trừng mắt Lý Sư Thành: “Nói, vì sao bản thân người làm sai còn vu hãm cho Tuấn Hy?” Hắn thực sự không ngờ được Lý Sư Thành sẽ làm ra chuyện như vậy. Hôm đó còn nói đến có đạo lý như vậy để hắn không chút nghi ngờ nữa.

Lương Tuấn Hy lắc đầu, âm thanh lương bạc lại cực kỳ đặc ý nói: “Lý huynh chỉ biết giá tiền của chiếc lược lưu ly lại không biết trên lược ta còn cho người chạm trổ thêm chút hoa văn nên giá tiền lại khác nữa rồi.” Cư nhiên trộm ngay đúng số tiền hần mua chiếc lược, đây gọi là làm việc không sử dụng não a.

Mọi người nghe ra số tiền ngất ngưỡng ai cũng tròn to mắt nhìn Lương Tuấn Hy bằng đôi mắt khác xưa. Nghĩ không ra một người luôn luôn vận y phục không chút nổi trội này sẽ giàu có như vậy a.

Niên Khai Diễm lắc đầu thờ dài, trong đầu đang lo lắng uy tín của tiêu cục sẽ tuột dốc thảm hại nên cũng không để ý tình huống trước mặt nữa. Mắt của hần rũ xuống chung thủy nghĩ cách cứu vãn tiêu cục.

Lý Sứ Thành lại bỏ đến chỗ Hứa Bộ Nam đang đứng, nắm lấy vạt áo của hần cầu xin: “Đại sư huynh, người...”

Lời còn chưa hết đã nhận ngay một cước của Hứa Bộ Nam khiến cả người hần văng lại về phía giữa chính sảnh. Máu từ trong miệng chảy ra, hần thờ hồng học vát và bỏ dẫy đưa tay lau đi.

Đôi mắt của Hứa Bộ Nam hiện lên nghiêm nghị cùng chán ghét, lạnh giọng nói: “Nhị sư đệ người làm ra chuyện như vậy, ta cũng không thể cứu được người.”

Niên Khai Diễm chạy đến ngồi xổm xuống bên người Lý Sứ Thành lay lay người hần: “Nhị sư huynh, vì sao người lại làm như vậy a. Hần đắc tội gì với người để người phải làm như vậy?” Mắt nàng bất giác nâng lên nhìn Hứa Bộ Nam, vì sao hần có thể ra tay mạnh như vậy a? Dù nhị sư huynh có sai đi nữa cũng không nên nặng tay như vậy mới đúng.

Lý Sứ Thành nâng đôi mắt tuyệt vọng nhìn nàng, hần nở một nụ cười bất lực: “Sư muội...” Tay hần đồng thời giờ lên...

“Đường tử, cẩn thận...” Niệm Tuệ Nhân đột nhiên chạy đến kéo Niệm Khai Diễm ra, bản thân lại trật chân ngã toàn thân đến chỗ Lý Sứ Thành.

Bá Cao Minh thấy như vậy lập tức chạy đến kéo Niệm Tuệ Nhân ra lo lắng hỏi: “Tam tiểu thư có bị thương không?”

Niệm Nhạn Thanh nhìn thấy màn kia tâm đau nhức. Nàng cắn chặt môi dưới khiến máu tanh thấm đầy miệng. Nàng không biết vì sao hần chán ghét nàng, nàng chỉ biết hần là thích muội muội nàng vĩnh viễn không phải nàng. Tay nàng đặt ở trên đùi chậm rãi xiết lại, phần váy trong tay cũng nhăn thành một đoàn.

Niệm Khai Diễm bị đẩy sang một bên, nàng trừng mắt nhìn Lý Sứ Thành gục xuống thảm đỏ ở chính sảnh. Không suy nghĩ nhiều nàng chạy đến bên hần nâng người hần lên hô to: “Mau đến cứu người, cứu người...”

Lương Vân Kha cũng gấp gấp chạy đến bên Lý Sứ Thành cầm lấy cổ tay hần bắt mạch. Làm sao hần có thể để Lý Sứ Thành cứ như vậy mà chết được, chân tướng còn chưa nói ra cơ mà.

Niệm Tuệ Nhân thần sắc khẩn trương đẩy Bá Cao Minh ra nhắc váy chạy đến bên Niệm Khai Diễm: “Đường tử người không sao chứ? Lúc này thấy hần muốn hành thích người, nên ta mới đẩy người ra a.”

Lý Sứ Thành biết bản thân không xong, hần cố mở to mắt, đưa tay lên muốn vớ đến chỗ Niệm Khai Diễm, cố gắng bật từng chữ: “Sư...sư muội...ta...là...là bị...” Lời nói chưa hết tay sắp chạm đến mặt của Niệm Khai Diễm mắt lực không chế hạ xuống, hần trút hơi thở cuối cùng, đồng tử giãn ra đôi mắt không nhắm lại.

Lương Vân Kha thờ dài lắc đầu chứng tỏ không cứu được nữa. Niệm Khai Diễm khóc rống lên, run rẩy đưa tay giúp hần vuốt mắt xuống. Đồi trước hần sống lâu hơn nàng cơ mà, vì sao lại chết như vậy, đến cùng là vì sao?

Lương Vân Kha kiểm tra thân thể xem vết thương chí mạng của Lý Sứ Thành ở nơi nào. Bất quá lại nhìn không ra cái gì, hần nhíu mày hỏi Niệm Tuệ Nhân, “Tam tiểu thư, lúc này người nói Lý huynh muốn hành thích sư muội, vậy hung khí là gì?”

“Là cây kim khâu, ta thấy tay hần cầm kim khâu muốn đâm đường tử.” Niệm Tuệ Nhân phẫn hận nhìn thi thể của Lý Sứ Thành, sau đó lại nhìn Lương Vân Kha thập phần chắc chắn nói.

Lương Vân Kha nhíu mày suy xét, nhưng từ góc độ của Niệm Tuệ Nhân nhìn đến, nếu thực sự Lý Sứ Thành cầm kim khâu thì ánh sáng từ ngoài chiếu vào có thể thấy được kim khâu lóe quang, vì vậy tin tưởng.

Lúc này mọi người đều không lưu ý nên có ánh sáng lóe lên kia rất bắt mắt, rất thu hút nhãn cầu. Thế nhưng cây kim khâu đó ở đâu?

Hần đưa tay tham dò những điểm chí mạng trên cơ thể liền phát hiện, kim khâu thực sự đâm đến ngực của Lý Sứ Thành. Vì vậy hần như thật chất báo lại, lúc này loạn thành một đoàn nếu sơ ý vậy thì thật đúng là Lý Sứ Thành tự làm bậy không thể sống.

Mọi người đều lắc đầu ngao ngán thờ dài.

Niệm Tuệ Nhân ôm lấy Niệm Khai Diễm an ủi rồi đỡ nàng trở về Diễm viên. Thước nhì cũng chạy đến giúp một tay.

Lương Tuấn Hy muốn bước đến bên Niệm Khai Diễm an ủi nàng lại bị Niệm Nhạn Thanh chặn lại: “Hy huynh, không nên.” Dù Niệm Khai Diễm đã đổi tính nhưng những lúc như thế này hần vẫn là tốt nhất không nên đến gần.

Lương Tuấn Hy cùng Niên Nhạn Thanh cũng được xem như bằng hữu nên gật đầu đáp ứng. Mặt hắn vẫn hướng về phía Niên Khai Điem ly khai treo rõ lo lắng cùng khẩn trương.

Niên Nhạn Thanh nhìn qua thi thể của Lý Sư Thành đang được Lương Vân Kha cho người xử lý, lại nhìn sang Lương Tuấn Hy: “Hy huynh cùng Lý sư huynh có cừ oán?”

“Không có.” Lương Tuấn Hy khẽ lắc đầu, hắn nghe được đoạn cuối cùng trước khi Lý Sư Thành đoạn khí đã nói. Chữ ‘bị’ kia khiến hắn có chút cảnh giác là bị tiền đồ làm hoa mắt hay bị...

Khúc thị nắm lấy tay của Hoa nữ nương ra hiệu nhìn về phía Lương Tuấn Hy cùng Niên Nhạn Thanh. Cả hai đều là chưa hôn phối, nếu không thể gả Điem Điem, cũng không nỡ để Nhạn nhi gả đi xa mà hai người lại thân cận như vậy, vậy liền tác hợp đi.

Hoa nữ nương nhìn theo đường nhìn của Khúc thị, nàng hiểu ý của nàng ta, chỉ là...Lương Tuấn Hy hẳn...Ai, nàng cũng không biết nên nói thế nào nữa a.

“Phu nhân, trước mắt không nên nói đến chuyện này.”

Khúc thị nhìn Hoa nữ nương rồi mắt lại rũ xuống. Nàng hiểu nàng ta lo lắng Lương Tuấn Hy sẽ không đồng ý. Cả hai đều là im lặng rồi bước trở về hậu viện.

Niên Sở Hoảng cùng Niên Khánh Tự vội giao lại việc ở đây cho Hứa Bộ Nam giải quyết, cũng không quên rằng đe dọa đệ tử. Sau đó cả hai liền chạy đến thư phòng gấp gấp đề chính sách mới chống đỡ tiêu cực.

Rất nhanh chuyện Lý Sư Thành thích sát không được Niên Khai Điem liền sợ tội tự sát bị truyền khắp Niên phủ. Bởi đám người kia nghe không được di ngôn của hắn nên đều ghép cho hắn cái tội đó.

- - -

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mất hết uy tín

Đến tối, Lương quân gia cùng Hoa nữ nương về đến viện thấy Lương Tuấn Hy rất lạ. Ông tay áo bên trái xắn cao mà làm việc chỉ bằng một tay, Hoa nữ nương đau lòng chạy đến hỏi: “Tay người lại làm sao? Mau để cha người xem một chút.”

Lương quân gia vội ôm được sưng đến chỗ hắn. Tay còn chưa chạm vào tay trái của hắn đã thấy hắn kéo tay trái gần đến lồng ngực, tay phải cản phía trước tay trái bảo vệ cẩn thận không cho bất kỳ người nào động chạm.

“Nhi tử không sao, cha nương không cần lo lắng.”

Lương Vân Kha ngồi gần đó khép hờ mắt nhìn ba người không có tiền đồ kia, tốt bụng mở miệng giải thích: “Nơi đó đại tiểu thư từng động qua.”

Lúc này mọi người lo chuyện của Lý Sư Thành nên không để ý thời, còn hắn thì khác. Hắn phải đưa đại ca trở về nên lúc ở ngoài phố đã thấy được đại ca rất là bảo vệ cổ tay trái cứ như hương khí cùng ấm áp còn động bên trên vậy.

Chỉ là phu thê Lương gia lại hiểu sai, mỗi người một câu càng thêm lo lắng, thay phiên nhau truy vấn.

“Đại tiểu thư nàng...nàng đã làm gì người nhà?”

“Bị bề cô tay?”

“Không có.” Lương Tuấn Hy cẩn thận chừa ra một khoảng cách để lộ cổ tay trái hoàn mỹ không tỳ vết của mình ra chọn cha nương hắn xem: “Nàng chỉ là giúp nhi tử xuống lầu nên có chạm đến.” Nói đến đây không chỉ mặt cùng tai mà cả cổ cũng bạo hồng, âm thanh cũng thể hiện lúng túng.

Nơi này thơm quá, không rửa nữa.

Phu thê Lương gia nghe xong lại nhìn thấy biểu tình kia, cả hai không hẹn cùng thở phào đứng lên. Bọn họ chính là vẽ rắn thêm chân nha.

Ngày kế tiếp,

Toàn Lan Châu rất nhanh đều biết được chuyện xấu của Niên gia tiểu cục, nên số lượng khách nhờ áp tiêu cũng giảm đáng kể. Bạc chi ra thì nhiều mà

bạc thu vào lại hầu như không thấy, hiện chống đỡ tiêu cực chỉ là nhờ vào tử lâu nhỏ là của hồi môn của Khúc thị mà thôi.

Đám đệ tử ở tiêu cực có người gia cảnh không cho phép tiếp tục lưu lại nên cũng rời đi. Hiện chỉ còn lại một ít là vì không nơi nương thân mà thôi.

Niên Khai Diễm vẫn là trong khủng hoảng chưa thoát ra được. Lý Sư Thành yêu thương nàng như muối muối mà hắn còn rất tốt với đám huynh đệ, lý nào sẽ làm chuyện thông thiên hại lý kia.

Di ngôn chưa hết của hắn cứ luẩn quẩn trong đầu của nàng. Ánh mắt của hắn như muốn nói với nàng, hắn là không cố ý.

Mỗi ngày Niệm Tuệ Nhân cùng Niệm Nhạn Thanh cũng sẽ thay phiên nhau đến bồi nàng. Lương Tuấn Hy cũng đến mang được cho nàng dùng để an thần, chỉ là không thể gặp được nàng mà hắn cũng là công việc quán thân do mấy ngày tìm chứng cứ không có lo hiện phải chạy nước rút rồi.

Niệm Khánh Tự cũng không rảnh rồi mà chạy khắp nơi tìm khách hàng trò chuyện kéo khách trở về. Hắn vốn là thương nhân nên biết cách nói chuyện hơn Niệm Sở Hoàng.

Thước nhì thấy tiểu thư nhà mình cứ thế này thì không ổn, nàng vội bước đến bên giường mở thanh: “Tiểu thư, tiêu cực hiện nay như vậy, người lại vì chuyện của Lý sư huynh tự hành hạ mình sẽ khiến lão gia cùng phu nhân lo lắng a.”

Một câu nhắc tỉnh Niệm Khai Diễm, nàng lập tức ngồi bật dậy chỉnh lại tinh thần. Đúng a, sắp tới chính là chuyển áp tiêu kinh hoàng của năm đó rồi, nàng không nên bị chuyện khác chi phối mới đúng. Nhưng tiêu cực xảy ra chuyện như vậy, chuyển áp tiêu đó đòi hỏi có thể áp nữa sao?

Nàng ôm lấy trán hỏi: “Tình hình hiện tại thế nào?” Chuyện của Lý Sư Thành đã qua nàng không nên chấp niệm nữa.

“Mọi người đại đa số đều ly khai tiêu cực, phu nhân cùng nhị tiểu thư vất vả tiết kiệm, lão gia cùng nhị gia liên tục kéo khách hàng, mọi người thực sự rất bận rộn a.” Thước nhì thở dài kể ra. Bản thân nàng cũng không nghĩ đến chỉ có trong một ngày mà mọi chuyện đều thay đổi nhanh như vậy a.

Niệm Khai Diễm canh hảo y nàng bước ra khỏi Diễm viên đúng lúc gặp được Niệm Tuệ Nhân. Cả hai cùng đến nơi nuôi dưỡng bò cừu đưa tin chơi, cho bò ăn rồi lại đi ngắm hoa ở hoa viên.

Niệm Nhạn Thanh bước đến Niệm Tuệ Nhân cũng ly khai: “Đường muối khôi phục liền tốt rồi.”

“Đường tử, tiêu cực còn chống được bao lâu a?” Niệm Khai Diễm cũng không đến tìm phụ mẫu, nàng biết khi nàng đến một là không giúp được gì, hai chính là vướn tay vướn chân.

Niệm Nhạn Thanh nín thở một chút liền lắc đầu nặn ra một nụ cười khó coi: “Đường muối an tâm, tiêu cực sẽ không sao.” Đối với nàng tiêu cực xảy ra chuyện cũng xem như giúp nàng được một ít, chỉ ít là sẽ không người đề cập đến chuyện hôn sự của nàng cùng muối.

Niệm Khai Diễm biết bản thân mình chính là vô dụng giúp không được gì thế nên Niệm Nhạn Thanh mới gạt nàng. Nàng đá đá khe đá ở dưới chân mím chặt môi cũng không hỏi nữa.

Niệm Nhạn Thanh mất thấy Bá Cao Minh tiến tới nơi này liền cúi đầu nói: “Ta còn có chuyện phải rời đi trước không thể bồi đường muối rồi.”

“Ân.” Niệm Khai Diễm cũng không để ý mà đáp ứng. Chỉ là khi bên tai xuất hiện tiếng hừ quen thuộc nàng mới biết lý do Niệm Nhạn Thanh ly khai.

“Tam sư huynh, người có thể phúc hậu hơn một chút có được không, đường tử còn chưa từng chọc đến người nha.”

“Ai bảo không? Nàng ta cố ý để tam tiểu thư sớm gả ra ngoài, hại nàng(NTN) mỗi ngày đều cáu gắt với ta.” Bá Cao Minh trừng mắt nhìn phương hướng Niệm Nhạn Thanh ly khai.

“Vây chẳng phải rất tốt sao, nhân cơ hội này bảo Bá lão gia sang định hôn kỳ, tam sư huynh liền có thể thú mỹ nhân về nhà rồi.” Niệm Khai Diễm tiện miệng nói ra một câu như vậy.

Bá Cao Minh lập tức bùng tỉnh đại ngộ, tự vỗ mạnh vào đầu của mình: “Phải a, sao từ sớm ta không nghĩ ra a!” Đáng lẽ hắn còn phải tạ ơn Niệm Nhạn Thanh mới đúng, lý nào ghét nàng như vậy. Hắn đúng là ngu đến hết thuốc chữa rồi.

“Đáng tiếc hiện tại tiêu cực như vậy, sợ là khiến tam sư huynh thất vọng rồi.” Niệm Khai Diễm khẽ thở dài một tiếng, đưa tay vuốt ve một chiếc lá non gần mình nhất.

Bá Cao Minh xem như không nghe thấy, hắn bước đến nói với nàng: “Phụ thân ta vừa cùng sư phụ nói chuyện rồi hy vọng chút ít bạc kia sẽ giúp tiêu cực chống chọi được a.” Giờ nghĩ cách cứu tiêu cực trước, những chuyện khác bàn sau vậy.

Lệ quang ngập mắt, Niệm Khai Diễm ngẩng đầu nói: “Tam sư huynh, đa tạ.” Xem xem, còn bao nhiêu người lo lắng nàng, thế mà đòi trước nàng lại vô tâm như vậy.

Bá Cao Minh đưa tay xoa xoa đầu của nàng: “Sửa nha đầu này, ta đến tiêu cực bao lâu nay, tiêu cực xảy ra chuyện ta cũng nên giúp chút ít a.” Hắn tuy lớn hơn Niệm Khai Diễm không có bao nhiêu nhưng là tập võ chỉ nhân nên vóc người lớn hơn nàng rất nhiều.

Hứa Bộ Nam cũng bước đến an ủi nàng: “Huynh đệ chúng ta đều ở, nhất định không để tiêu cực một mình trước gió, sư muội an tâm.”

“Đa tạ đại sư huynh.” Niên Khai Diễm đưa ngón tay lên thấm nước mắt, mỉm cười. Bọn hắn luôn tốt với nàng.

“Được rồi chúng ta còn phải ra ngoài tuyên truyền a, sư muội ở trong phủ là được rồi.” Hứa Bộ Nam thở một hơi thật dài rồi cao giọng nói. Mắt nhìn Bá Cao Minh ý bảo đến lúc ly khai rồi.

Hai người rời đi chưa đầy một khắc đã thấy Lương Tuấn Hy bước đến. Hắn nghe được nàng chịu bước ra khỏi viện cũng vui vẻ đi tìm: “Diễm Diễm, nàng ở.” Ai biết nghe được bọn họ nói chuyện, vì vậy mới xác định được nàng ở đây.

“Àn, ngươi không phơi được liệu chạy ra đây làm gì a?” Niên Khai Diễm bước đến chỗ hắn, dù gì cũng không thể ủy khuất một người kiêu thị bước đến chỗ nàng được. Mấy hôm nay đều là nhờ được của hắn nàng mới không bị gặp ác mộng a.

Chỉ là khi nhìn đến ống tay áo bên trái của hắn bị xắn lên nàng hiểu kỳ nhìn lom lom mắt, hỏi: “Tay ngươi bị làm sao?” Sẽ không phải hắn ở trong phủ cũng gặp chuyện không may chứ?

“Ta...ta...” Lương Tuấn Hy lúng túng giấu tay trái ra sau lưng cũng không dám để tay trái chạm vào y phục. Hắn làm sao dám nói sự thật với này đây, nhờ như...nhờ như nàng cười hắn chọc hắn thì phải thế nào.

Niên Khai Diễm vì hiểu kỳ mà bất chấp tất cả, nàng nhanh tay chụp lấy cổ tay hắn xem. Lật tới lật lui hồi vẫn thấy không vấn đề gì, mà nàng càng không để ý đến thái độ bối rối cùng một trận hồng sắc đã xuất hiện xâm chiếm trên gương mặt của hắn.

Không thấy có gì đặc biệt, nàng bữu môi ném tay hắn xuống: “Ngươi thần kinh sao, không có chuyện gì xắn tay áo lên làm gì?” Lại còn giấu giấu diếm diếm kích thích tò mò của người khác nữa, nói không thần kinh cũng không người tin tưởng.

Thế là tay lại được nàng nắm, vốn nghĩ hôm nay sẽ rửa nha, thế nên vì sự kiện này lại tiếp tục lưu lại. Lương Tuấn Hy nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải: “Ta...ta có chút việc, ta đi trước đây.”

Niên Khai Diễm nhìn cước bộ hoảng loạn của hắn khi ly khai càng là không hiểu. Bình thường toàn đội nàng đuổi hoặc là bị nàng mặc kệ một lúc mới chịu ly khai, hiện vì sao mở miệng đòi đi nha?

Mặt nàng nhăn lại thành một đoàn lạt lác đầu bầy vẻ khó hiểu. Còn chưa nói đến không biết hắn chạy đến đây tìm nàng để làm gì nữa, chớp mắt một cái liền quay lưng chạy. Thần kinh thật mà!

-

Sáng hôm sau, Thước nhi mang chậu nước nóng tiến phòng, khi ánh mắt nàng chạm đến dung mạo của Niên Khai Diễm thì hoảng hốt ‘a’ một trận. Tay cầm chậu nước cũng vì hoảng mà buông lỏng. Chậu nước rơi tự do, đập xuống nền tạo thành tiếng động âm vang, nước vang tung tóe lên, có vài giọt phát đến mắt có Niên Khai Diễm.

Niên Khai Diễm tức giận, đưa tay lau qua mặt rồi ngồi dậy quát: “Nha đầu này, ngươi muốn dọa chết ta sao?” Đêm qua cả người ngứa ngáy ngủ không được, hôm nay muốn dậy trễ một chút cũng không xong.

“Tiểu...tiểu thư...mặt...mặt của ngươi a.” Sắc mặt của Thước nhi trắng bệnh không có một chút máu, mở to mắt nhìn tiểu thư nhà mình bị biến dạng.

Niên Khai Diễm đưa tay sờ sờ mặt, cảm xúc truyền đến khiến nàng bán loạn. Làn da vốn lán mịn của nàng hiện lên sần sùi: “Gương, mau mang gương đến đây.”

Đường nhìn nhất độ, làn da trên cánh tay bị nhiễm một mảnh hồng li ti, sờ vào, cảm giác y hệt trên mặt. Khi nhìn vào gương đồng nàng hoảng hốt hất đi, lời nói dường như lạc đi rất nhiều: “Mau, mau gọi Lương Tuấn Hy đến cho ta.”

Không hiểu vì sao người đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng, chính là hắn, Lương Tuấn Hy. Mà hiện tại nàng cũng chẳng có thời gian để tìm hiểu điều đó nữa rồi, dung mạo của nàng mới quan trọng nhất.

Thước nhi vội ly khai viện. Niên Khai Diễm một mình ở trong phòng nhìn nước cùng mảnh vỡ của gương đồng rơi đầy đất. Trên đó nhìn thấy được nhan sắc của bản thân hiện tại khiến nàng sợ hãi. Xoay người cả người chui vào trong chăn, run rẩy run rẩy.

Lương Tuấn Hy chính là tối qua đã phát hiện dị trạng. Cổ tay bị nàng chạm cũng bị ngứa và xuất hiện bệnh trạng y hệt nàng. Thế nên sáng sớm đã mang theo được sường tiến đến Diễm viện.

Thước nhi vừa chạy ra ngoài đã thấy Lương Tuấn Hy bước đến. Nàng gấp gấp nói không thành lời: “Hy ca, mau, mau đến xem tiểu thư, nàng...”

Lời có chưa dứt chỉ cảm thấy có trận gió lướt qua người, ngẩng đầu lên nào còn thấy bóng dáng của Lương Tuấn Hy. Hắn...hắn làm sao có thể di chuyển nhanh như vậy a? Chỉ là không có thời gian nghĩ nhiều nàng trực tiếp quay người chạy vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Lần đầu áp tiêu

Lương Tuấn Hy trực tiếp bước vào ngọa thất, mỗi bước chân hắn đều cảm thấy được trên sàn có nước thế nên hắn bước rất cẩn thận: “Điềm Điềm, ta đến.” Hắn biết nàng hiện chỉ có ở trên giường mà thôi, bất cứ nữ nhân nào cũng vậy làm sao chịu nổi đả kích bị hủy dung.

Niên Khai Điềm nghe được người đến là Lương Tuấn Hy nàng chui ra khỏi chăn nhìn hắn. Mắt hắn không thấy vật, nàng không sợ hắn thấy dung mạo của mình.

Thút thút vài tiếng ngồi dậy, nàng hướng hắn vờn tay ra: “Người xem, ta đột nhiên bị thứ này, phải làm sao đây?” Làm sao nàng dám gặp người a.

Lương Tuấn Hy đứng ở bên giường không nắm lấy tay nàng ngược lại đưa cổ tay trái của mình cho nàng xem: “Ta cũng vậy, nàng yên tâm, ta không để nàng xảy ra chuyện.”

Niên Khai Điềm nhìn cổ tay trái của hắn kinh ngạc hỏi: “Người vì sao cũng bị nha?” Tuy bệnh trạng y hệt nàng nhưng nốt đỏ kia lại mờ hơn của nàng lại ít hơn của nàng nữa. Đột nhiên trong đầu nàng xuất hiện một tia sáng, là nàng lấy cho hắn?

Không lý nào là hắn lấy cho nàng được, vì hôm qua nàng nắm tay hắn mà hắn chỉ bị tay còn nàng chính là toàn thân a.

Lúc này mọi người trong phủ đều biết nên đến trước gian phòng của nàng chờ được phép vào thăm. Niên Khai Điềm lúng túng hỏi ý kiến của Lương Tuấn Hy. Hắn mỉm cười ôn nhu đáp: “Cho dù Điềm Điềm có thể nào đi nữa mọi người cũng sẽ không chán ghét nàng.” Hắn cũng sẽ không bao giờ bài xích nàng.

“Vậy...” Niên Khai Điềm lúng túng kéo kéo ngón tay thấp giọng hỏi: “Vậy còn đại sư huynh thì sao? Hắn sẽ chán ghét ta chứ?”

Tâm của Lương Tuấn Hy âm hàn đến cực điểm, nàng không sợ hắn xa lánh mà lại sợ Hứa Bộ nam chán ghét. Đầu hơi cúi rất lâu mới hạ quyết tâm đè nén đau nhức trong lòng âm giọng đáp: “Sẽ không.”

“Thật sao?” Niên Khai Điềm cao hứng cười khanh khách. Nàng lập tức cho đám người bên ngoài diện kiến. Đương nhiên, ai cũng được trừ Hứa Bộ Nam. Nàng muốn hắn sẽ luôn nhìn thấy bộ dáng đẹp nhất của mình.

Hứa Bộ Nam bị vút bơ vơ bên ngoài tức đến nghẹn. Nàng cười đùa với Lương Tuấn Hy lại còn cho tất cả mọi người vào bên trong trừ hắn. Đây là lý do gì a? Lương Tuấn Hy đáng chết, hắn đã nói gì với nàng?

Ôm một bụng nộ khí, hắn quay trở về luyện võ trường phát tiết. Đôi mắt đầy tơ máu trừng to, tay nắm chặt thành quyền liên tục đánh vào người gỗ như xem đó là Lương Tuấn Hy mà đánh.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Mấy ngày nay, Niên Khai Điềm làm theo phương pháp Lương Tuấn Hy nói, rất nhanh các nốt đỏ kia cũng giảm đi không ít. Hiện mặt đã lành lặn trở lại, trên người chỉ còn vài nốt mà thôi.

Nàng vui vẻ chạy ra chính sảnh đột nhiên nghe được phụ thân cùng một quan lại đang nói chuyện. Đứng ở phía cửa dán lỗ tay vào bên trong nghe trộm.

Nguyên lai quan lại này là khách hàng đầu tiên kể từ hôm xảy ra chuyện nhị thúc tìm về được. Hắn muốn tiêu cực giúp hắn áp một rương tang vật đến đại lý tự ở kinh thành. Lúc đầu hắn cũng rất là lưỡng lự, chỉ là nghĩ đến Niên gia áp tiêu đã lâu chỉ vì một chút chuyện phát sinh mà lại bại, lại nói kẻ trộm cũng bị bắt.

Kinh qua chọn lọc hắn cũng quyết định nhờ Niên gia. Chuyến đi lần này rất quan trọng, nếu làm không tốt, bán cả Niên gia cũng thường không nổi, nhưng nếu làm tốt chính là vừa lấy lại được uy tín trên giang hồ vừa là giải quyết vấn đề khó khăn hiện tại của Niên gia. Đòi trước là nhờ phụ thân của Bá Cao Minh nên mới giữ lại được vỏ bọc hào nhoáng của tiêu cực a.

Niên Khai Điềm đương nhiên là nhớ chuyến áp tiêu này, đây là chuyến mọi người đi mà không trở về a. Thật không nghĩ đến tiêu cực đã đi đến hoàn cảnh này vẫn không thoát khỏi chuyến đi định mệnh này. Tâm nàng nặng như đeo nghìn cân đá.

Khi thấy được phụ thân vui vẻ tiễn vị quan lại này rời đi mắt nàng rũ xuống

rồi lại nâng lên nhìn trời cao. Lão thiên gia đã định ra đại cục này, nàng không thể tránh chỉ có thể đối mặt. Nếu may mắn nàng cứu được mọi người, nếu là...không may mắn...bản thân nàng cũng không trở về nàng. Mậu thân liền phải nhờ đường ty cùng đường muội chăm sóc rồi.

Nàng không bước vào chính sảnh mà là xoay người tiến đến viện của Khúc thị. Lúc này nghe được còn ba ngày nữa sẽ khởi hành, ba ngày này nàng phải thật tốt ở bên mẫu thân rồi.

Bên cạnh đó nàng còn kéo hai vị đường ty đường muội nói rất nhiều thứ. Nhờ bọn họ chăm sóc mẫu thân, chú ý đến tiêu cực khiến ai này cũng buồn cười cho một người lần đầu áp tiêu như nàng.

Khúc thị xoa đầu nàng mắng yêu: “Nha đầu này lo lắng như vậy thôi thì không cần đi nữa.”

“Không được, người ta muốn cùng phụ thân áp tiêu.” Niên Khai Diễm kiên định lắc đầu. Mắt lại không tự chủ nhìn xuống bụng của mẫu thân, đệ đệ của nàng, Niên Tiêu Kiên, hần sắp đến đây rồi. Nếu thật là nàng cùng phụ thân bọn họ không thể trở về, mẫu thân cũng như đời trước có thể dựa vào hần mà sống tốt.

Lương Tuấn Hy nghe nói Niên Khai Diễm cũng đi áp tiêu liền nhất quyết đòi theo cho kỳ được. Niên Sở Hoảng cùng Niên Khánh Tự khuyên mãi mà vẫn không xong. Đi áp tiêu nha, nào phải đi chơi mà hết người này muốn theo đến người kia muốn theo a.

Hiện tiêu cục không đủ người, cả Thước nhi cũng đi cùng chỉ chừa lại một ít người không biết võ công ở tiêu cục mà thôi. Khúc thị cũng khuyên nhủ: “Tuấn Hy, người đi rồi ở tiêu cục nhớ có người bệnh chúng ta phải làm sao nha.”

Niên Khai Diễm cũng nhìn hần nói: “Mẫu thân nói đúng, người là lang trung của tiêu cục không thể rời đi được.” Đệ đệ chưa xuất thế của nàng cũng cần hần chăm sóc a. Hiện hai huynh đệ của hần đều đi, nếu là xảy ra chuyện, Hoa nữ nương cùng Lương quản gia sẽ thế nào a.

Nàng không thể ngăn Lương Vân Kha nhưng nhất quyết phải ngăn hần. Nàng nhìn ra được phu thê Lương gia thiên vị hần nhiều hơn. Mỗi lần hần muốn giúp gì đều không cho mà để Lương Vân Kha làm, tuy đó chỉ là một lòng hiếu thảo giúp bọn họ xoa bóp hay rửa chân. Nàng cho đó là vì hần bị khiếm thị nên đòi phu thê kia mới yêu thương hần hơn mà thôi.

“Bá phụ, ta sẽ không làm vướn tay chân.” Lương Tuấn Hy vẫn không đồng ý. Dù gì cha hần cũng biết y thuật, chi là không người biết cha hần có thể dùng tay trái bắt mạch mà thôi. Hần là không an tâm nàng a.

“Người lưu lại đi cố chấp như vậy làm gì a.” Nàng rất muốn mở miệng bảo hần nhìn không thấy sẽ làm chậm lộ trình, nếu là nói như vậy hần bị tổn thương nặng nhưng lấy tính cách của hần cũng sẽ không chịu lưu lại. Thế nên nàng quyết định không nói.

Đưa mắt nhìn về phía Hoa nữ nương cùng Lương quản gia cầu cứu. Hy vọng bọn họ ngăn hần lại. Ai biết, Hoa nữ nương lại mặt không đổi sắc như đã sớm biết chuyện vậy.

Lương quản gia biết khuyên nhủ cũng không được ích gì liền lên tiếng giúp hần: “Lão gia, người để Tuấn Hy đi cùng đi có Vân Kha ở bên cũng không sợ hần làm ra chuyện gì. Trong phủ ít người, ta giúp phu nhân một tay người cũng yên tâm.”

Niên Sở Hoảng cũng không nói gì nữa, chỉ là bất lực thở dài xong phân phó: “Được rồi, ba ngày sau khởi hành, các người cũng chuẩn bị đi.”

Niên Khai Diễm cũng không thể nói thêm lời nào nữa.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Rất nhanh ba ngày lại đến, Niên Khai Diễm ôm lấy Khúc thị đứng ở đại môn thút thít không thôi. Với mọi người chuyến đi này là vui vẻ, đối với nàng chính là đánh cược với thượng thiên, nàng phải dốc sức liều mạng thôi.

Hít một hơi thật sâu lại nặng nề mà thở ra, xoay người đến chỗ của Bá Cao Minh, nàng đặt tay lên vai hần: “Tam sư huynh vẫn là nên lưu lại, tiêu cục không thể chỉ có vài người như vậy được.” Hần là trưởng tử đích tôn của Bá gia, lần đi này nàng biết rõ cửu tử nhất sinh làm sao có thể để hần đi cùng được.

Bá Cao Minh dốc hết sức mề neho mới được phụ thân cho đi giờ lại làm sao có thể bị một câu mà để hần lưu lại: “Sư muội đây là ý gì a? Ta khó khăn lắm mới được phụ thân cho phép.”

“Diễm Diễm, người làm sao?” Niên Sở Hoảng rất không lý giải nỗi thái độ của nữ nhi vào mấy ngày hôm nay. Nàng cứ như là đoán trước được chuyện gì vậy lại rằng hỏi mãi mà không chịu nói.

“Phụ thân, áp tiêu nguy hiểm tam sư huynh thân phận cao quý không lý nào để hần vừa trở về lại tiếp tục đi.” Thần sắc của Niên Khai Diễm lại cực kỳ nghiêm túc, khẩu khí cũng hữu lực khiến người kinh ngạc.

“Sư muội cho rằng ta là kẻ tham sống sợ chết sao? Hiện tiêu cục thiếu người, có ta đi liền thêm được một cánh tay, có biết chưa?” Bá Cao Minh vẫn không đồng ý, vẫn là nghĩ cố chấp như Lương Tuấn Hy sẽ được đi. Hần cũng không phải ham vui, mà hần thực sự muốn góp một phần sức nhỏ cho tiêu cục.

“Không phải.” Trán của Niên Khai Diễm chảy xuống vô số vạch đen, âm thanh cũng âm hàn. Biết đó là từ địa làm sao nàng có thể trở mắt đứng nhìn hần nhảy xuống, nếu không phải áp lương lớn như vậy nàng cũng không muốn nhiều người đi. “Ta lo lắng mẫu thân bọn họ ở phủ không an toàn.”

“Vậy sư muội lưu lại đi.” Bá Cao Minh ôm bụng cười ha ha, thì ra là nhớ nhà nhớ sư mẫu.

“Không được.” Niên Khai Diễm hừ hừ thầm trong bụng: “Ta là người thừa kế tiêu cục, tuyệt không thể lưu lại.”

Niên Sở Hoảng nghĩ nghĩ một lúc lâu cũng mở thanh: “Diễm Diễm nói có lý, người lưu lại đi.” Hần thấy nữ nhi quả là rất không giống bình thường, khoan nói đến chuyện nàng thay đổi, chỉ là trong ba ngày hôm nay thôi đã thấy nàng trưởng thành rất nhiều. Hần cũng quyết định nghe nàng một lần.

“Sur phụ, ta...” Bá Cao Minh còn muốn nói gì đã bị Khúc thị kéo tay hất lùi qua một bên không cho phép mè nheo nữa: “Được rồi, lưu lại đi.”

Lương Vân Kha cùng Hứa Bộ Nam nhìn Niên Khai Diễm lom lom, ánh mắt đều ngập tràn hoài nghi. Nàng đến cùng là biết thứ gì, vì sao sẽ có thái độ cùng hành động lại như vậy?

Sau lệnh xuất phát, người leo ngựa, người đi bộ đẩy xe. Trừ Lương Vân Kha ra, mọi người đều ngạc nhiên Lương Tuấn Hy cư nhiên biết cưỡi ngựa. Bọn hắn còn chưa từng nhìn thấy hắn cưỡi ngựa đâu.

Niên Khai Diễm quay đầu nhìn mặt của từng người ở phía đại môn Niên phủ, đường nhìn cuối cùng rơi vào bụng của Khúc thị. Đệ đệ của nàng, sợ rằng đời này không thể gặp lại hắn nữa rồi. Nặng nề quay đầu lại, nàng ngẩng cao đầu, mắt mở to thách thức lão thiên, nàng sẽ cố gắng hết sức có thể để mọi người cùng sống sót trở về.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Lọt vào phỉ ổ

Đường từ Lan Châu đến kinh thành xa xôi, nhưng tiêu cực lại có nhiều xe cùng ngựa nên cũng đi được rất nhanh. Đã đi hơn một tháng rồi vẫn là bình yên vô sự. Hiện là cuối mùa thu rồi, thời tiết không nói tốt, cũng không phải là xấu, ít nhất cũng phải nhanh một chút tránh đông đến còn chưa tới được kinh thành vậy thì sẽ khó khăn hơn.

Niên Khánh Tự cùng Niên Sở Hoảng nghiên cứu đường đi, cười trên lưng hai con ngựa song song nhau thảo luận không ngừng. Niên Khai Diễm đi dưới bọn họ một chút chăm chú lắng nghe kết hợp chuyện đời trước nghe được từ miệng của Hứa Bộ Nam.

Nàng nhớ bọn họ chính là bị cướp mai phục nhưng lại may mắn thoát được chỉ là hy sinh không ít người. Lại bị đám người cướp tang vật đột kích nên thất thủ.

Lương Tuấn Hy thúc ngựa đến bên cạnh Niên Khai Diễm hỏi: “Diễm Diễm, đang suy nghĩ gì? Vì sao lại im lặng như vậy a?” Vì sao lần đầu áp tiêu nàng lại bị lụy như vậy? Hắn cũng lý giải không được nàng là thế nào bị như vậy!

“Không có.” Niên Khai Diễm cũng không còn tâm trí vui vẻ khi được áp tiêu mà tinh thần toàn bộ đặt vào ký ức của tiền kiếp. Nàng làm sao tránh được, trước tiên là gặp sơn tặc, đám sơn tặc kia lại mai phục thế nào mà giết được nhiều người như vậy?

Hứa Bộ Nam cũng cười ngựa chạy đến bên người Niên Khai Diễm: “Sur muội từ lúc khởi hành để giờ không có cười.” Là nhớ sự mẫu đi? Đáng lẽ không nên để nàng đi như vậy.

Niên Khai Diễm lại không chút để ý đến, nàng thúc nhẹ vào bụng người chạy lên bên Niên Sở Hoảng: “Phụ thân, bình thường áp tiêu nếu gặp sơn tặc thì bọn chúng sẽ dùng bẫy thế nào a?”

Niên Khánh Tự bật cười: “Diễm Diễm cũng trưởng thành không ít, cả chuyện này cũng suy nghĩ tới a.”

“Nhị thúc, người ta đã làm lễ cấp kê rồi a.” Niên Khai Diễm bĩu môi phản bác.

Niên Sở Hoảng rất hài lòng nữ nhi của hiện tại. Lúc trước nàng chính là lo lắng của hắn cùng phụ nhân, hiện tại khác rồi. Mất tiêu cực có thể một lần nữa tạo dựng lại, còn nữ nhi này liền không thể mất a.

Hắn tỉ mỉ kể nàng nghe những lần chạm trán với sơn tặc. Chỉ là đây là lần đầu tiên đến kinh thành, càng là lần đầu đi ngang con đường này thế nên mọi thứ đều phải cực kỳ cẩn trọng.

Nguyên lai bọn họ là lần đầu đi đường này thế nên mới mới gặp thảm cảnh kia. Niên Khai Diễm càng nặng nề hơn một phần, mở miệng đã nhắc nhở: “Phụ thân, nhị thúc, nếu là như vậy, chỉ bằng vừa đi vừa dò bẫy, thế nào?”

“Làm sao dò?” Niên Khánh Tự rất sùng sốt, chỉ khi may mắn mới biết được bẫy ở nơi nào. Niên Sở Hoảng cùng là nhìn nữ nhi không rời, đợi nàng nói ra đáp.

Niên Khai Diễm lưỡng lự rất lâu mới mở miệng: “Chúng ta bắt thú rừng đi trước một đoạn liền nhanh chóng biết được thôi.” Thay vì đoàn người chết mà còn liên lụy nẫu thân bọn họ ở phủ vậy liền hy sinh đám động vật vô tội đi. Không thể trách nàng độc ác ngoan cuồng được, chỉ trách nàng không còn đường khác để đi.

Niên Sở Hoảng liền ra lệnh cho Hứa Bộ Nam cùng một đám đệ tử khác đi bắt thật nhiều thú rừng. Một phần là ăn, một phần là để làm vật hy sinh. Quả nhiên là nữ nhi của hắn, thông minh như vậy a, hắn áp tiêu bao lâu này cũng chưa từng nghĩ ra cách này.

Niên Khai Diễm dùng vài con thỏ vài con nai cột dây ở cổ để chúng nó đi trước. Mà để chúng nghe lời hơn, nàng lấy thức ăn cột lên trên đầu chúng, để

chúng chỉ có thể đi một đường thẳng mà thôi.

Đi chừng nửa ngày, sắp đến chiều đột nhiên có một con nai lọt xuống hố, một con thỏ bị lưới bắt lại. Ngoài ra hai bên còn có hai khúc gỗ lớn lao đến. Niên Sở Hoảng giờ cao tay cho đoàn người dừng lại, mọi người rút vũ khí vây xung quanh rương tang vật cảnh giác nhìn xung quanh.

Đám sơn tặc cảm thấy mai phục thất bại lập tức từ chỗ ẩn nấp xông ra ngoài. Cho dù là hiện tại đoàn người không nhiều nhưng tiêu cực đã có danh tiếng lâu như vậy cũng không phải là giả, mọi người đều là có thể lấy một địch năm.

Niên Khai Diễm ngồi trên ngựa huy động nhuyển tiên không ngừng tay. Lương Tuấn Hy chỉ lặng im ngồi trên lưng ngựa bên cạnh nàng, đôi tai linh hoạt do thám tiếng động xung quanh. Tiếng binh khí cùng tiếng chém giết vang lên không ngừng.

Rất nhanh đám sơn tặc đánh không lại liền rút lui. Niên Sở Hoảng không cho truy mà nhanh chóng rời khỏi nơi này tìm chỗ nghỉ ngơi. Có lẽ tổn thất nặng đám sơn tặc cũng sẽ không dám quay trở lại.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Mọi người dừng xong bữa liền nhanh chóng nghỉ ngơi, chỉ chừa lại một vài người canh gác rương tang vật. Niên Khai Diễm ngồi trước đồng lửa chạy bùng, đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chăm lửa quang chói mắt. Qua được một nạn rồi, còn một nạn, đời trước Hứa Bộ Nam cũng kể không có rõ ràng. Hắn bị đánh đến suýt nữa tàn phế còn hôn mê mấy ngày cũng không ai nhắc lại nữa.

Lương Tuấn Hy cầm một cây gỗ dài tìm được bước đến bên nàng: “Diễm Diễm không nghỉ ngơi sao? Sáng mai lại lên đường sẽ rất vất vả.”

“Ngươi vì sao không nghỉ ngơi?” Niên Khai Diễm không dời mắt, chỉ là nhàn nhạt một câu.

Lương Tuấn Hy không đáp chỉ chậm rãi ngồi xuống cạnh nàng. Hắn rất muốn hỏi nàng vì sao lại có thái độ lạ như vậy, đến cười cũng không buồn, bình thường nhất định bám lấy Hứa Bộ Nam giờ cũng không làm vậy nữa. Chỉ là hắn biết nàng sẽ không đáp thế nên không hỏi làm gì.

Niên Khai Diễm nghiêng mặt nhìn hắn, dưới hỏa quang sắc mặt của hắn có chút hồng, hiện rõ lồi lõm vùng da quanh dải băng, nhưng nàng lại không cảm thấy đó là đáng sợ. Có lẽ do nàng nhìn đang quen mắt rồi.

Đôi lúc nàng sẽ có ý nghĩ, nếu là không có vùng da xấu xí kia hắn sẽ đẹp mắt hơn Hứa Bộ Nam không? Nàng sẽ vì vậy mà yêu hắn không? Sau đó lại tự cảm thấy bản thân buồn cười mà loại bỏ suy nghĩ kia, không yêu chính là không yêu, liên quan gì đến đẹp mắt hay không.

“Ta đi ngủ đây, ngươi cũng sớm nghỉ ngơi.” Dứt lời nàng đứng lên bước vào trong lều dành riêng cho mình.

Lương Tuấn Hy cũng không có ngăn cản. Hắn ngồi ở trước lều của nàng cứ như vậy mà ngủ như mọi hôm.

Tiếng lửa cháy, tiếng gió thổi, tiếng bước chân người gác đêm, đó là những thứ hiện tại có. Càng về khuya, gió càng lạnh, âm thanh của gió áp hết thảy mọi thứ nơi này.

Đột nhiên có tiếng vật nặng ngã xuống, Lương Tuấn Hy bị tiếng động nhẹ kia làm cho tỉnh giấc. Hắn cảnh giác vênh tai lên nghe tiếng động xung quanh, nhưng tư thế vẫn như lúc đang ngủ. Chỉ là khi mũi ngửi được mùi mê được được gió truyền đến mới hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hắn nhích người vào trong lều của Niên Khai Diễm, cầm gậy gỗ tìm đến phương hướng có tiếng hít thở của nàng. Ngồi xuống khẽ gọi: “Diễm Diễm, Diễm Diễm..”

Chỉ là lay mãi vẫn không thấy nàng động. Biết nàng trúng được, hắn công nàng trên lưng, nhặt gậy gỗ đứng lên, lắng tai nghe tiếng động xung quanh. Nghe được tiếng bước chân cùng tiếng ra lệnh ‘cướp đồ, bắt người’.

Tính toán thăm, tiếng bước chân cách hắn một đoạn. Hắn phủi chân lên người che nàng lại, ở phía sau lều tìm mối nối tháo ra, giờ lều lên trốn ra khỏi nơi đó. Có gậy gỗ cùng công nàng trên lưng hắn phải từng bước vững chắc.

Đến khi âm thanh kia ngày một xa dần rồi hoàn toàn tiêu thất hắn mới an tâm đặt nàng xuống. Lúc này đám người kia bảo là bắt người chứng to mọi người sẽ an toàn. Chậm rãi nghĩ cách cứu người sau. Sợ là đám người kia sớm hạ được rồi, chỉ là lúc này để chắc ăn mới hạ thêm lần nữa mà thôi.

Đặt nàng ngồi xuống để nàng dựa ở bên cạnh mình, dùng chân đắp kín lại không để nàng nhiễm lạnh. Mọi chuyện đi qua lúc này hắn mới bắt đầu biết xấu hổ là gì. Nàng gần hắn thế này, chỉ là con buồn ngủ kéo đến hắn cũng phải ngủ.

Đến khi Niên Khai Diễm tỉnh đã là mặt trời lên cao rồi, đã qua tảo tiện một khoảng thời gian a. Mắt nàng mở, nhìn thấy cảnh vật liên sừng sốt, nàng đang ở đâu. Ngồi thẳng thắt lưng nhìn xung quanh chỉ thấy mỗi Lương Tuấn Hy đang ngồi bên cạnh.

Lương Tuấn Hy hướng mặt về phía nàng: “Nàng tỉnh?”

Trên người nàng còn có một tấm chăn, nàng bắt lấy tay hắn khàn khàn hỏi: “Mọi người đâu, vì sao chúng ta ở đây?”

Lương Tuấn Hy mang chuyện tối qua kể với nàng, sợ nàng kích động, hắn túm lấy tay áo của nàng: “Ta đoán là sơn tặc thua nên mới dùng kế sách này, chúng ta nghĩ kế sách toàn vẹn mới đi cứu người, được không?”

“Được được được, người nghĩ đi.” Giờ nàng khẩn trương đến trong đầu hoàn toàn trống rỗng làm sao nghĩ được cái gì a. Chưa kể đến, hôm qua khiến nhiều người của bọn chúng bị thương như vậy làm sao bọn chúng tha cho phụ thân bọn họ.

Lỡ như là trối lại dụng hình...

Tay nàng ôm lấy đầu liên tục lắc lắc, nàng không muốn nghĩ nữa đâu. Hy vọng là như Lương Tuấn Hy nói bọn họ vẫn bình an a. Nàng mở miệng lại thúc giục: “Người nghĩ được gì rồi?”

Lương Tuấn Hy thở dài một hơi nói ra suy nghĩ trong lòng: “Vẫn là tìm sào huyệt của bọn chúng quan sát trước, nếu là có thể thương lượng thì...” Hắn chưa từng gặp qua son tặc nào biết hoa chiêu của bọn họ, hiện tại thể đơn lực bạc chỉ có trực tiếp giao phong thì còn có chút hy vọng

Lời còn chưa dứt đã bị Niên Khai Diễm nắm tay kéo đứng lên: “Vây còn ở đó nhiều lời gì a, mau đi thôi.”

Hắn cười khỏ bước theo nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mở lời cầu thú

Lương Tuấn Hy hướng mặt về cánh tay được nàng nắm lấy, cả người nóng lên không ít. Nàng nắm tay hắn không phải cổ tay a. Hắn cũng sử dụng chút lực nắm hồi tay nàng, khoe miệng thất thanh thất sắc hơi cong ẩn hiện tiểu ý đoạt nhãn cầu.

Niên Khai Diễm kéo hắn đi hết nơi này đến nơi khác hỏi thăm xung quanh về phi ô kia. Rất nhanh liền thu được tin tức, không chỉ vậy còn biết được đám thổ phi này bình thường chỉ cướp lại không có giết người nên cũng an tâm không ít.

Lương Tuấn Hy nói với nàng: “Trước khi đến đó chỗ ta còn chút ngân lượng, chúng ta mua chút rượu trước.”

“Vì sao?” Niên Khai Diễm không hiểu nhìn hắn hỏi. Đột nhiên mua rượu làm gì a, chúc say bọn chúng cướp người?

Lương Tuấn Hy mỉm cười, lần này đến hắn kéo nàng đi: “Đừng kéo dài thời gian nữa.”

Niên Khai Diễm vẫn chưa ý thức được đôi bàn tay nắm chặt kia thế nên không chút ngưng ngừng nào. Vẫn là cứu phụ thân bọn họ mới là chuyện quan trọng nhất.

Lương Tuấn Hy mua một xe rượu có hơn mười vò to lại còn thuê người đẩy đến son trại. Hắn được Niên Khai Diễm dẫn đường đi theo người đẩy xe, lòng vui như xuân đến, nàng nắm tay hắn này giờ không có buông ra.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Đám người gác trong son trại vừa thấy có người đến liền theo dõi, khi nhìn thấy Niên Khai Diễm lập tức cho người chạy đi thông báo với trại chủ. Bọn họ đương nhiên nhận ra nàng, trong đám người áp tiêu hôm qua chỉ có hai nữ tử mà thôi, hôm qua không thấy hiện lại đang đến cửa rồi.

Người đẩy xe đẩy đến gần son trại liền sợ hãi đặt xuống nói xong một câu rồi bỏ của chạy lấy người. Ai mà dám đến gần đó, nơi đó chính là ổ phi a.

Lương Tuấn Hy hết cách đành luyện tiếu buông tay của Niên Khai Diễm ra tự đẩy bắt đầu đẩy xe vào trong. Niên Khai Diễm đương nhiên không để một người khiêm thị như hắn đẩy một mình, nàng cũng là giúp hắn đẩy.

Dừng tại trước cửa trại, Niên Khai Diễm đứng thẳng thất lưng hô to: “Niên gia tiêu cục Niên Khai Diễm xin yết kiến trại chủ.”

Lương Tuấn Hy cũng thẳng thất lưng, chấp tay nói: “Niên gia tiêu cục Lương Tuấn Hy, chúng ta mang chút lễ vật đến bái phỏng trại chủ, thỉnh thông truyền.”

Thoại âm vừa rơi đã có một tên son tặc mặt mũi hung tợn bước ra mời cả hai đi vào.

Lương Tuấn Hy lại lần nữa hướng son tặc đó nói: “Huynh đài, làm phiền cho người đẩy giúp, tại hạ đẩy bất tiện.”

Tên son tặc kia lập tức cho người đẩy rồi đưa hai người vào trong son trại. Niên Khai Diễm gấp gấp nên cũng không có đỡ Lương Tuấn Hy bước chân cũng nhanh hơn lúc này.

Lương Tuấn Hy chỉ có thể bước bên cạnh nàng thôi. Lắng nghe cước bộ để không phải té, tay hắn nắm chặt như là vẫn còn cầm lấy tay nàng vậy.

Bên trong trại chủ mặt đầy râu, mắt cũng bị mất một bên ngồi trên cái ghế được lột da hổ. Vóc người to nhưng lại không được cao, nhìn cái chân ngắn

kia liền có thể đoán được. Hắn nhìn Niên Khai Điềm từ trên xuống dưới, tay sờ sờ hàm râu quai nón của mình hài lòng gật đầu.

Hôm qua nhìn nha đầu này ngồi trên ngựa huy vũ nhuần tiên hẳn phi thường ưng ý. Từ dung mạo khí chất cho đến võ công đều là hợp với phong cách của sơn trại của hắn. Nghĩ không ra chính là hôm qua bắt không được nàng, hôm nay nàng lại tự dâng đến cửa, đúng là lão thiên cũng giúp hắn.

Trại chủ phu nhân ngồi ở bên cạnh quan sát hai người bên dưới. Đêm qua nàng nghe trượng phu luôn miệng tiếu nuối vì bắt không được nữ tử trong tiêu cục mà hiện xem ra chính là nữ nhân này nha.

Niên Khai Điềm bị nhìn soi mói như thế cả người đều không thoải mái, nàng cố dẫu vẽ chán ghét xuống, chấp tay báo danh: “Niên gia tiêu cục Niên Khai Điềm gặp qua trại chủ, trại chủ phu nhân.” Nàng ăn nói cũng không tốt chỉ có thể nhờ cậy vào Lương Tuấn Hy mà thôi.

“Niên gia tiêu cục Lương Tuấn Hy gặp qua trại chủ, trại chủ phu nhân.” Lương Tuấn Hy vẫn như cũ điềm đạm nói, hắn vẫn chưa cảm giác được thứ gì. Nếu hắn biết tên trại chủ này đánh chủ ý vào người nàng thì đừng mong dễ ăn nói.

Trại chủ cười ha hả như là rất thân thiện nhưng lời lẽ lại chẳng có chút thân thiện nào: “Thế nào, đêm qua không gặp hôm nay lại đến đây, muốn nạp mạng?” Đám sơn tặc khác cũng theo đó mà cười ầm ỹ.

Lương Tuấn Hy một chút cũng không để ý, thẳng thắt lưng nói: “Trại chủ, đêm qua sơn trại của người cứu được người của tiêu cục chúng ta, chúng ta hôm nay cố ý đến đây bày tỏ chút lòng cảm tạ cùng mang người ngựa và vật trở về.”

Trại chủ vô cùng sùng sốt nhìn Lương Tuấn Hy. Tiểu tử này miệng lưỡi thật là tốt, rõ ràng biết hắn sử kế cướp lại nói thành cứu, nếu không phải không có nữ nhi thì hẳn nhất định bức tên tiểu tử thư sinh mặt mũi ưa nhìn cho người cả thấy yêu thích này về làm nữ tể của mình.

“Bốn trại chủ cứu được nhiều người như vậy, lý nào chỉ có mấy vò rượu kia liền có thể cảm tạ.” Bất quá, hắn đã bảo hắn ‘cứu’ được vậy thì hắn cũng nhận là mình ‘cứu’ vậy.

Lương Tuấn Hy cười nhạt, chậm rãi nói sự thật: “Trại chủ cũng biết chuyện của tiêu cục chúng ta, hiện chúng ta cũng chỉ có thể làm được như vậy mà thôi. Đây cũng là phần tâm ý đối với cứu giúp của trại chủ, quan trọng ở tấm lòng, không phải vật chất. Tại hạ tin tưởng trại chủ anh minh nhất định phân biệt rõ ràng.”

Tiêu cục vốn là rất có uy tín trên giang hồ, thế nên kinh qua chuyện của Lý Sư Thành uy tín giảm sút hẳn người nào cũng biết nên hắn cũng không giấu làm gì. Có thể đặt sẵn bẫy để mai phục sợ là cũng tin tức linh thông đi.

Trại chủ cực kỳ hài lòng với câu trả lời của hắn, mà càng hài lòng hơn chính là thái độ kia, không sợ hãi cũng không siểm nịnh cao ngạo. Tuy tiểu tử này bị mù, nhưng lại khó người bị kíp a. Lúc này hắn mới cảm thấy hắn cùng phu nhân sinh không nữ hài chính tồn thất.

Hắn chính là biết được uy tín của tiêu cục giảm xuống nên mới không đề phòng quá nhiều. Ai ngờ được những cái bẫy của hắn cũng bị phá, người ít nhưng thực lực lại cao, buộc lòng hắn phải dùng hạ sách bắt người thôi.

Hắn cao giọng hô to: “Mang người vào.” Thôi thì không có được tiểu tử này thì có nha đầu này cũng thế thôi.

Trại chủ phu nhân nhìn trượng phu của mình gật đầu cười, nhẹ giọng nói: “Trại chủ, nha đầu này dung mạo tốt như vậy, khí chất cũng rất hợp ý ta a!”

“Phu nhân cũng hài lòng sao?” Trại chủ cao hứng thấp giọng hỏi.

Trại chủ phu nhân gật đầu cười đến thỏa mãn.

Niên Khai Điềm không nghe được nhưng không có nghĩa là Lương Tuấn Hy nghe không được. Một cổ khó chịu trong lòng hắn lại nổi lên, hai tay nắm thật chặt nhưng mặt vẫn không chút đổi sắc.

Niên Khai Điềm bận rộn nhìn ra bên ngoài, đầy lòng nóng nảy không biết phụ thân nhị thúc bọn họ có sao hay không.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Qua không bao lâu, đám người của tiêu cục bị áp đến, bọn họ bị trói chặt rồi dùng dây nối lại với nhau, miệng cũng bị bịt kín. Khi thấy được Niên Khai Điềm đứng đó, Niên Sở Hoàng kiểm chế không được kích động mại khai cước bộ to lớn bước tới, một đám người khác bị kéo ngã xuống đất, bản thân hắn cũng bị bật ngựa.

“Phụ thân.” Niên Khai Điềm vội chạy đến đỡ hắn lên, đưa tay tháo vải trong miệng hắn ra rồi cũng giúp những người khác tháo.

Lương Tuấn Hy nhanh miệng hướng trại chủ chấp tay: “Đa tạ trại chủ đã cứu mọi người.” Hắn đây là nói cho đám người kia biết không nên có thể nói chuyện liền mắng người.

Trại chủ lại thêm một kinh ngạc, vốn muốn mượn đám người này hùng hổ mắng chửi để bản thân thu được lợi lại bị tên tiểu tử này chặn ngang. Bất quá hiện hắn cũng không thể phát tiết được bởi lúc này bản thân hắn tự thừa nhận mình cứu người.

Trong lòng Niên Sở Hoàng giận đến nổi lửa nhưng vẫn là nghe hiểu được ám chỉ của Lương Tuấn Hy. Khi có thể nói chuyện hắn liền nói: “Tạ qua trại chủ đã ra tay tương trợ.” Mặc dù bị tính kế bị trói bị bỏ đói nhưng vẫn phải đa tạ, thực là giận không chỗ phát tiết mà.

Niên Khánh Tự cũng là ở bên nhỏ giọng khuyên: “Đại ca, trước mắt vẫn là nên nhìn a, biết đâu sau này còn nhiều lần phải đi ngang qua nơi này, thêm một hảo hữu bớt một kẻ thù a.”

Bản thân hắn cũng rất xem trọng Lương Tuấn Hy, bất quá trong mắt của tiểu tử này chỉ có mỗi Niên Khai Diễm nên hắn cũng không thể bức ép gã Niên Nhạn Thanh cho hắn được.

Niên Khai Diễm giúp mọi người cỡi trời. Trong lòng thầm mắng tên trại chủ mặt dày này vài lần. Đây khác nào giết người xong còn đòi được ban thưởng nha. Vốn nghĩ qua được một ai không ngờ lại còn có hậu chiêu a. Nếu không phải Lương Tuấn Hy cứu thì có lẽ nàng cũng là một trong những người bị trời a.

Hứa Bộ Nam được cỡi trời liền lo lắng hỏi: “Su muội không sao chứ, đêm qua người ở đâu, ta tìm hết trong đám người đều không nhìn thấy.”

Niên Khai Diễm khẽ lắc đầu ám chỉ hắn biết ở đây không tiện nói những thứ này. Hiện phải nhanh chóng rời khỏi nơi này thôi, nàng cảm nhận như bị người đánh bàn tính lên đầu mình.

Trại chủ thỏa mãn cười vang cả mọi nơi: “Niên tổng tiêu đầu quá lời, bốn trại chủ nào dám nhận.” Hắn vươn tay chỉ mấy cái ghế ở bên cạnh: “Niên tổng tiêu đầu, mời ngồi.”

Niên Sở Hoàng từ trong chật vật đứng lên, vẫy hết dây trên người bước đến ghế, chấp tay cười nói như bản thân thực sự không có tức giận: “Đa tạ trại chủ, vậy Niên mô cũng không khách sáo nữa.” Dứt liền ngồi xuống.

Lương Tuấn Hy vẫn đứng yên tại chỗ đó không động đậy, hướng mặt đến bên Niên Sở Hoàng cười nhạt: “Bá phụ, Tuấn Hy có mua rượu làm lễ vật tặng trại chủ.”

Một câu của hắn nghe vào tai hai người sẽ có hai loại nghĩa. Một là nhắc nhở Niên Sở Hoàng lễ vật đã tặng không cần kéo dài thời gian nữa, hai là từ ‘bá phụ’ kia ám chỉ cho trại chủ rằng không nên đánh chủ ý lên người Niên Khai Diễm.

Niên Khai Diễm cùng Niên Khánh Tự bước đến đứng ở sau lưng của Niên Sở Hoàng. Hai người nghe hiểu được ý của Lương Tuấn Hy.

Chỉ là vị trại chủ kia vẫn là khẳng khái theo ý mình, hắn gọi hai từ của hắn vào nói: “Niên tổng tiêu đầu, đây là nhi tử của ta, hôm qua ta cùng phu nhân là nhìn trúng nữ nhi của ngươi nên có ý muốn thú làm nhi tức phụ. Không biết ý của ngươi thế nào?”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang - Vọng Thư Uyên--

Cảm ơn các nàng đã nhiệt tình ủng hộ <3

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tiếp tục lên đường

Trại chủ tuyên bố, lời là hỏi nhưng ngữ điệu lại không cho người từ chối đề nghị của mình: “Niên tổng tiêu đầu, đây là nhi tử của ta, hôm qua ta cùng phu nhân là nhìn trúng nữ nhi của ngươi nên có ý muốn thú làm nhi tức phụ. Không biết ý của ngươi thế nào?”

Thoại âm vừa dứt, Lương Tuấn Hy cùng Hứa Bộ Nam không hẹn đồng thanh hô to: “Không được.” Bọn hắn hai người cùng nhau tranh đã rất vất vả rồi, không lý nào cho phép từ nơi nào xuất hiện thêm một người nữa cùng nhập bọn như vậy được.

Thước nhì nghe xong cũng là bĩu môi, tiểu thư nhà nàng lý nào gả cho tên này nha. Đường đường là một thiên kim làm sao giao kết với sơn tặc được a.

Niên Khai Diễm kéo kéo áo của Niên Sở Hoàng ý bảo hắn nên từ chối. Nàng không mới muốn gả cho tên đó đâu. Mặt mũi cũng không tệ chi là cử chỉ còn thô lỗ hơn cả đám huynh đệ ở tiêu cục. Đó là còn chưa nói đến trong lòng nàng đã có người nữa.

Niên Sở Hoàng hiểu ý, hắn cũng lại hướng trại chủ cười nói: “Ái nữ được trại chủ đề ý quả là vinh hạnh, chỉ là ngươi cũng biết, ta chỉ có mỗi một nữ nhi này, thế nên nữ tử điều kiện hàng đầu chính là phải có thể ở rể a.” Lý nào bắt bọn hắn còn bảo muốn nữ nhi của hắn, nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.

Trại chủ nhìn hai tên vừa lên tiếng, lại nhìn Niên Sở Hoàng, mày cau lại không vui, phát mạnh tay nói: “Bốn trại chủ mặc kệ, hiện bốn trại chủ chính là muốn nàng làm nhi tức. Nếu Niên tổng tiêu đầu không đồng ý ta tuyệt không thả người.”

Lời vừa dứt, một đám sơn tặc cầm vũ khí vây quanh bọn họ. Đám người của tiêu cục cũng tay không nắm thành quyền bày ra tư thế thủ.

Niên Sở Hoàng giao tay lên hô to: “Không được vô lễ.” Đám người tiêu cục nghe được lập tức lui bước, chạy đến sau lưng của hắn. Chỉ có mỗi Lương Tuấn Hy là đứng ở vị trí kia không đổi.

Niên Khánh Tự nở một nụ cười hòa giải: “Trại chủ, đại ca của ta là nói sự thật a. Nếu là Diễm Diễm lưu lại nơi này thì Niên gia tuyệt hậu mất. thỉnh người kiến lương, kiến lương a.”

Lương Tuấn Hy thu hồi vẻ khẩn trương khi nãy, hần lại hướng trại chủ nói: “Trại chủ đã hỏi qua thiếu trại chủ xem có yêu thích Diễm Diễm hay không chưa?” Hần nhìn không thấy nên không biết tên thiếu trại chủ kia thế nào. Chỉ cần hần mở miệng nói hần liền có cách giải quyết.

Thiếu trại chủ nhìn Niên Khai Diễm một mắt, hôm qua hần cũng nhìn thấy dáng vẻ kia của nàng nên cũng gọi là thích đi. “Ta đương nhiên muốn thú nàng.”

Niên Khai Diễm nhếch miệng nhìn hần nói: “Vậy người đánh thắng bọn hần mới tính đi.” Dứt lời nàng rũ mắt xuống tính toán. Hôm qua nàng chưa thấy võ công của tên này, nếu là Hứa Bộ Nam đánh không lại vậy nàng liền dùng ám chiêu để thắng vậy. Tuyệt đối không thể gả cho son tặc càng không thể tiện nghi đám son tặc này nữa.

Trại chủ nghe có tỷ thí liền vỗ tay cao hứng nói: “Tốt, tốt, ta cũng muốn thử võ công của nhi tử ta so với người trong tiêu cục xem ai hơn.”

Niên Sở Hoàng nương mảy hỏi: “Vậy nếu chúng ta thắng thỉnh trại chủ thả người cùng trả vật để chúng ta rời đi.”

“Được, nhất ngôn cửu đỉnh.” Trại chủ cực kỳ tự tin với võ công của nhi tử mình. Hần vỗ vai nhi tử nói: “Cha giúp được đến đây thôi, có thú được nhi tức phụ hay không là phải xem thực lực của người rồi.”

Đương nhiên người ứng chiến sẽ là Hứa Bộ Nam rồi nhưng Lương Tuấn Hy vẫn đứng ở bên đó a. Lương Văn Kha vội chạy đến đỡ hần đến chỗ của mình. Bàn tay được cách ly kiểu đặc biệt của đại ca cũng để hần hiểu được chuyện gì xảy ra nên nào dám chạm vào.

Hôm qua bản thân hần vốn muốn lấy chân đến cho đại ca, ai biết vừa mở lều ra đã ngửi được mùi hương. Trong lòng thầm hô không tốt, muốn há mỏ la to để mọi người cảnh giác liền ăn ngay một gậy sau ót rồi bất tỉnh nhân sự để hần đến giờ này vẫn còn cảm thấy đau.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Ở giữa Hứa Bộ Nam cùng thiếu trại chủ nhận vũ khí xong đôi bên liền giao chiến. Xung quanh mọi người im lặng xem, đương nhiên đều hy vọng bên của bản thân chiến thắng rồi. Niên Khai Diễm đặt tay ở lồng ngực, mở to mắt nhìn về mặt nghiêm nghị của Hứa Bộ Nam. Hần vì nàng mà xuất chiến a!

Lương Tuấn Hy cúi đầu giờ bàn tay lúc nãy được nàng nắm lên, đưa lên mũi chạm rửi ngửi mùi hương của nàng trên tay mình. Bàn tay từ từ nắm chặt, hần không muốn nhường nàng cho Hứa Bộ Nam mà hần càng là không thể nhường. Nàng có thể không thích hần, nàng có thể gả cho nam nhân khác, nhưng tuyệt không phải Hứa Bộ Nam.

Lương Văn Kha nhìn thấy hành động kia cùng cảm nhận được hần ý, hần nhin không được thân thể run lên một cái, nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, có chuyện gì sao?”

Lương Tuấn Hy khẽ lắc đầu, tay cũng đặt trở xuống. Vì sao nàng lại có hứng thú với Hứa Bộ Nam như vậy? Vì sao nàng lại không thích hần? Đây là hai câu hỏi hần luôn hỏi bản thân từ khi bị nàng khí đến nay mà vẫn chưa có đáp án.

Hứa Bộ Nam dùng một chiêu thức cuối cùng tước được kiếm của thiếu trại chủ. Hần ôm quyền khách khí nói: “Thiếu trại chủ đã nhường.” Dứt lời trở về đứng bên Niên Khai Diễm trong tiếng vỗ tay khen ngợi vui vẻ của đám huynh đệ trong tiêu cục, bộ dáng rất tự tin.

“Tốt, không ngờ võ nghệ của tiêu cục lại cao như vậy a.”

Trại chủ rất khó chịu nhưng cũng không làm gì được, tán thán một câu từ đáy lòng. Hần hạ lệnh trả lương tang vật cùng vũ khí và ngựa cho đám người tiêu cục.

Niên Khánh Tự nhân cơ hội này liền nói: “Nếu có cơ hội ghé đến đây thỉnh trại chủ nên mặt chiếu chiếu.”

“Đó là đương nhiên.” Dù là không vui nhưng vẫn phải cười, trên giang hồ không thể nói không giữ lời được. Hần lại nhìn Lương Tuấn Hy nói: “Lương tiểu tử, nếu không phải bọn trại chủ không có nữ nhi thì sớm đã giữ người lại rồi.”

Lương Tuấn Hy lễ phép chấp tay: “Tạ trại chủ xem trọng, tại hạ vô tài vô đức cảm thấy hổ thẹn.” Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may là không có nếu không hần có tự sát cũng không ở lại đâu.

Niên Sở Hoàng cùng Niên Khánh Tự nhìn nhau rồi thăm thò dài. Người người đều thấy được Lương Tuấn Hy xuất sắc vì sao Niên Khai Diễm lại có chấp như vậy a.

Hứa Bộ Nam khó chịu, mắt đầy hận ý. Rõ ràng hần là người đánh thắng thế mà tên trại chủ kia chỉ xem trọng một tên hạt từ như Lương Tuấn Hy. Toán cái gì a?

Niên Khai Diễm nhìn sắc mặt khó coi nhi nuốt phải ruồi của Hứa Bộ Nam nhẹ giọng hỏi: “Đại sư huynh nơi nào không khỏe sao?”

“Không có.” Hứa Bộ Nam ngẩng đầu lên lại trở về sắc mặt thân thiện, hần nhìn Lương Tuấn Hy nói: “Thật khâm phục Hy huynh, cái gì cũng chưa từng làm lại được trại chủ xem trọng như vậy.”

“Võ công của Hứa huynh chẳng phải là cũng rất cao đó sao, ta đây bái phục bái phục.” Lương Tuấn Hy nho nhã khẽ gật đầu khách sáo.

Trại chủ tiễn bọn họ xuống núi, đứng tại chân núi nói: “Sẽ không phải Niên tổng tiêu đầu là chọn Lương tiểu tử vì nữ tể chứ?” Hắn là một sơn tặc, ruột gan đều thẳng nghĩ gì nói đó không có văn hoa lòng vòng.

Lương Tuấn Hy nghe được mặt hiện lên phi sắc, hắn cúi đầu im lặng nghe đáp án của Niên Sở Hoàng. Hắn cũng rất muốn biết, bá mẫu xem trọng hắn vậy bá phụ có xem trọng hắn hay không, có tin tưởng hắn giao Điền Điền cho hắn hay không.

Niên Khánh Tự sợ đại ca lúng túng liền bật cười đỡ lời: “Trại chủ, kỳ thực ta cũng chọn phải Tuấn Hy làm nữ tể của mình a. Ngươi thật là tinh mắt vừa nhìn đã chọn ngay hắn rồi.”

“Ai nha...chỉ tiếc ta lại không có nữ nhi.” Trại chủ lắc đầu tiếc nuối, hắn lại liếc mắt nhìn Lương Tuấn Hy đã an tọa trên lưng ngựa: “Nữ nhân nào thú được tiểu tử này nhất định rất có phúc khí a.”

Niên Khai Điền lại nghe không được câu đó, bởi nàng đang bận nghĩ đến câu của nhị thúc. Nói vậy liền là nhị thúc nhìn trúng Lương Tuấn Hy, vậy có lẽ nhị thúc muốn gả Niên Tuệ Nhân cho hắn đi. Nếu kỳ này áp tiêu thành công vậy Niên phủ sắp có tin vui rồi nha.

Hứa Bộ Nam càng âm ám hơn một phần. Vì sao mọi người đều sẽ yêu thích Lương Tuấn Hy như vậy? Tên hạt tử đó đến cùng có thứ gì tốt hơn hắn chứ? Chỉ là cứu được Niên Khai Điền một lần mà thôi, có cần khoa trương như vậy không?

Trại chủ cũng không giữ người nữa, hắn gật đầu nói: “Thời thần không còn sớm, ta tiễn đến nơi này thôi. Có dịp liền cùng nhau uống vài ly.”

“Được, trại chủ hẹn ngày tái ngộ.” Huỳnh đệ Niên gia chấp tay hướng trại chủ khẽ gật đầu rồi lại xuất phát.

Niên Khai Điền cũng quay đầu khẽ chào liền thúc ngựa đi theo sau. Dù hắn là sử dụng thủ đoạn bị ỏi bắt người nhưng vẫn là rất giữ uy tín, xứng đáng để nàng tôn trọng.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Trại chủ nhìn bóng lưng của Lương Tuấn Hy vượt vượt rêu. Một người bị mù lại có thể giỏi như vậy, trách không được đi áp tiêu nguy hiểm như vậy cũng được mang theo. Niên gia thực sự biết trọng dụng nhân tài a.

Trại chủ phu nhân tiếc nuối nhìn Niên Khai Điền cứ như vậy mà rời đi: “Trại chủ, chúng ta mất nhi tức rồi.”

“Phu nhân a, nhi tức có thể tìm lại a, chúng ta không giữ lời hứa liền không có mặt mũi trên giang hồ nữa rồi.” Trại chủ ôm lấy trại chủ phu nhân thán, hắn cũng không muốn như vậy, nhưng thua rồi biết làm sao đây.

Thiếu trại chủ hừ hừ xoay lưng ném lại một câu: “Ta cũng không thích nha đầu đó đâu.” Hắn thua mất mặt như vậy cơ mà, vẫn là trở về uống rượu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Cẩn thận trúng độc

Nói vậy ả này mới chính thức kết thúc, vậy liền phải suy nghĩ tiếp ả còn lại. Ánh mắt của Niên Khai Điền không tự chủ rơi vào trên mặt của Lương Tuấn Hy. Hắn thực sự rất giỏi a, nhưng Hứa Bộ Nam cũng rất tốt, mà lòng nàng cũng chỉ có mỗi mình Hứa Bộ Nam thôi.

Trên đường đi, mọi người đều hỏi Lương Tuấn Hy đêm đó hắn thế nào thoát được còn cứu được Niên Khai Điền nữa. Hắn cũng không có thành thật mà trả lời rằng bản thân bách độc bất xâm nên mê được không có tác dụng, hắn chỉ qua loa bảo bản thân chưa ngủ nên vô tình nghe được có người xông vào thôi. Hắn lại biết y thuật nên không có ai nghi ngờ về lời của hắn. Lương Vân Kha bị bắt cũng là do bị đánh ngất mà thôi, còn có dấu vết sau ót làm chứng cơ mà.

Chỉ là mọi người đều tán thưởng hắn khiến Hứa Bộ Nam cực kỳ không vui. Tay nắm chặt dây cương một bụng khí không chỗ phát tác.

Niên Khai Điền quan tâm ở bên cạnh hỏi lên hỏi xuống mà cũng không thu được thứ gì. Hắn toàn trả lời qua loa thôi.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Lại đi qua hơn mười ngày, trong đoàn vẫn như lúc đầu chỉ có tiếng cãi vã của Thước nhi cùng Lương Vân Kha là âm ỉ khiến mọi người cười đến híp mắt thôi. Mọi chuyện cũng rất bình thường không có gì đặc biệt phát sinh.

Điều này khiến Niên Khai Điền đinh ninh rằng đã xảy ra hai chuyện nhất định sẽ không có chuyện kia nữa. Thế nên tâm trạng nàng cũng thoáng buông xuống rất nhiều. Chỉ cần giao xong rương tang vật này liền mọi chuyện kết thúc rồi.

Cũng gần đến kinh thành rồi nên dọc đường thấy được rất nhiều lưu xá. Niên Sở Hoàng chọn một lưu xá vắng người nhất để cả đoàn có chỗ nghỉ ngơi đầy đủ cho mọi người, rồi sớm dừng chân tại đây nghỉ ngơi. Hần bước vào phòng viết một lá thư gửi nhét vào chân bồ câu gửi về cho thê tử.

Mọi người đều là chạy về phòng ngủ một giấc mới dùng bữa. Niên Khai Điềm cùng Thước nhi một phòng. Vừa bước vào phòng Thước nhi đã mở miệng cần nhân: “Tên Lương Văn Kha kia suốt ngày kiếm cơ gây sự với nô tỳ vì sao không thấy tiểu thư nói gì?”

“Người cùng hần đến cùng xảy ra chuyện gì mà ta chưa biết?” Niên Khai Điềm nâng mắt nhìn Thước nhi hỏi.

Thước nhi ngồi xuống ghế bên bàn tròn, móng đặt xuống mặt ghế tay cũng vỗ xuống mặt bàn: “Nô tỳ bị trời cùng hần a, nô tỳ bị hần kéo đi không kịp hần không đi chậm lại thì thôi còn chê nô tỳ béo nên đi không nổi nữa.” Càng nhắc càng tức giận, mấy hôm nay muốn nói với tiểu thư lại ngại ngại không dám mở miệng, hôm nay nếu còn nhịn nữa bụng nàng nhất định sẽ nổ cho mà xem.

“Hần bảo, Hy ca mang đồ đến cho tiểu thư nhất định tất cả đều nằm trong bụng của nô tỳ nên nô tỳ mới mập mập như vậy.” Thước nhi càng nói càng khẩu vô già lan không ý thức được tiểu thư nhà mình có thiên về mình hay không.

“Người nhìn xem, nhìn xem.” Thước nhi vừa nói vừa dang hai tay ra xoay một vòng cho Niên Khai Điềm xem “Nô tỳ nào có mập mập gì như hần nói a.”

Niên Khai Điềm rất vô lương tâm cười khanh khách: “Còn không phải sao?” Lúc trước thì đúng là như vậy, kể từ khi nàng trùng sinh thì mọi thứ liền đã khác rồi.

“Rõ ràng không phải nha.” Thước nhi nào chịu bị oan uổng a, “Tiểu thư vừa nghe nô tỳ khen liền tranh lấy ăn hết a.” Mà nàng cũng đây có mập mập gì như Lương Văn Kha nói đâu chứ.

“Được rồi được rồi, ta đi ngủ đây.” Dứt lời Niên Khai Điềm cười hài lẫn lên trên giường, làm bầm thán: “Ngồi ngựa mệt mỏi quá, lâu lắm mới được nằm nệm a, thật thoải mái!”

“Nô tỳ cũng cảm thấy như vậy a.” Thước nhi ôm lấy cái nệm thấp không buông. Đúng là rất lâu rồi mới có cảm giác này nha.

“Người sắp thành heo rồi.” Niên Khai Điềm cười khúc khích chọc xong một câu cũng ôm chăn nệm nhắm mắt ngủ thật ngon.

Thước nhi hậm hực trừng mắt rất lâu mới nhắm mắt lại. Tên Lương Văn Kha đáng ghét kia còn bảo Niên phủ là xem nàng như heo mà nuôi chứ không phải nha hoàn. Tiểu thư còn hùa theo hần trên nàng nữa, thật là tức chết người!

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Đến tối, không hẹn mọi người đồng loạt bước ra ngoài ngồi vào trong chỗ ở dưới lầu. Niên Khánh Tự phụ trách gọi món ăn cùng tính bạc. Đại ca hần chính là không thể tính toán a, mà Niên Khai Điềm lại cũng y hệt như vậy thế nên hần mới phải lúc nào cũng theo đi áp tiêu a, tránh đại ca bị người lừa gạt.

Lương Tuấn Hy cũng bước đến hần được mời ngồi cùng bàn với Niên Khai Điềm. Lần này hần chính là cứu mọi người, đương nhiên là được đặt cách rồi, đó là có chưa kể đến bình thường hần cùng có thể ngồi cùng bàn ăn cùng Khúc thị nữa.

Thước nhi cùng Lương Văn Kha ngồi ở bàn bên cạnh liên tục trừng mắt nhau tóe lửa. Đám người nhìn thấy sấm sét lôi quang phát ra từ hai người đều không hẹn cùng dời bàn tránh xa bọn họ ra.

Trong lúc đợi dọn món, Niên Khai Điềm chu mỏ qua bên đó nhiều hứng thú trêu ghẹo: “Xong chuyện áp tiêu này xem ra Hoa nữ nương cùng Lương quân gia liền sắp đón nhi tức rồi.”

Thước nhi tạm thời dời tầm mắt không hiểu hỏi: “Tiểu thư có ý tứ gì nha?” Sẽ không phải tiểu thư muốn gả qua đó chứ?

Lương Văn Kha cũng không hiểu mà quay đầu nhìn Niên Khai Điềm. Nàng đáp ứng gả cho đại ca hần sao? Nghĩ đến đây hần lại nhìn nhìn quan sát sắc mặt của đại ca. Nhưng sắc mặt kia chính là nói cho hần biết suy đoán của hần là sai a.

Lương Tuấn Hy tốt bụng giải thích cho hai người từ đầu roi xuống biết: “Chính là hai người các người sắp thành thân a.” Hai người này chính là quá thiên chân rồi, ngụ ý rõ như ban ngày mà cũng không hiểu, thật là không còn biết nói gì nữa.

Nghe xong, Thước nhi cùng Lương Văn Kha không hẹn cùng lùi về phía sau một chút hô to:

“Sẽ không, đánh chết ta cũng sẽ không gả cho hần.”

“Sẽ không, đánh chết ta cũng sẽ không thú nàng.”

Niên Khai Điềm che miệng cười khúc khích, ánh mắt đầy giảo hoạt đảo qua đảo lại giữa hai người. Chẳng phải trong các vở kịch các cặp đôi bắt đầu đều là từ cãi vã mà thành sao, hai người này cũng không ngoại lệ đi.

Món ăn rất nhanh được dọn ra, mọi người cầm đũa lên chuẩn bị ăn lại nghe được huynh đệ Lương gia đồng loạt lên tiếng ngăn cản: “Chậm đã.”

Thước nhì cảm hận trùng mắt Lương Vân Kha mắng: “Còn đợi gì nữa, sẽ không phải ngươi muốn ăn hết chứ?”

Lương Vân Kha mím chặt môi trừng hồi Thước nhì. Đây là loại nữ nhân gì, vì sao chỉ biết mỗi ăn thôi? Lần này là vận chuyển tang vật a, hắn đương nhiên là phải thận trọng rồi.

Lương Tuấn Hy thấp giọng nói: “Bá phụ, thúc phụ bên trong có hạ độc được, loại được này sẽ phát tác trong vòng hai khắc.” Hắn đã từng thử không ít được nên đối với những thứ này, hắn dùng mũi liền có thể phân tích ra được.

Niên Sở Hoảng nghe được liền vỗ bàn hô to: “Mau bắt hết người trong điểm đến cho ta.” Hai khắc mới phát tác, đây là để bọn họ ăn nhiều một chút rồi mới phát độc, đến khi độc phát liền không chế không được mà chết sạch.

Đám người nghe được lập tức cảm vũ khí đứng lên. Rương tang vật huynh đệ Niên gia đi đâu cũng mang theo bên mình thế nên hiện đang ở bên cạnh bọn họ.

Niên Khai Diễm sợ đến ném đĩa xuống đất, sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc, lắp bắp hỏi: “Ngươi chắc chứ?” Tay nàng đưa đến thắt lưng, nắm chặt nhuyễn tiên tùy thời rút ra.

“Ân.” Lương Tuấn Hy gật đầu chắc chắn. Hắn lại ôn nhu nói: “Đừng sợ, có ta, ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện.”

Chỉ một câu của hắn khiến tim nàng đập đến loạn nhịp, đôi tai nóng lên đỏ bừng bị lộ ra ngoài vì tóc cột đuôi ngựa cao. Tay còn lại nàng đưa lên ngực cảm nhận, nàng sẽ không phải là...Không, sẽ không, người nàng thích rõ ràng là Hứa Bộ Nam cơ mà. Nàng còn không phải là loại nữ nhân thay tâm như vậy.

Niên Khánh Tụ nắm chặt trường kiếm trên bàn, sợ có người ập vào không kịp đề phòng. Niên Sở Hoảng cũng là nắm chặt chuôi đao được treo bên hông. Chỉ cần chờ người đến liền xuất đao khỏi vỏ.

Lúc này đám người được sai đi bắt người đã trở về. Bọn hần mang được một tên tiểu nhị đến, còn đám người khác không tìm thấy một ai.

Tên tiểu nhị quật cường không chịu quỳ, bị một người đá khiến chân cong loan, vai bị ấn xuống khiến hần quỳ trên mặt đất. Đôi mắt hần trừng to không phục.

“Các ngươi có tổng cộng bao nhiêu người?” Niên Sở Hoảng lạnh giọng thăm vắn, đoán đao rút ra đặt tại yết hầu của tên tiểu nhị.

Chỉ là tên tiểu nhị kia cực kỳ ngoan cố, hần lấy sức chồm người ra phía trước một cái. Đao xuyên yết hầu, đến kêu một tiếng cũng không có, chỉ thấy mắt ố hần trợn to rồi gục xuống.

Niên Khánh Tụ nhíu chặt mày nhìn Niên Sở Hoảng: “Đại ca, hần tự sát rồi, xem ra chúng ta chỉ có vờ trúng độc mới bắt được hết đám người kia thôi.”

“Tuấn Hy, ngươi xem, khi độc phát tác sẽ là một trạng huống thế nào.” Niên Sở Hoảng tiếp nhận góp ý của Niên Khánh Tụ, hạ giọng phân phó Lương Tuấn Hy.

Lương Tuấn Hy múc một thìa canh đưa lên mũi ngửi. Hắn phải phân tích kỹ được liệu bên trong mới có thể cho ra đáp án chính xác được. Lát sau hần tự mọi người lại nói nhỏ một trận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kinh thành phần hoa

Sau khi mọi người giải tán có người hô to: “Sao không thấy đại sư huynh đâu a.”

Có người lại nói: “Lúc này đại sư huynh bảo đi nhà xí rồi.”

Niên Khánh Tụ nghe vậy liền hạ lệnh: “Vạy ra ngoài tìm hần đi, nhờ là hần không biết...”

Lời còn chưa dứt đã bị Niên Sở Hoảng cắt đứt: “Không cần, đợi hần vào mới nói tránh đã thảo kinh xà.”

Mọi người nghe vậy cũng là ngồi trở về vị trí. Thức ăn được bọn họ giả vờ ăn, thực chất là đổ xuống dưới gầm bàn che mắt.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Đúng hai khắc, mọi người lấy một ít được liệu có màu giống máu được Lương Vân Kha đưa cho nhò lên khóe mắt cùng khóe miệng rồi đồng loạt gục

xuống bàn. Niên Khai Diễm một lòng lo lắng cho Hứa Bộ Nam nhưng vẫn là làm theo.

Bên trong không một chút tiếng động, chưa qua bao lâu, đã thấy được cửa bị người đẩy ra. Một đám người nghe tiếng bước chân chừng tám chín người bước vào. Bọn người đó cầm vũ khí trong tay cẩn thận dò la.

Chỉ là khi bọn hán đã vào trong hết thì cửa đột nhiên bị Thước nhi đứng phía sau đóng lại. Mọi người cầm lấy binh khí lập tức xông lên bắt người.

Tiếng binh khí tương qua rất lâu chứng tỏ thực lực của bên kia cũng rất tốt. Có người cầm kiếm chém tới chỗ Thước nhi, Thước nhi cũng lấy kiếm trong tay chặn lại. Nàng không có đường lui lại là nữ tử làm sao sánh được với nam tử.

Chỉ là nam tử kia bị Lương Vân Kha một kiếm đâm xuyên tim mà chết. Hán không nghĩ gì nhiều, túm lấy eo của Thước nhi xoay người về chỗ đám người Niên Sở Hoảng đang ngồi, miệng cũng không quên lầm bầm: “Ăn nhiều như vậy làm gì, nặng chết được.”

Thước nhi tức tối hô to: “Ta nào có bảo ngươi cứu, bản thân yếu đuối còn chê bai ta nặng. Do ngươi không đủ sức thì đúng hơn.”

Hứa Bộ Nam lúc này đột nhiên đẩy cửa mà vào, cả người hán toàn máu ôm lấy cánh tay lão đảo bước vài bước: “Sư phụ, có mai phục.” Cổ sức nói xong liền ngất mất.

Đám người kia bị bắt đầu là tự sát mà chết. Niên Khai Diễm lo lắng chạy đến đỡ lấy Hứa Bộ Nam: “Mau cứu người, cứu người.” Hai dòng lệ nóng lăn trên gương mặt xinh đẹp của nàng, nàng không muốn hán chết, không muốn a.

Lương Vân Kha lập tức chạy đến thay Hứa Bộ Nam bắt mạch. Một đám người khác nâng Hứa Bộ Nam về phòng để Lương Vân Kha điều trị.

Niên Sở Hoảng kéo Niên Khai Diễm ra an ủi: “Đừng lo, hán sẽ không có việc gì.” Niên Khai Diễm ôm lấy phụ thân khóc rống.

Lương Tuấn Hy đứng đó cả lòng lạnh xuống, hai tay xuôi bên thân nắm chặt lại. Nếu là tình mắt còn nhìn thấy cả người hán khẽ run. Bên tai hán vang vọng tiếng khóc của nàng, đôi mày nhíu chặt không còn thấy được khe hở nữa.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Một lát sau Lương Vân Kha bước ra báo cáo kết quả: “Hứa huynh bị trúng một chưởng, tay trái bị thương, còn kém hai tắc liền đến gân mạch rồi. Cũng may có thể chữa, chỉ là phải mất thời gian hồi phục a.”

Nghe được kết quả Niên Khai Diễm tròn to mắt không tin. Đây cũng là kết quả của đời trước. Vậy nói ra ai này cũng qua rồi, chỉ mỗi Hứa Bộ Nam bị thương thì mọi người đều bình an, đây cũng xem như là rất tốt rồi.

Niên Khai Diễm không chịu quay về phòng mà nằng nặc đòi lưu lại bên Hứa Bộ Nam. Niên Sở Hoảng hết cách nên cùng Niên Khánh Tự trở về phòng thương lượng xem rương tang vật tối nay nên an trí thế nào cho tốt.

Lương Tuấn Hy bước đến hán đưa hai tay lên sờ đến chỗ Niên Khai Diễm, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Nàng trở về nghỉ ngơi, Hứa huynh có ta cùng nhị đệ, an tâm.”

“Ngươi muốn nghỉ ngơi liền tự ngươi đi đi, ta không đi.” Niên Khai Diễm cố chấp nói, chân đã bước vào trong phòng.

Lương Vân Kha mím chặt môi, đưa tay đỡ lấy Lương Tuấn Hy giúp hán bước theo Niên Khai Diễm, cũng không quên mở miệng nhắc nhở: “Đại ca, còn chừng hai bước nữa đến bậc cửa.” Hán thực sự không thể hiểu nổi, đến cùng đại ca coi trọng nữ nhân này thứ gì. Nhưng đại ca thích, hán làm sao nói được gì...

“Ân, đa tạ.” Lương Tuấn Hy khách sáo vài từ, trong đầu cũng như vẽ ra được khoảng cách của mình cùng bậc cửa. Nhờ sự nhắc nhở kia, hán thuận lợi tiến vào bên trong, đến bên cạnh Niên Khai Diễm.

Lúc này Hứa Bộ Nam đang nằm trên giường, thấy người vào hán mở mắt cố sức chống giường đứng lên. Âm thanh yếu ớt nén đau nói: “Ta không sao, không cần người chăm sóc, sư muội cùng Hy huynh Vân Kha đệ trở về đi.”

Niên Khai Diễm nhanh chân bước đến đỡ hán ngồi vững: “Bị thương thành như vậy rồi còn bảo là không sao, nhờ lúc tối khát muốn uống nước thì sao, ta ở lại chăm sóc đại sư huynh.” Là kẻ nào lại dả thương hán nặng như vậy, để nàng bắt được tên đó, nàng nhất định để hán khóc có tiết tấu.

Lương Tuấn Hy bước đến bên giường, nhẹ gạt đầu một cái: “Diễm Diễm nói có lý, đệ nhị đệ ở đây với Hứa huynh là được. Nàng là nữ tử chưa xuất khuê làm sao có thể cùng nam tử đơn độc ở trong một căn phòng được.” Hán làm sao để nàng ở cùng Hứa Bộ Nam được.

Nói câu cuối, mặt hán có chút đỏ nhớ lại lần trước ngồi ở phòng tứ lâu, lúc đó chẳng phải nàng cũng cùng hán đơn độc trong một phòng sao. Đó lại chưa tính đến lần trước công nàng chạy vào rừng cây nữa. Thế là hán thêm một câu: “Nhất là vào lúc này, trời đã tối rồi, tránh người đàm tiếu.”

Niên Khai Diễm vốn là tâm như lửa đốt vì khản trương Hứa Bộ Nam nay còn bị lên lớp, thế là miệng nhanh hơn não, nàng thẳng thắt lưng, quay sang huynh đệ Lương gia mắng: “Đàm tiếu thì đã sao, ai cần ngươi xen vào, phản chính sau này ta cũng...”

Nói đến đó nàng mới phát hiện bản thân nói sai, mặt tức khắc đỏ đến mang tai, lại nóng bừng bừng như người phát sốt. Mạnh xoay người sang nơi khác, đưa lưng về phía đám nam nhân.

Đáng chết, vì sao nàng lại có thể nói ra lời không biết xấu hổ như vậy cơ chứ. Hai tay nàng ôm lên mặt, răng cắn chặt môi không nói thêm gì nữa.

Hứa Bộ Nam nghe được tâm hoa nộ phóng đặc ý nhìn huynh đệ Lương gia. Đáng tiếc Lương Tuấn Hy nhìn không thấy, nếu không hẳn nhất định sẽ càng vui hơn nữa.

Lương Vân Kha cực kỳ không cam lòng thay đại ca của mình nhưng lại không thể nói gì hơn. Nếu không phải đại ca từng nói chỉ thú mình nàng thì hẳn cũng không cần khó chịu như vậy, chỉ cần nhanh chóng ném nàng cho Hứa Bộ Nam liền xong rồi.

Tâm của Lương Tuấn Hy dường như ngừng đập, nàng quyết ý rồi sao? Nàng thực sự sẽ gả cho Hứa Bộ Nam mà không phải hẳn sao? Đầu hẳn không khỏi cúi thấp, khẩu khí thập phần kiên quyết nói: “Cho dù là thế nào đi nữa cũng không được.”

“Ngươi...” Quên cả xấu hổ, Niên Khai Diễm mở to mắt trừng Lương Tuấn. Nàng cũng không biết nên mắng hẳn thứ gì cho phải. Thờ ỉ phò vãi ngủm liền nắm tay hẳn kéo ra ngoài: “Ngươi mau ra ngoài đi, trong này không có chuyện của ngươi.”

Lương Vân Kha nhanh tay, hẳn đỡ được Lương Tuấn Hy bước qua khỏi bậc cửa tránh hẳn(LTH) té ngã. Lương Tuấn Hy vốn muốn gõ cửa nhưng lại bị Lương Vân Kha ngăn lại.

“Đại ca, huynh mặc kệ nàng đi. Nàng rõ ràng không xem trọng ngươi, lại không thích sự quan tâm của ngươi.”

Lương Tuấn Hy khề thờ dài nói: “Vậy nhị đệ trở về nghỉ ngơi đi, ta ở đây là được rồi.”

“Ta làm sao an tâm, ta ở đây bồi đại ca vậy.” Nhờ chút đại ca muốn đi nơi nào thì sao, hẳn vẫn là nên lưu lại. Ai bảo đại ca hẳn nhìn trúng một nữ nhân vô tâm như Niên Khai Diễm chứ.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Niên Khai Diễm đóng cửa một cái, trong lòng vẫn không ngừng run. Lúc này nàng không suy nghĩ, suýt chút nữa làm hẳn ngã rồi. Nàng đưa tay liên tục đặt ở tâm khẩu, cố gắng trấn tĩnh bản thân, muốn mở cửa ra xem hẳn thế nào lại tâm tính tự kiêu không cho phép.

Sau khi khôi phục tinh thần, nàng thấy Hứa Bộ Nam ngồi ở bên giường nhìn chăm chăm bản thân. Nàng mỉm cười bước đến chỗ hẳn: “Đại sư huynh cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

Hứa Bộ Nam nhìn ra ngoài cửa, lại nhìn nàng nói: “Sư muội a, kỳ thực ta cảm thấy Hy huynh nói có lý, cô nam quả nữ không nên ở chung một phòng, nhất là vào loại thời điểm như thế này.” Khi hẳn nói ra lời này, hẳn cảm thấy Niên Khai Diễm sẽ không thể lưu lại lâu, vì vậy hẳn trước mở lời.

Niên Khai Diễm cup mắt nghỉ ngơi một lúc mới nói: “Muội lưu lại một chút, đại sư huynh ngủ rồi muội rời đi, được không?” Kỳ thực, không hiểu vì sao đột nhiên nàng không muốn lưu lại nữa. Có thể vì nghe được đoạn đối thoại của huynh đệ Lương gia bên ngoài, hay là vì hành động vô lễ của bản thân lúc này.

“Được. Vậy trước tạ qua sư muội chiếu cố ta.” Hứa Bộ Nam nói xong liền nằm xuống giường.

Thấy hẳn dùng một tay kéo chăn, Niên Khai Diễm liền giúp hẳn giữ chăn, đắp kín người. Nàng là một người cầm binh khí từ nhỏ, tuy có một thời gian không cầm nhưng tuyệt đối không thể nhẹ nhàng như hai vị đường tỷ muội ở Niên gia được. Vì vậy, động tác của nàng vẫn sẽ có chút thô lỗ khiến người nhìn thấy sẽ có cảm giác gả không ra được cửa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Dạo kinh thành

Hứa Bộ Nam nằm xuống không lâu Niên Khai Diễm liền đứng dậy rồi đi. Nàng vừa mở cửa đã thấy Lương Tuấn Hy đứng ở đối diện cách mình chưa đầy ba bước chân, bên cạnh hẳn còn có Lương Vân Kha.

“Các ngươi vì sao còn chưa nghỉ ngơi?” Thu hồi kinh ngạc của mình, nàng vừa xoay người đóng cửa lại vừa hỏi.

“Ta không yên tâm nàng.” Lương Tuấn Hy như thật mà đáp. Hẳn thực sự không an tâm nàng, sợ nàng thụ khi dễ.

Niên Khai Diễm bĩu môi hơi cúi đầu. Hứa Bộ Nam bị thương thành như vậy rồi a, làm sao có thể làm gì nàng được cơ chứ. “Lúc này, ta có chút thô lỗ, làm việc không có chú ý đến ngươi, thật xin lỗi.” Dù gì cũng là lỗi của nàng, tuy hẳn không nói cũng không có nghĩa là nàng không áy náy.

Lương Vân Kha nghe được thì tâm tình hòa hoãn lại không ít. Xem như nàng vẫn còn có chút lương tri, còn biết đại ca hẳn vì nàng khổ sở như vậy.

Lương Tuấn Hy còn chưa mở lời thì đã nghe nàng nói: “Được rồi, ta trở về phòng nghỉ ngơi, ngươi cũng nghỉ ngơi đi.” Nàng nói xong cũng không nhìn bọn hắn nữa, nhấc chân trở về phòng của mình.

Nhìn nàng rời đi hai huynh đệ Lương gia cũng trở về phòng.

Vừa trở lại phòng Niên Khai Diễm đã nhìn thấy Thước nhi nằm ôm lấy gối nhỏ trên nhuyễn tháp ngủ ngon lành. Bên khóe miệng còn thấy rõ có vết nước bọt chưa khô nữa chứ. Nàng nhếch môi cười, trách không được Lương Vân Kha lại so sánh nàng ta với heo rồi.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Đến sáng mọi người lại tiếp tục lên đường, do Hứa Bộ Nam bị thương nên được đặt cách ngồi lên trên xe đẩy bên cạnh rương tang vật. Suốt chặng đường đi, Niên Khai Diễm vô cùng chiều cố hân. Lương Tuấn Hy biết lại xem như không biết, chỉ điểm đạm cười ngửa mà thôi.

Không qua bao nhiêu này, cuối cùng cũng tiến vào kinh thành. Niên Khai Diễm ngồi trên ngựa nhìn dòng người tấp nập ra vào đi lại trong kinh thành mà lòng vô pháp trấn định. Đã hai đời rồi, lần đầu nàng đến đây, càng là lần đầu nhìn thấy thành trì phồn hoa đông đúc như vậy.

Hiện tại trong mắt của nàng cũng chỉ có mỗi kinh thành hoa lệ, còn Hứa Bộ Nam sớm bị nàng ném ra sau ốt rồi. Trông mắt liên tục đảo, đầu liên tục xoay hiểu kỳ với mọi thứ hết như một tiểu hải tử lần đầu xuất môn vậy.

Niên Sở Hoàng thấy được lập tức bật cười nói: “Chúng ta đến Đại Lý tự của hình bộ, Diễm Diễm đi tìm khách điểm đi. Phải nhớ kỹ đếm đủ đầu người a.” Đây là thành toàn cho nữ nhi đi dạo kinh thành. Bởi số bạc còn lại không nhiều, nên xong việc nghỉ ngơi một ngày liền sẽ hỏi Lan Châu, sẽ không có cơ hội dạo kinh thành.

Niên Khánh Tự lấy chút bạc đưa cho Niên Khai Diễm nói: “Đây là bạc đặt cọc phòng.” Nói xong nhớ ra chất nữ này đối với số học vô cùng tệ hại, cuối cùng phải thu lại bạc nhìn sang Thước nhi đưa cho nàng: “Vẫn là ngươi giữ đi. Nhớ tìm nơi nào giả cả hợp lý a!”

“Vâng.” Thước nhi cười hi hi tiếp nhận hà bao, cẩn thận giấu trên người.

Niên Khai Diễm bận rộn hiểu kỳ nên cũng không để ý đến thái độ của nhị thúc mình. Nàng nghe phân phó xong lập tức lĩnh mệnh: “Vay nữ nhi đi tìm trước a, tìm được sẽ đến hình bộ thông tri mọi người.”

“Được.” Huynh đệ Niên gia hào sảng đáp ứng.

Lương Tuấn Hy nghe được tiếng ngựa quay đầu, lập tức gọi lại: “Diễm Diễm ta...” cũng muốn đi cùng nàng.

Về sau còn chưa ra khỏi miệng, Niên Khai Diễm đã cắt đứt: “Ngươi đi cùng phụ thân bọn họ đi, ta tự đi được.” Dứt lời lập tức cùng Thước nhi cười ngượng ung dung rời khỏi.

Hứa Bộ Nam nhếch mép khinh bỉ Lương Tuấn Hy. Hắn còn bị bỏ lại hưởng hồ một tên hạt tử vướn tay vướn chân. Nhưng vẫn nhịn không được mà lên tiếng mắng: “Ta nói a, Hy huynh đi cùng là vì áp tiêu hay vì sự mọi a?”

“Ta nói từ đầu rồi, đều vì Diễm Diễm. Do Hứa huynh không lưu tâm nên không nhớ mà thôi.” Lương Tuấn Hy khẽ chau mày đáp, lời của hắn rất trực tiếp, để mọi người nghe xong đều đồng thanh thở dài. Mọi người nhìn rất rõ tâm ý của Niên Khai Diễm, cũng không tin hắn cảm nhận không được.

Huynh đệ Niên gia bốn mắt nhìn nhau không nói gì. Sau đó cả đoàn người cùng đến đại lý tự giao tiêu.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Lại nói về Niên Khai Diễm cùng Thước nhi, bọn họ rất nhanh tìm được một khách điểm, chỉ là không phải trong kinh thành mà cách nam môn xa một chút. Bởi trong kinh thành khách điểm đều rất đông khách, càng là không đủ cho đám huynh đệ lưu lại, hai là giá phòng quá cao, căn bản trả nổi nhưng không đủ lộ phí trở về.

Sau đó hai người để ngựa ở khách điểm, đi bộ trở vào thành tham quan. Thước nhi sợ đám người Niên Sở Hoàng đợi lâu liền thúc giục tiểu thư nhà mình đến đại lý tự, chỉ là Niên Khai Diễm xua xua tay nói: “Đám nam nhân bàn thương vụ lâu lắm, chúng ta chơi thêm chút nữa đi.”

“Tiểu thư, nơi này ngược đường với Đại Lý tự a.” Nếu có đi dạo cũng nên đi thuận đường với đại lý tự mới đúng. Và lại đến gặp lão gia bọn họ thông báo xong muốn đi đâu mà chẳng được a.

“Vay ngươi đến Đại Lý tự báo cáo đi, ta ở đây chơi đến khi nào chán thì trở về.” Niên Khai Diễm chấp tay sau lưng, bày bộ dáng của công tử ca hoàn hảo vừa học được khi đi ngang thanh lâu. Quả nhiên làm nam nhân thật có lợi, muốn xuất nhập chỗ nào cũng được, chỉ là nam nhân thì không giả được cho Hứa Bộ Nam, nàng mới không làm.

Thấy khuyên nhủ vô ích, Thước nhi cũng không nói gì nữa. Hai người lại bước đến một nhai đạo khác, Niên Khai Diễm trong lúc lơ đãng thấy được một nam tử chạy đến phương hướng của mình. Nàng đưa tay đến thắt lưng, rút nhuyễn tiên, huy lên rồi hạ mạnh xuống sau đầu gối của người đó.

Nam tử kia đột nhiên bị đánh ngã sấp xuống, mặt bởi vì đập mạnh xuống đất mà đầy máu. Còn chưa kịp đứng lên đã bị Niên Khai Diễm giơ chân đạp lên lưng hắn.

Mọi người xung quanh hiếu kỳ vây lại xem, chỉ chỉ chỏ chỏ nói Niên Khai Diễm làm nữ nhân lại động thủ động cước, không chút thực nữ, còn có người lại bảo rằng nàng thô lỗ như vậy nhất định có cha sinh không có mẹ dạy...

Nghe vào tai Niên Khai Diễm cùng Thước nhi đều đen mặt lại. Thước nhi cực kỳ khó chịu kéo tay nàng nói: “Tiểu thư, chúng ta mau đi thôi, đám người này thật quá đáng!”

Niên Khai Diễm vẫn nhìn tên nam tử chặt vật muốn bỏ dấy dưới chân mình, nàng cố sức dẫm thêm một cái nữa. Nàng còn chưa kịp vì mình thanh minh đã nghe trên đỉnh đầu có âm thanh nho nhỏ truyền xuống.

“Vị cô nương này, vì sao lại ra tay đánh người giữa thanh thiên bạch nhật như vậy? Xem thường vương pháp tội rất lớn a!”

Nàng ngẩng đầu nhìn người nói chuyện, người đến là một nam tử tuổi chừng bằng Lương Tuấn Hy, một thân cẩm y hoa lệ, ngọc khảm trên chiếc trâm cổ định tóc ở đỉnh đầu, ngũ quan so với Hứa Bộ Nam cũng xem như tương xứng. Tay hắn cầm một chiếc chỉ phiến, phe phẩy ở trước ngực, nhìn bộ dáng rất phong lưu.

Nàng nhắc chân lên, dùng mũi chân mạnh lật người của nam tử nằm trên đất lên, từ một sợi dây lam sắc lộ ra ở vạt áo trước ngực của hắn, moi được một chiếc hà bao bằng gấm, đưa cho vị trước mặt: “Đây có phải của người phía sau lưng người không?”

Chỉ thấy một nam tử phía sau vị đó đưa tay sờ sờ thất lưng xong, liền hô to: “Phải a, công tử, đó là của chúng ta.” Sau đó hắn tiến lên đưa tay nhận lại hà bao rồi ôm quyền hướng nàng nói: “Đa tạ cô nương.”

Nam tử cầm chỉ phiến kia, gấp phiến lại vỗ vào đầu nam tử vừa nhận hà bao, khế trách: “Bảo người giữ có mỗi cái hà bao cũng không xong a!”

“Công tử tha tội, công tử tha tội!” Nam tử kia không ngừng cúi đầu cầu xin tha thứ. Chỉ thấy nam tử cầm phiến lắc đầu phát tay hắn mới im miệng lui về xuống vị trí ban đầu của mình.

Mọi người lúc này đều biết tên kia chính là phường đạo tặc, thế nên cũng không có chỉ trích Niên Khai Diễm nữa mà quay ngược lại chụm nhau nói xấu tên nam tử trên đất. Tên nam tử kia được thả lập tức ôm ngực chen qua đám đông chạy trốn. Đám đông cũng vì tưởng tan mà tản.

“Không có gì!” Niên Khai Diễm xua tay một cái, xoay người lại, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Đúng là ở kinh thành hoa lệ hơn Lan Châu nhưng người ở nơi này trọng chữ nghĩa, lại buộc nữ nhân phải như hai vị đường tử muội của nàng, nữ nhân như nàng căn bản không có chỗ đứng ở nơi này. Thôi bỏ qua đi, làm việc tốt không cần báo đáp, chỉ hy vọng đôi được bình an cho Niên gia là được.

Vị công tử cầm phiến kia thấy Niên Khai Diễm muốn rời đi liền gọi lại, “Cô nương, chờ đã!”

“Có chuyện gì?” Niên Khai Diễm không xoay người, chỉ hơi quay đầu hỏi.

“Tại hạ họ Thủy, tên Ảnh Tư, đa tạ cô nương ra tay giúp đỡ. Lúc này còn tra không rõ hiểu lắm cô nương thật hổ thẹn.” Thủy Ảnh Tư cảm ơn ôm quyền lịch sự nói.

Niên Khai Diễm nhoen miệng cười, khách sáo: “Chỉ là một cái nhắc tay không có gì lớn lao.” Nàng biết hắn muốn hỏi tên, nhưng nàng là không muốn nói.

Thủy Ảnh Tư thấy nàng không nói hắn cũng không có truy tiếp, chỉ đơn giản đưa ra một lời đề nghị: “Không biết có thể đãi cô nương một bữa xem như tạ lễ hay không?”

“Vậy thì không cần đâu.” Niên Khai Diễm hơi lắc đầu từ chối. Tự nhiên cùng một nam nhân không quen biết dùng bữa, nàng tuy không phải dạng thiên kim khuê các phải kiêng kỵ mọi thứ nhưng cũng không phải hạng nữ nhân tùy tiện như vậy.

Mặt của Thủy Ảnh Tư như có điều suy nghĩ, hơi chau mày lại. Mắt hắn nhìn qua trang phục của Niên Khai Diễm liền hỏi: “Cô nương từ nơi khác tới?”

Niên Khai Diễm quay người đối diện Thủy Ảnh Tư. Hắn thoát nhìn nho nhỏ như vậy, nếu là so với Lương Tuấn Hy... nghĩ tới đây nàng tự vỗ đầu mình một cái. Tự nhiên đang yên đang lành nghĩ đến hắn làm gì a, có so cũng phải so với Hứa Bộ Nam mới đúng. Nhưng Hứa Bộ Nam nhìn lại không có nhỏ nhỏ.

Thấy tiểu thư mình có chút không đúng, Thước nhi ở bên cạnh nhắc nhở: “Tiểu thư, tiểu thư, Thủy công tử đang hỏi người a.” Nói xong nàng lại nặn một nụ cười thay Niên Khai Diễm đáp: “Đúng vậy, chúng ta hôm nay mới đến kinh thành.”

Niên Khai Diễm vì âm thanh của Thước nhi mà hồi thần, không để Thủy Ảnh Tư nói gì thêm, nàng vội nói: “Phụ thân còn đợi chúng ta, không làm phiền công tử nữa.” Nói xong nàng kéo tay Thước nhi vội vã ly khai.

Thủy Ảnh Tư nhìn theo bóng lưng của hai nữ nhân cao giọng nói với theo: “Không biết hai vị ở nơi nào, còn có dịp gặp lại hay không?”

Lúc này hiểu lắm người khác khiến hắn có chút áy náy, thế nên giờ đây mới phải hướng người ta bồi tội. Áy vậy mà người ta lại không cho hắn cơ hội, người ta lại là nữ nhân hắn cũng không tiện đi theo lời lôi kéo kéo trên đường cái làm mất thể thống được.

Chỉ thấy được tay của Niên Khai Diễm giơ cao vẫy vẫy: “Không có cơ hội gặp nữa đâu.” Thủy Ảnh Tư nhìn không được lắc đầu cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Điều đã có chủ ý

Đi ra một đoạn xa, Thước nhì mới tò mò hỏi: “Tiểu thư sao lại đi nhanh như vậy a? Nhìn hấn cũng không phải người xấu, người tránh né làm gì?” Người ta tưởng thành bộ dạng tốt như vậy, ít nhất cũng đứng thêm chút nữa ngắm đủ mới đi chứ, nàng còn chưa ngắm đủ a!

“Không nhớ phụ thân dặn gì sao? Ở kinh thành không được tùy tiện bắt chuyện với người lạ.” Thế nên nàng mới ít nói như vậy a. Nếu là ở Lan Châu nàng cũng không nói ít như vậy đâu.

Thước nhì ngẫm ngẫm rồi tự vỗ mặt mình một cái nhẹ, tự trách: “A, suýt chút nữa nô tỳ quên mất. Cũng may lúc này chúng ta không có công khai danh tính.” Nàng cùng tiểu thư xinh đẹp như vậy nếu bị bắt cóc thì tiêu.

Lại nói ở kinh thành này, nhìn nơi nơi đều là nam tử, cùng lắm thì chỉ có phụ nhân với một số nữ tử vận y phục nha hoàn mà thôi, lại toàn dung mạo phổ thông. Ở đây nàng cùng tiểu thư chẳng phải là xuất chúng nhất rồi sao, suýt chút nữa là đưa dê vào miệng cọp rồi.

Chỉ là nàng biết một lại không biết hai, các tiểu thư khuê các nơi này người nào cũng là dung mạo tốt hơn chủ tớ nàng rất nhiều. Chỉ là người ta không được phép tùy tiện ra ngoài, không được phép lộ diện trước đám đông mà thôi.

“Biết thế là tốt rồi, chúng ta đi dạo tiếp a.” Bỏ lỡ dịp này biết khi nào mới có dịp đến kinh thành nữa.

Lát sau hai người ôm rất nhiều đồ mua cho mọi người ở đám người Khúc thị, rồi tiêu sái bước đến phương hướng của Đại Lý tự.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Bên kia đám người tiêu cực giao xong tiêu, được hình bộ thượng thư mời ngồi ở thính tử của đại lý tự chiêu đãi. Khách sáo qua đi, hình bộ thượng thư nhìn nhìn lại hiếu kỳ nói: “Niên tổng tiêu đầu áp tiêu còn mang cả gia quyến a.”

Niên Sở Hoàng vuốt râu cười ha ha, khách sáo: “Biết làm sao được, đây cũng là bắt đắc dĩ.” Hấn lại nhìn sang Niên Khánh Tự đang chăm chú thưởng trà ở bên cạnh, liên tục nháy mắt, đáng tiếc đối phương không có chú ý.

Ai! Đành rằng nhị đệ là thích uống trà, lúc trước cũng từng buôn trà, nhưng vào thời khắc này, lý nào lại xao nhẩn như vậy, tốt xấu cũng cho hấn chút mặt mũi đi chứ. Hình bộ thượng thư là đang hỏi gia quyến a!

“Không biết người nào là lệnh công tử?” Hình bộ đại nhân nhìn nhìn đánh giá quá một lúc lại tiếp tục hỏi.

Lệnh công tử? Niên Sở Hoàng nhìn hình bộ thượng thư thập phần không hiểu rõ. Hấn nghĩ hình bộ thượng thư là nhắc đến nhị đệ của mình, ai ngờ không phải. Nhìn theo đôi đồng tử qua lại của hình bộ thượng thư hấn lại thấy được Hứa Bộ Nam cùng Lương Tuấn Hy ở phía sau lưng mình.

“Đại nhân hiểu lầm rồi! Niên nữ chỉ có một nữ nhi mà thôi, lần này áp tiêu cũng chỉ mang nhị đệ cùng nàng.” Niên Sở Hoàng còn cẩn thận chỉ hai nam tử sau lưng mình giải thích thêm: “Đây là đại đệ tử, còn đây là lang trung trong phủ a.”

Hứa Bộ Nam lập tức hơi cúi người hướng hình bộ thượng thư nói: “Tại hạ Hứa Bộ Nam gặp qua đại nhân.”

“Tại hạ Lương Tuấn Hy gặp qua đại nhân.” Lương Tuấn Hy ôm quyền cũng hơi cúi người.

Hình bộ thượng thư liền hiểu rõ, hấn vốn tiếp đãi những người khác ở bên ngoài chỉ có người quan trọng mới được tiến thính tử, Niên Sở Hoàng lại mang cả hai nam tử này vào, hấn liền nghĩ đây là Niên gia công tử. Không ngờ không phải, mà Niên Sở Hoàng còn có một nữ nhi, lại mang cả nàng đến nữa.

Lại nói nhìn hai nam tử này, hai người đều lại thụ thương trên người, mà tang vật này lại vô cùng quan trọng. Hấn vốn nghĩ nếu là Niên gia công tử vậy liền càng phải khách sáo hơn, ban tọa. Một người băng tay, thiết nghĩ là trên đường áp tiêu bị thương; một người lại băng mắt, nếu là bị thương từ trước liền làm sao mang theo áp tiêu, còn nếu là bị thương trong lần áp tiêu này, nhìn vết thương kia lại không giống.

Nghe xong giải thích mới biết, đó là lang trung, đương nhiên áp tiêu phải cẩn dùng đến. Nhưng là lang trung có tật còn mang bên người, lại còn là mang theo áp tiêu nguy hiểm, vậy y thuật hấn là rất cao. Thế nhưng còn mang hấn vào đây ư ư...

Hấn cười ha ha vài tiếng lại nói: “Nguyên lai là như vậy! Vậy lệnh thiên kim lại ở nơi nào a?” Lúc này đoàn người toàn nam nhân, hấn nào thấy có nữ nhân nào xuất hiện.

“Khuyến nữ giúp mọi người đi tìm khách điểm nên không ở a!” Niên Sở Hoàng như thật đáp trả.

Sở dĩ hần mang theo Lương Tuấn Hy vào trong là vì biết rõ tính tình của nhị đệ mình, hễ là có trà ngon liền chìm đắm trong thế giới kia rất khó dứt ra được. Mà hần cùng nhị đệ cũng không thể diu Lương Tuấn Hy được, Lương Văn Kha lại bận rộn xem xét được liệu nên chỉ đành để Hứa Bộ Nam thôi.

Lúc nhị đệ chưa đến vẫn là Khúc thị dạy cho Hứa Bộ Nam để đi theo hần, nhưng lần này hần thụ thương rồi không tiện nhờ vả. Tính tới tính lui thật đau đầu nên mang hết cả vào.

“Không biết Niên tổng tiêu đầu dự tính lưu lại kinh thành bao lâu?” Hình bộ thượng thư gật gật đầu hỏi. Tay cũng không quên phất một cái để hạ nhân trong phủ mang khay đựng tiền công của chuyến áp tiêu này đến cho Niên Sở Hoàng kiểm tra.

“Để đám huynh đệ nghỉ ngơi xong ngày mai khởi hành hồi Lan Châu.” Niên Sở Hoàng chỉ chỉ sang Niên Khánh Tụ còn đang chìm trong sở thích của mình bên cạnh, ý bảo hạ nhân mang qua đó. Tính toán hần là dở nhất, lúc trước mỗi lần áp tiêu đều là do Hứa Bộ Nam hoặc Lý Sử Thành đảm nhiệm trọng trách này. Kể từ khi nhị đệ đến liền giao toàn bộ cho hần.

Hình bộ thượng thư nghe vậy có chút bầy vẽ kinh ngạc, sau lại nói: “Chẳng qua là vài ngày nữa là sinh thần của khuyến tử, muốn ngó ý mời Niên tổng tiêu đầu cùng phó tiêu đầu lưu lại phủ vài hôm, dùng xong yến tiệc mới rời đi cũng chưa muộn, không biết có được hay không?”

Bởi hần cảm thấy tiêu cục làm ăn rất uy tín lại nhanh chóng, vốn nghĩ cần ba tháng hơn tang vật mới có thể đưa tới, không ngờ nhanh như vậy đã xong rồi. Vậy liền không ngại kết giao một chút, sau này có chỗ nhờ cậy.

“Cái này...” Tay vuốt râu nhưng mắt lại nhìn sang Niên Khánh Tụ vừa đến xong ngân phiếu bên cạnh, mặt của Niên sở Hoàng treo đầy lúng túng. Bạc bộn hần mang đến làm sao đủ dùng a. Đây là lưu kinh thành vài ngày, người ta bảo là lưu trong phủ nhưng cũng không lý nào mang hết đám đệ tử vào phủ người ta.

Niên Khánh Tụ thấy được thần sắc kia của đại ca mình, hần lập tức ôm quyền hướng hình bộ đại nhân nói: “Nếu đại nhân đã có lời mời liền không tiện từ chối nữa.”

Tay cũng không quên cho ngân phiếu vào rương gỗ nhỏ của mình. Câu này của hần, một là tiền đã đủ, hai là giao hảo này nhất định phải làm, cho dù bỏ thêm tiền đi nữa cũng phải chấp nhận.

Hình bộ thượng thư cười ha ha đứng lên nói: “Vậy để bốn quan sai người đưa các vị đến phủ, bốn quan nơi này công sự bận rộn, đến chiều liền về chiều dài, hy vọng các vị kiến lương.”

Huynh đệ Niên gia cũng đứng lên khách sáo.

“Đại nhân khách sáo rồi!”

“Vậy tạ qua đại nhân.”

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Đám người vừa bước ra đại môn Đại Lý tự liền thấy được Niên Khai Điềm hai người từ xa bước đến. Thước nhì ôm rất nhiều đồ trong người, miệng còn ngậm một xiên kẹo hồ lô, chật vật đưa tay giữ lấy xiên.

Lương Văn Kha vừa nhìn thấy đã nhăn mặt bày thái độ bài xích, thấp giọng lầm bầm tự nói: “Nữ nhân này, quả là heo đầu thai!” Ôm nhiều đồ như vậy còn có thể ăn được, hần thực sự rất khâm phục a.

Lương Tuấn Hy ở bên cạnh vừa nghe được lập tức phì cười. “Người ta ăn cũng không đụng chạm đến đệ, đệ kỳ thị cái gì?” Không thích người ta thì đừng lưu ý, cố nhìn rồi lại chê bai người người ta, đây là đạo lý gì?

Niên Khai Điềm lại thông thả hơn, một tay nâng cầm vài thứ, tay còn lại cầm một trái táo vừa đi vừa ăn bước đến chỗ Niên Sở Hoàng, cười tí mắt gọi: “Phụ thân, nữ nhi tìm được khách điểm rồi a.”

Niên Sở Hoàng vẫy vẫy tay hướng nữ nhi nói: “Điềm Điềm mau đến đây gặp qua thượng thư đại nhân.” Hần thập phần kiêu ngạo về nữ nhi này, tuy lúc trước nàng có bướng bỉnh khó chịu nhưng cũng rất biết sửa sai, lại nói lần áp tiêu này cũng nhờ có nàng mà thuận lợi a.

Niên Khai Điềm ngừng nhai miếng táo vừa cắn trong miệng, mắt long lanh nhìn về phía hình bộ đại nhân. Nàng vội giấu trái táo ra sau lưng, bước đến hơi cúi người: “Tiểu nữ gặp qua thượng thư đại nhân.”

Hình bộ thượng thư rất chăm chú đánh giá qua Niên Khai Điềm, trừ bỏ tính cách phóng khoáng không hợp với kinh thành ra thì tướng mạo xem như không tệ. Xem ra là có thể đi! Để xem ý phu nhân thế nào a!

Mắt hần lại không tự chủ đảo lên người Hứa Bộ Nam, thần sắc hoàn toàn xem trọng. Lại nhìn Lương Tuấn Hy cùng Lương Văn Kha một chút, nhưng chỉ là quét qua một chút mà thôi.

Khách sáo qua đi Niên Khai Điềm lại phải chạy về khách điểm trả vài phòng, đương nhiên tiền cọc mất chắc rồi. Bất quá lưu lại thêm kinh thành vài ngày nữa cũng tốt, có thêm thời gian đi chơi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Vị chua nồng nặc

Niên Khai Diễm được hạ nhân đưa đến phủ của hình bộ thượng thư, nhìn sang Thước nhi vẫn đang ăn kẹo hồ lô ngon lành: “Người nói xem có phải thượng thư đại nhân xem trọng Hứa sư huynh không?” Nhân thân kia của hình bộ thượng thư, nàng nhìn thấy rất rõ ràng, hết như lúc trại chủ nhìn Lương Tuấn Hy vậy.

“Nô tỳ làm sao mà biết được.” Nàng là một giới hạ nhân nào dám tự tiện suy đoán tâm tư của chủ tử, nhất là vị kia còn là quan to nữa chứ.

Nhìn thấy Thước nhi vẫn không rời tâm tư ra khỏi xiên kẹo hồ lô chua ngọt trên tay, Niên Khai Diễm khép hờ mắt mắng: “Lương Vân Kha nói không sai, người quả là heo.”

Thước nhi cũng không đáp trả lời nào.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Rất nhanh tới được thượng thư phủ, Niên Khai Diễm vừa xuống ngựa đã thấy một đám người đứng trước cửa nói gì đó. Nàng đảo mắt một cái lập tức đứng không vững bám chặt Thước nhi: “Người nói ta có phải hoa mắt không a? Vì sao Thủy gì đó lại ở nơi này?”

Thước nhi chớp chớp mắt vài cái, nàng lập tức tâm hoa nộ phóng cười: “Đúng là hần a tiểu thư, người đẹp cười cũng đẹp, ăn nói lại nho nhã nữa.”

Niên Khai Diễm lập tức xoay người, ý định muốn trở lại khách điểm, bởi nàng vừa nhìn qua tấm bảng to trên thượng thư phủ, thấy được bên trên viết hai từ rất to “Thủy phủ”. Lúc này nàng mới to miệng nói với người ta không gặp lại nữa đột nhiên hiện lại gặp a.

Ai biết Thước nhi thấy được Thủy Ảnh Tư bước xuống bậc thềm đá cao, đi tới chỗ bọn họ liền vẫy tay hô: “Thủy công tử, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

“Thật trùng hợp, nhị vị cô nương đến đây là vì chuyện gì a?” Tim hần sao? Hần cũng không quá lạ gì, Thủy gia nổi tiếng ở kinh thành mọi người đều biết. Mà hần một công tử thế gia, cô nương nào cũng muốn gã đương nhiên cũng không lạ lắm chuyện mấy cô nương tìm đến cửa.

Chỉ là nếu như là những người khác hần sẽ từ chối không gặp, nhưng còn nàng hần nhất định tiếp đãi chu đáo. Dù sao người ta cũng giúp mình, mình lại nghĩ oan người ta.

Niên Khai Diễm xoay người nở nụ cười méo mó so với khóc còn khó coi hơn: “Đúng a, thật trùng hợp như vậy a.”

Không để người nào nói thêm, Niên Sở Hoảng lớn tiếng đứng ở đại môn nhìn nữ nhi hỏi: “Diễm Diễm quen biết Thủy thiếu công tử?” Lần đầu đến kinh thành làm sao có thể quen đại nhân vật như vậy? Là Thủy Ảnh Tư từng đến Lan Châu sao?

Ba người đồng thanh đáp.

“Không quen.”

“Quen.”

Niên Khai Diễm trừng mắt Thước nhi như muốn giết chết nàng ta vậy. Dám trùng khớp ý kiến với nam nhân khác, rõ ràng nàng mới là chủ tử của nàng ta a! Bất quá cũng không đứng đó lâu, nàng vội chạy đến chỗ phụ thân cùng nhị thúc.

Niên Sở Hoảng nhíu mày hỏi: “Đến cùng là quen hay không quen?”

“Nhìn là biết có quen biết a đại ca!” Niên Khánh Tự cũng còn đang tiếc nuối chuyện lúc đầu bản thân dưỡng hai nữ nhi thành khuê nữ hương thư, nếu không hôm nay có lẽ cũng sẽ tốt hơn rất nhiều.

Lương Tuấn Hy khần trương nhìn không được mím môi: “Nàng lúc nào nhận thức Thủy công tử?” Lúc này hần có nghe nhị đệ tán thán tướng mạo của Thủy Ảnh Tư, thế nên hần cực kỳ lo lắng. Một Hứa Bộ Nam hần đã đối phó không xong rồi, một thiếu trại chủ vừa đi hiện lại xuất hiện thêm một công tử ca.

Lại nói lúc này Thủy thượng thư hỏi xong gia quyến mới lưu người, có phải cũng có ý gì với Diễm Diễm hay không? Thật khiến hần bất an!

Thủy Ảnh Tư dùng chiết phiến vỗ vào cổ vài cái cũng bước đến: “Nguyên lai đây là lệnh thiên kim của Niên tổng tiêu đầu a.” Trách không được thân thủ tốt như vậy, quả nhiên cùng nàng có duyên.

Sau đó hần nhìn nàng hỏi: “Niên cô nương muốn tự nói hay muốn tại hạ nói thay?” Ý hần là câu hỏi của Lương Tuấn Hy.

Niên Khai Diễm hừ khẽ một tiếng, hơi có chút khó chịu nói: “Lúc này trên đường vô tình gặp.”

“Chỉ có như vậy?” Hứa Bộ Nam cũng khần trương đến khó nhìn mà thêm miệng hỏi.

“Án.” Niên Khai Diễm gật đầu.

Thủy Ảnh Tư chép chép miệng thán một câu rất có vị đạo ái muội để người nghe hiểu lầm: “Hình như tại hạ nhớ cũng không phải chỉ có như vậy! Là Niên cô nương trí nhớ kém hay do trí nhớ của tại hạ quá tốt?”

“Sur muội!” Hứa Bộ Nam cau mày nhìn Niên Khai Diễm như thể hỏi nàng ‘sur muội còn có chuyện gì giấu ta’.

Lương Tuấn Hy tuy cũng biết không phải đơn giản như vậy nhưng thấy nàng không nói hẳn cũng không để Thủy Ảnh Tư làm khó nàng: “Là do Diễm Diễm không quá chú ý tiểu tiết mà thôi, Thủy công tử cũng không nên lưu ý quá nhiều tiểu tiết không quan trọng.”

Một câu này vừa ra, để mọi người cảm thấy tình huống trên đã triệt để được giải quyết. Tâm treo lơ lửng của Niên Khai Diễm cũng được đặt xuống, tuy giúp Thủy Ảnh Tư là nàng không có định liệu trước, nhưng cũng không muốn nói ra.

Thủy Ảnh Tư định thần nhìn Lương Tuấn Hy, trong mắt có thêm phần tán thưởng lẫn ngạc nhiên. Đây rõ ràng vừa giải vây cho Niên Khai Diễm vừa là nể hấn nam tử hán đại trượng phu lại lưu ý quá nhiều tiểu tiết như nữ nhân, còn thua cả nàng. Xem ra quan hệ giữa họ thực sự không bình thường, hoặc là nói, nam nhân này tự tác đa tình.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên---

Lúc này hạ nhân bước ra nói Thủy phu nhân đang đợi ở tiền thính thế nên đám người cũng không thể tiếp tục đôi co nữa. Mọi người theo chân Thủy Ảnh Tư bước đến tiền thính.

Niên Khai Diễm được dẫn đến một viện tử dành cho khách nhân. Nơi này nàng ở cùng với phụ thân, nhị thúc, huynh đệ Lương gia còn có Hứa Bộ Nam nữa. Trong viện trong rất nhiều hoa cỏ, đẹp và to hơn Diễm viên rất nhiều nhưng nàng vẫn cảm thấy thích Diễm viên hơn.

Mặc kệ Thước nhì vào phòng dọn dẹp, nàng ngồi ở ngoài bàn đá tùy tiện nhắm nháp chút điểm tâm hạ nhân Thủy phủ mang đến. Lương Tuấn Hy mắt nhìn không thấy cũng ngồi ở đối diện nàng, hần ân cần hỏi: “Lúc này Diễm Diễm ra ngoài mua được thứ gì a?”

“Mua một ít đồ cho mẫu thân bọn họ.” Niên Khai Diễm nằm xuống mặt bàn, chán nản hỏi hần: “Vì sao phụ thân lại lưu ở đây a?” Nàng muốn hỏi phủ thôi, sắp có tiểu đệ đệ rồi, nàng muốn nhìn hần.

Hứa Bộ Nam bị đám huynh đệ kéo đi đâu đó nên giờ mới trở lại, hần vừa thấy được Niên Khai Diễm lập tức bước đến, ngồi giữa nàng cùng Lương Tuấn Hy: “Sur muội, chuyện của Thủy công tử là thế nào?”

“Có thể nào được, thì bèo nước gặp nhau thôi.” Niên Khai Diễm vừa thấy Hứa Bộ Nam ngồi xuống lập tức thẳng thắt lưng, vẻ mặt cũng bày ra chút e lệ. Hần nhiều lần nhắc lại vấn đề này hần là quan tâm đến nàng đi.

“Hứa huynh không ở trong phòng dưỡng bệnh sao? Nội thương nên hảo hảo nằm trên giường vài ngày vậy mới không sợ lưu di chứng.” Lương Tuấn Hy ngoài mặt thì là quan tâm nhưng thực chất lại là đuổi người. Mấy ngày qua Diễm Diễm vẫn không có chú ý đến hần, giờ lại bị Hứa Bộ Nam chen chân, hần làm sao nhìn nổi.

Hứa Bộ Nam quét mắt Lương Tuấn Hy một cái, rồi đáp trả: “Ta không phải lo lắng sur muội sao? Lúc này ta nghe nói Thủy công tử này còn chưa thú thế.”

Hần lo lắng nàng a, chính miệng hần thừa nhận rồi!

Lúc này đây Niên Khai Diễm tinh táo hơn bất kỳ lúc nào khác. Hai lòng bàn tay áp lên gương mặt nóng bừng đỏ ửng của mình, nhắm mắt lại cảm nhận tiếng tim đập rộn ràng không thể không chế. Quả nhiên hần thích nàng, nếu đời trước Lương Tuấn Hy không chạy vào tân phòng níu kéo nàng thì hần cũng sẽ không khi đi nàng thú Niên Tuệ Nhân rồi.

“Cho dù là như vậy thì bá phụ cũng tuyệt không để Diễm Diễm gả đến đây, Hứa huynh đây là đang vẽ rắn thêm chân rồi.” Miệng thì nói ra lời như vậy nhưng lòng của Lương Tuấn Hy so với Hứa Bộ Nam sợ là còn nóng hơn trăm vạn lần. Hần nói thế cũng như tự an ủi bản thân mình mà thôi, người ta là quan to nào phải một giới giang hồ nhỏ nhoi nói từ chối là được.

“Được rồi được rồi.” Niên Khai Diễm có chút ngượng cật đứt đôi thoại của hai nam nhân trước mặt mình: “Muội thấy a, Hứa sư huynh mới là người nên lo lắng!”

Khi thấy được hai nam nhân đều đồng loạt nhìn về phía nàng như muốn hỏi ‘lời này là ý gì’, thì nàng thờ dãi một tiếng nói: “Lúc này nhìn thượng thư đại nhân có lẽ là muốn giữ Hứa sư huynh lại a!”

“Sur muội nói đùa cái gì?” Hứa Bộ Nam kéo khoe miệng lên cười, vì xấu hổ mà mặt nhiễm hồng. Nếu thực sự hần được coi trọng vậy liền quá tốt rồi.

Niên Khai Diễm vừa há miệng thì có hạ nhân đến báo Thủy phu nhân muốn tìm Hứa Bộ Nam rồi. Nhìn hần đi nàng bữu môi cảm đùa đăm đăm mấy khối điểm tâm trước mặt, thất vọng treo đầy.

Lương Tuấn Hy thả mềm giọng, mặt hồi nhìn hướng nàng, lại hỏi: “Điểm Điểm nhớ bá mẫu muốn trở về nhà sao?”

Hắn đương nhiên biết rõ biểu tình của nàng lúc này hơn bất kỳ kẻ nào khác. Mỗi lần nàng cùng Hứa Bộ Nam trò chuyện có người đến gọi hắn đi mất nàng cũng sẽ mất hứng bày ra bộ dáng này. Biết khi nào hắn mới được như Hứa Bộ Nam, được nàng xem trọng dù chỉ một chút.

Nghe nhắc đến Khúc thị, tâm trạng của Niên Khai Điểm có tốt hơn một chút: “Àn! Ngươi không nhớ nhũ mẫu Lương bá sao?” Đòi trước người thân bên cạnh nàng dần dần rời xa nàng, đòi này nàng vì mọi người phải áp tiêu xa xôi như vậy, đương nhiên sẽ nhớ rồi.

Lương Tuấn Hy khẽ cười thành tiếng, nâng ly trà nóng trong tay lên sưởi ấm hai tay: “Nhớ, đương nhiên sẽ nhớ, nhưng cũng không thể lúc nào cũng ở bên bọn họ được, mà bọn họ không muốn ta lúc nào cũng bám lấy bọn họ như tiểu hài tử.”

Nhìn nụ cười kia của hắn, phảng phất như thần tiên, không vрон chút bụi trần khiến Niên Khai Điểm có chút bay luôn hồn phách ra ngoài. Tận hai đòi nàng nàng mới thấy được nụ cười này của hắn, hay nói chính xác hơn là nàng chưa từng lưu ý hắn nên mới không phát hiện.

Nàng vươn tay gấp cho hắn một khối điểm tâm cho vào đĩa, “Ngươi dùng điểm tâm đi, cái này ngon lắm, ở phủ chúng ta không có được đâu.” Hắn nói cũng có lý, nam nhi chỉ ở tứ phương là sao có thể suốt ngày nhớ phụ mẫu được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Có tướng phu thê

Lương Tuấn Hy đa tạ nàng một tiếng rồi cầm đĩa lên gấp miếng điểm tâm trong chén đưa lên miệng cắn cực kỳ ưu nhã. Đây là lần đầu tiên nàng gấp đồ cho hắn, bảo hắn không cao hứng làm sao được.

Niên Khai Điểm lần thứ n cùng hắn ngồi ăn nhưng vẫn chưa tiêu hóa được cách ăn của hắn. So với nàng hắn càng giống nữ nhân hơn, cả hai vị đường tỳ muối kia của nàng sợ là cũng so không được với hắn. Trách không được mắt hắn nhìn không thấy vẫn có không ít người đến nói môi.

“Điểm Điểm dùng điểm tâm xong mang ta ra ngoài đi dạo một chút được không?” Ngay lúc Niên Khai Điểm nhìn hắn đến xuất thần thì hắn đột nhiên lại đưa ra đề nghị.

Nàng cũng cảm thấy không có gì nên lập tức đáp ứng. Cũng không phải nàng cùng hắn chưa từng đi dạo trên phố.

Dùng xong, hai người đứng lên chuẩn bị ly khai thì Thước nhi cũng dọn xong phòng bước ra ngoài, nên vội to giọng hỏi: “Tiểu thư, người lại muốn đi đâu a?”

“Mang hắn xuất phủ dạo một chút, làm sao?” Niên Khai Điểm xoay người nhìn Thước nhi. Kinh thành to lớn như vậy nàng còn chưa đi hết, phải biết tận dụng thời gian một chút không nên ở trong phủ này ngày ngày đợi qua ngày.

“Người mới về lại đi a.” Thước nhi nhăn mặt cup mắt nhìn đôi chân sắp rã rời của mình. Tiểu thư cũng đi cùng nàng a, vì sao sinh lực lúc nào cũng dồi dào, còn nàng như sắp cạn kiệt đến nơi vậy.

“Ngươi không đi vậy lưu lại đi.” Niên Khai Điểm nói xong nắm tay Lương Tuấn Hy, ở bên cạnh hướng dẫn hắn bước. Viện càng to càng đẹp thì càng nhiều vật trang trí càng dễ vấp ngã, lại nói nơi này rất nhiều bậc thang, nàng đã hứa mang hắn ra ngoài nhất định không bỏ hắn như vậy.

Lương Tuấn Hy cảm thấy tim mình sắp rơi ra ngoài rồi. Lâu rồi nàng cũng không có nắm tay hắn đi như vậy. Hắn hơi dùng lực cầm hồi tay nàng, bày vẻ trấn tĩnh nghe nàng chỉ dẫn.

Thước nhi nhìn thấy một màn mắt tròn to đồng tử như sắp rơi luôn ra ngoài. Khi nào thì tiểu thư cùng Hy ca thân mật như vậy a? Hình như tiểu thư cũng chưa từng nắm tay Hứa sư huynh như vậy đâu.

Nàng vừa định há mồm ra hỏi thì miệng đã bị một cái tay to lớn che lại, chỉ có thể phát sinh vài âm thanh ô ô mà thôi. Xoay đầu nhìn lại, nàng dùng ánh mắt căm phẫn nhất nhìn đối phương. Hai tay dùng sức lôi cái tay to che trên miệng của mình xuống, ra sức cắn một cái thật đau.

Vốn có Lương Vân Kha nghe được âm thanh của Thước nhi lập tức bỏ hết đồ chạy ra ngoài. Ai biết thấy được Niên Khai Điểm nắm tay đại ca, mà Thước nhi lại muốn phá hỏng nên hắn che miệng nàng lại. Lâu lâu mới thấy đại ca vui vẻ như vậy, đương nhiên hắn sẽ không để nữ nhân phá mất.

Đột nhiên bị cắn hắn cũng không dám la to, chỉ cố hít một ngụm khí lạnh rồi rút mạnh tay về, trừng mắt nữ nhân bên cạnh thân mình: “Giờ ta mới biết, ngươi tham ăn đến nỗi thịt người cũng không tha.”

“Hừ! Ai bảo ngươi dám phi lễ ta.” Thước nhi lấy áo cổ sức lau miệng, còn không quên vờ nôn chứng tỏ cắn hắn nàng cũng cảm thấy buồn nôn.

Lương Văn Kha hạ đường nhìn lướt từ trên đỉnh đầu của Thước nhì xuống chân, chép miệng nói: “Ta không có hứng thú với heo.” Thoại âm vừa dứt hẳn đuôi theo đại ca của mình, bỏ mặc Thước nhì tức tối đứng đó dầm chân.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Xuất phủ, Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn hy nắm tay nhau đi trên phố thu hút không ít ánh mắt của bá tánh. Bởi nam nữ hữu biệt, cho dù là phu thê cũng sẽ không ở chốn đông người như vậy lồi lõm kéo kéo. Bất quá Lương Tuấn Hy dùng khăn bịt mắt, mọi người hiểu rõ nên cũng không có nghị luận gì nhiều.

Niên Khai Diễm ở trên phố luôn miệng nói, cái này mua cho Hứa sư huynh, cái kia hợp với Hứa sư huynh, khiến Lương Văn Kha rất khó chịu lại không dám lên tiếng phản bác. Hắn len lén quan sát sắc mặt của đại ca mình, đương nhiên hắn cũng không dám công khai đi đến chỗ hai người, chỉ có thể len lén đi theo sau mà thôi. Nếu hắn xuất hiện, đại ca nhất định mất hứng.

Thước nhì nhìn đáng vẻ lén lén lút lút của Lương Văn Kha liền vỗ vai hắn hỏi: “Người đang làm gì a? Sao không đến đó, ở đây quý quý túy túy làm gì?” Bên kia nào có gì nguy hiểm vậy hắn đang sợ thứ gì a!

Lương Văn Kha đang tập trung đột nhiên bị đánh vỗ liền giật mình nhìn sang bên cạnh. Chỉ thấy Thước nhì miệng nhai nhóp nhép cái bánh bao, hắn nhăn mặt xua đuôi: “Không muốn đến đó quý rồi bọn họ, nhưng lại không an tâm đại ca. Người đi chỗ khác chơi đi đừng làm phiền ta.”

“Ta cảm thấy Hy ca tốt với tiểu thư hơn.” Thước nhì gật gù thán, nhìn bọn họ đi với nhau cũng rất xứng đôi, nhưng đáng tiếc tiểu thư lại không thích hắn, nằng cũng hết cách. Thế nên lúc này nằng tán thành cách làm của Lương Văn Kha, đứng xa xa nhìn.

“Giờ người mới biết đại ca ta tốt a!” Lương Văn Kha vừa nói vừa không ngừng bước theo hai người trước mặt.

Thước nhì cũng không nói gì nữa bước theo hắn.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Niên Khai Diễm cùng Lương Tuấn Hy bước đến một ngã tư đường, lúc này có một lão nhân gia xem tướng số đột nhiên gọi lại: “Cô nương công tử, nhìn mặt hai người hồng quang cao chiếu có tướng phu thê, có muốn xem một quẻ không?”

Niên Khai Diễm nhìn tới nhìn lui một hồi tự chỉ bản thân mình. Lão giả này là nói nằng cùng Lương Tuấn Hy? Có tướng phu thê? Thôi đi, đùa cái gì, nếu thật vậy sao đòi trước nằng không gả cho hắn. Toàn là lừa gạt!

“Không xem không xem.” Nói xong nằng tiếp tục túm tay Lương Tuấn Hy kéo đi.

Lương Tuấn Hy cao hứng cười, từ đai lưng lấy một nén bạc lẻ vươn tay tới nơi phát ra âm thanh của lão giả. Người ta nói hắn cùng nằng có tướng phu thê nha. Vậy nếu có phải lúc này nằng bới tóc liền sẽ có người nghĩ nằng là thê tử hắn không?

“Đa tạ lão bá.”

Lão giả cầm lấy bạc liên tục đa tạ.

Niên Khai Diễm kéo hắn đến bên mình, thấp giọng nói: “Người có vấn đề sao, hắn tùy tiện nói mấy câu lừa gạt cũng đưa bạc?” Hắn giàu như vậy sao không mua thêm ít y phục mặc a, y phục của hắn cũ thể này, nếu không phải rách cũng phải đợi mẫu thân nói hắn mới chịu mang đi đổi, keo kiệt như thế cũng có thể phóng khoáng với mấy lời lừa gạt?

“Nhưng hắn nói ta nằng có tướng phu thê.” Dù là gạt thì sao, vẫn là nên tin, biết đâu có thật.

Mặt của Niên Khai Diễm như là bốc cháy vậy, nóng bừng bừng, nằng lập tức thả tay hắn ra, thu hồi tay mình về đặt ở tâm khảm, lưng cũng xoay về phía hắn. Nãy giờ nắm đến tận tay thứ gì cũng quên mất. Nằng rõ ràng thích Hứa Bộ Nam cơ mà, sao tự nhiên lại có cảm giác này a!

Lương Văn Kha lắc đầu chép miệng đầy tiếc nuối lầm bầm: “Đại ca thật phóng khoáng a, nếu sớm biết thế ta cũng nói vài lời tốt vậy chẳng phải mỗi ngày đều được đại ca cho bạc tiêu sao.” Lão giả kia cũng quá lời rồi, tùy tiện khen một câu liền nói trúng nguyện vọng của đại ca.

Thước nhì nhìn hắn đầy khinh thường, “Cũng biết bản thân thường xuyên ăn nói rất linh tinh sao?” Măng nằng là heo chính là ăn nói linh tinh nhất. Đáng đời hắn không người gả.

“Lo ăn đi, nhiều chuyện quá.” Măng một câu Lương Văn Kha không nói gì nữa.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Tay của Lương Tuấn Hy dừng trên không trung, hắn có chút hoảng loạn, quơ lung tung trong không khí: “Diễm Diễm Diễm Diễm, nằng ở đâu?” Đáng chết, đáng lý hắn không nên thành thật như vậy, giờ vui rồi, nằng giận hắn mất rồi.

Do hắn nhìn không thấy mãi mò như vậy, lỡ để mu bàn tay chạm đến gò má của một phụ nhân vừa đi tới, để nằng ta ôm má hét to: “Phi lễ phi lễ, mau bắt tên dâm tặc này lại a!”

Mọi người lập tức vây quanh Lương Tuấn Hy, Lương Văn Kha cùng Thuốc nhi bị đẩy ra ngoài, cách hẳn một đoạn khá xa, người đông kín, chen cũng chen không lọt. Niên Khai Diễm lúc này mới quay lại chỉ nhìn thấy phụ nhân kia một tay ôm gò má, một tay vung lên muốn tát hẳn.

Nàng vội chạy đến, trước khi tay khi hạ xuống mặt hẳn, nàng đã bắt lại được: “Thảm thảm a, hiểu lầm là hiểu lầm thôi.”

“Không có gì hiểu lầm hết, hẳn rõ ràng nhìn thấy ta mỹ mạo nên động tâm muốn phi lễ.” Phụ nhân kia phồng mang trợn má lên hết vào mặt Niên Khai Diễm, phảng phất còn có mưa xuân từ miệng nàng bay ra nữa.

Có người trong đám người vây xem, bật cười nói: “Hắn bị mù a, làm sao nhìn trúng người được.”

“Phải đó phải đó!” Đám người còn lại cũng hòa theo.

Niên Khai Diễm nâng tay lên lau mặt một cái, vội vã giải thích: “Hiểu lầm thôi, hẳn là tìm ta, do ta đi nhanh quá nên hẳn mới hoảng như vậy!”

Nhìn phụ nhân trước mặt tướng mạo phổ thông lại đầy tàn nhan lý nào sẽ được coi trọng chứ, xem ra nhà nàng ta nghèo lắm không đủ tiền mua gương soi. Đó còn chưa nói đến nàng ta còn là một phụ nhân mập mạp, lại lùn nữa chứ.

Lương Tuấn Hy đứng im bất động không nói lời nào, hẳn rất sợ bản thân động sẽ phát sinh thêm chuyện gì nữa. Nhưng nghe Niên Khai Diễm vì mình nói chuyện hẳn cũng rất cao hứng, bất quá hẳn cũng sẽ không lên tiếng thanh minh, hẳn muốn xem nàng xử lý thế nào.

“Làm sao ta biết được hẳn có thật sự mù không không?” Phụ nhân kia vẫn còn đanh đá mắng người, đến khi mắt dừng trên tuấn dung của Lương Tuấn Hy mới mực trùng khẩu ngôn. Nếu là biết soái như vậy nàng nguyện để hẳn sờ thêm vài cái.

“Đương nhiên là thật rồi.” Niên Khai Diễm vẫn đứng che trước mặt Lương Tuấn Hy, nàng nhìn thấy được ánh mắt của phụ nhân này có chút biến đổi. Như là sợ, nhờ chút nữa nàng ta có thể nhào sang ôm hẳn cần hay không cũng không chừng.

“Người.. người tháo băng mắt của hẳn xuống cho mọi người xem đi.” Phụ nhân đó muốn nhìn toàn diện mặt của Lương Tuấn Hy nên mới nói như vậy. Do nàng ta thấp bé nhìn không thấy vết lõm lõm nhún lộ ra gần phía trên của mép vài băng.

“Không được.” Niên Khai Diễm to giọng cự tuyệt. Nàng cùng Lương Tuấn Hy từ bé, tuy không thích hẳn nhưng cũng biết dưới mắt kia là hình dạng gì, nếu để người ta thấy khác nào bêu xấu hẳn đâu.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang-- Vọng Thư Uyển--

Trong đám người cũng bắt đầu nhìn sang Lương Tuấn Hy, phải nói rất ít người có được dung mạo cùng khí chất như hẳn. Thế nên đương nhiên là muốn xem toàn diện để thỏa mãn bản thân rồi. Vì vậy không ít âm thanh vang lên.

Chỉ là có âm thanh của một người để Niên Khai Diễm nghe được rất rõ ràng: “Vị cô nương này là gì của hẳn a? Người bảo vệ hẳn như vậy là có ý gì?”

Niên Khai Diễm há mồm lại đáp không được câu này. Nàng nên đáp thế nào đây, đến cùng nàng và hẳn có quan hệ gì?

“Diễm Diễm, ta tháo ra cho người ta xem là được rồi, không cần khẩn trương như vậy.” Lúc này Lương Tuấn Hy mới lên tiếng. Hẳn cũng không hiểu vì sao đám người này lại hiếu kỳ như vậy, bất quá không muốn nàng bị làm khó, hẳn tháo ra là được.

Niên Khai Diễm xoay người đã thấy băng che mắt của Lương Tuấn Hy dần trượt xuống, lòng nàng lại có chút chua xót. Không hiểu cảm giác này ở đâu ra, nhưng nàng vạn phần không đành lòng. Thế nên đôi mắt nhắm chặt cùng vết lõm lõm chẳng chịt như giun kia vừa lộ va vài giây nàng đã dùng tay thay hẳn che lại.

“Các người nhìn đủ chưa?”

Đám người vì âm thanh to lớn hung dữ của Niên Khai Diễm khiến cho bưng tỉnh. Nguyên lai xấu như vậy a. Sau đó mọi người lần lượt giải tán, phụ nhân kia cũng không biết chạy đi chỗ nào rồi.

Lương Tuấn Hy kéo tay nàng xuống, nắm trong lòng bàn tay: “Không cần khẩn trương, vết tích cũ mà thôi, cũng chẳng khiến ta mất đi cân thịt nào.”

Niên Khai Diễm rút tay về, kéo hẳn khom xuống gần mình, “Ta giúp người băng lại.” Mùi được hương từ người hẳn bay vào mũi nàng, lại cảm nhận khí tức ấm áp của hẳn được trong hơi lạnh khiến mặt nàng đỏ lên không ít.

“Được.” Lương Tuấn Hy đưa dải băng cho nàng, hẳn xoay người hơi khụy chân xuống để nàng giúp mình. Trời cuối thu se lạnh nhưng sự quan tâm của nàng khiến hẳn không cảm nhận được se lạnh đó, nhẹ nhàng nở một nụ cười mỏng nhưng lại ấm như xuân phong.

“Nếu như ngày nào Diễm Diễm cũng tốt với ta như vậy có phải rất tốt không!”

Nghe được âm thanh ai thán của hẳn, tay nàng cố sức siết một cái cho bỏ ghét, rồi nắm tay hẳn kéo đi: “Lúc này là do ta nên người mới bị người khác vu oan, giúp người cũng là chuộc tội thôi, đừng nên nghĩ nhiều.” Nàng phải nhân lúc này triệt tiêu cái suy nghĩ này của hẳn đi, sau này nàng gả cho Hứa Bộ Nam hẳn cũng không cần bỏ đi nữa.

Lương Tuấn Hy mím chặt môi không nói, tùy nàng kéo mình đi. Mặc kệ nàng là vì cái gì, nhưng hành động lúc này của nàng cũng là quan tâm hẳn, hẳn tin

chắc có một ngày nàng sẽ thay đổi, sẽ đáp ứng gả cho hần.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Bị nhìn trúng rồi

Niên Khai Diễm hồi phủ lập tức lấy mấy thứ linh tinh mình mua treo đầy trên người Lương Tuấn Hy xuống, chạy đi tặng Hứa Bộ Nam. Lương Văn Kha giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, để đại ca hần mang đồ vất vả như vậy lại một món cũng không tặng cho đại ca hần. Đúng là vô lương tâm!

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Đến tối, Thủy gia bày yến tiếp đãi mọi người trong tiêu cục, Thủy thượng thư ngồi ở chủ vị liên tục ha hả cười kính rượu. Thủy phu nhân cũng vui vẻ cười đến tít mắt nhìn Hứa Bộ Nam.

“Lão gia, xem ra nữ nhi nhà chúng ta rất thích Hứa công tử.”

“VẬY phu nhân xem xem nên gả ai cho hần mới tốt.” Thủy thượng thư ghé sát bên tai phu nhân nhà mình thấp giọng hỏi. Hần có rất nhiều nữ nhi, nhưng vì để phòng ngừa vạn nhất chưa đường lui sau này cho mình nên không muốn toàn bộ đều gả cho quan gia, vì vậy hần mới chọn Hứa Bộ Nam.

Niên Khai Diễm ngồi đó nhìn đám nữ nhân mỹ mạo lâu lâu lại liếc mắt đưa tình với Hứa Bộ Nam mà trong lòng khó chịu vạn phần. Ai vậy đều xinh đẹp như thế, càng nhìn càng dễ người khác đổ kị đỏ mắt. Cũng may là hần không tham luyện nữ sắc, chỉ là đám nữ nhân này đều đoan trang thực nữ không động thủ động cước thô lỗ giống nàng a! Đây chính là đức hạnh mà hần thích, bảo nàng không lo lắng sao được!!!

Nhìn trang phục đẹp đẽ hoa lệ của bọn họ, nàng lại nhìn sang thân trang phục của mình, ngao ngán thở dài thường thụt. Bất quá nàng cũng không tiếc nuối nữa, sau chuyển áp tiêu này mới thực nữ trở lại đi, giờ thì vẫn phải như vậy.

Thủy Ảnh Tư nhìn thấy Niên Khai Diễm có vẻ không vui, hần ngồi đối diện nàng nâng ly rượu lên nói: “Niên cô nương lần đầu đến phủ đệ, tiếp đãi không chu đáo, có chỗ nào không vừa ý cứ lên tiếng a.”

“Đa tạ.” Niên Khai Diễm đưa ly rượu hướng hần kính một cái rồi nàng ngửa cổ uống hết.

Đám thiên kim của Thủy gia ai cũng che miệng bàn tán, tuy nói rất nhỏ không thể nghe được nhưng nhìn ánh mắt cũng thấy được sự khinh thường. Bất quá nàng mặc kệ họ, đôi trước nàng giống như họ, đến cùng không bảo vệ được bất kỳ người nào bên cạnh mình.

Thủy thượng thư cùng phu nhân vô cùng kinh ngạc nhìn về phía Thủy Ảnh Tư. Bọn họ vốn nghĩ hần đoạn tụ, bởi đến giờ phút này không hề có nữ nhân nào mà hần chịu nhìn một cái chứ đừng nói là chủ động trò chuyện. Bọn họ cũng thử hết không ít nữ nhân, từ tầng lớp quý tộc quan lại đến nha hoàn kỹ nữ cũng vô ích. Hôm nay hần cư nhiên chủ động rồi, không uống công bọn họ giữ Niên Khai Diễm lại làm khách a!

Thủy thượng thư cao hứng nói: “Niên tổng tiêu đầu, lệnh thiên kim quả nhiên hơn người không biết trong người đã có hôn phối?” Hần nói cũng không thấy ngại khi bản thân thực sự nhìn không thấy hơn người diễm nào, bất quá chỉ cần đề nghị từ của hần chú ý vậy liền đã là hơn người rồi.

Niên Sở Hoảng cố gắng nuốt ngụm rượu vừa uống vào trong cổ họng xuống bụng, rồi mới đáp: “Hiện vẫn chưa.” Hôn sự của nữ nhi vẫn là mối lo lắng của phu thê hần, vậy mà giờ đây là lại có người đến cầu thú a. Hần phải giải quyết thế nào mới phải?

“VẬY quá tốt rồi.” Thủy phu nhân cũng giấu không được vui sướng mở miệng nói: “Khuyến tử nhà chúng ta cũng không có. Nhìn tuổi xem như cũng tương xứng, không biết Niên tổng tiêu đầu có nguyện ý gả lệnh thiên kim đến đây hay không?”

Niên Sở Hoảng còn chưa mở lời từ chối đã nghe hai chữ ‘không được’ bay ra từ miệng của Hứa Bộ Nam cùng Lương Tuấn Hy. Mọi người đồng loạt đảo mắt dừng trên người bọn hần. Phản ứng lớn như vậy, không lẽ...

“Bộ Nam, Tuấn Hy, các ngươi thất lễ như vậy, còn không mau hướng thượng thư phu nhân bồi tội.” Niên Sở Hoảng hiểu bọn họ, nhưng cũng không nên có phản ứng như vậy, trước sau gì hần cũng từ chối cơ mà, nhanh miệng như thế làm gì =.=

Hai nam nhân bất đắc dĩ ôm quyền bồi tội trong lòng cực kỳ không cam >"<

Thủy phu nhân miệng thì nói không sao, nhưng lòng lại rất khó chịu. Niên Khai Diễm là nữ tử đầu tiên nữ tử của nàng nguyện ý bắt chuyện, bằng mọi giá, nàng nhất quyết không buông tha.

Niên Khánh Tự bật cười phá bỏ không khí quái dị nơi này: “Thủy phu nhân có điều không biết, đại ca cũng chỉ có mỗi Diễm Diễm là nữ nhi mà thôi, thế nên tuyệt không thể gả ra ngoài.”

Thủy phu nhân nghe vậy nụ cười trên môi có chút méo, “VẬY...” Nàng quay sang trượng phu, giận dỗi nói: “Lão gia, ngươi mau nghĩ cách đi, ta nhất định

phải có nhi tức phụ này.”

Thủy Ảnh Tư nhìn phụ mẫu mình một mắt tự tiểu phi uống nâng rượu lên chậm rãi thưởng thức. Hắn rất lười để ý những chuyện này, nhưng bảo hắn thú nằng...xem như cũng là một nha đầu hoạt bát có chủ kiến, đỡ hơn đám khuê nữ trong kinh thành rất nhiều. Hắn không có ý kiến!

Thủy thượng thư rất là bất đắc dĩ nói: “Chuyện này để từ bàn sau.” Tay không quên vỗ vỗ vai phu nhân nhà mình trấn an. Hắn phải nghĩ cách trước đã, bọn họ còn lưu lại mấy ngày, không vội.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang-- Vọng Thư Uyển--

Huynh đệ Niên gia cũng không có nói gì nữa. Mọi người đều trầm mặc, không khí của yến tiệc cứ như vậy mà lạnh xuống. Lúc này Thủy Ảnh Điều lại lên tiếng nói: “Niên cô nương được ca ca xem trọng như vậy, thiết nghĩ cũng là có chỗ hơn người, không biết ta có thể lĩnh giáo không?”

Niên Khai Diễm thụ sủng nhược kinh đến hầu như hóa tượng ngồi một chỗ không động, nghe bị điểm tên, mắt nàng lại nhìn đến nữ tử vừa nói chuyện. Nàng ta vận một thân phẩm hồng tuyệt đẹp, thủ công tinh xảo, làn váy bay bay để những đóa hoa nhỏ màu trắng lay động tựa như thật vậy.

Lĩnh giáo? Nàng ta biết võ công?

“Không biết Thủy tiểu thư là muốn lĩnh giáo thứ gì?”

“Chúng ta thi tấu khúc được không?” Thủy Ảnh Điều nhìn nàng bằng đôi mắt hàm tiếu. Mặc kệ nàng là được ca ca xem trọng thế nào, nhưng Hứa Bộ Nam là người nàng xem trọng, lại còn có thể để hắn vì nàng ta mà bỏ lỡ cơ hội tuyệt ý của mẫu thân. Nàng muốn biết đến cùng đã nữ này lợi hại thế nào.

Niên Khai Diễm lập tức cảm thấy mặt như bị gió lạnh thổi qua vậy, cơ mặt hoàn toàn kết băng không giải khai được. Nàng nào biết mấy thứ đó cơ chứ. Lúc trước nàng trang phục nữ, đi đứng cười nói, học bao lâu cũng chưa xong, làm sao mà học được mấy thứ văn nhã này.

Lương Tuấn Hy lại đột nhiên đứng lên nói: “Thủy tiểu thư hẳn lại rất tự tin cảm nghệ của mình, không biết tại hạ có thể vinh hạnh cùng tiểu thư tấu một khúc hay không?” Hắn biết nàng không thể, nhưng hắn có thể giúp nàng.

Thủy Ảnh Điều rất ngạc nhiên quay sang nhìn Lương Tuấn Hy. Chỉ là nhìn qua một mắt thì khinh thường bĩu môi: “Ta chỉ muốn cùng Niên cô nương tỷ thí thôi.” Một tên bản hàn không có gì đặc biệt, đã vậy còn bị mù nữa chứ, nàng xem thường.

Lương Tuấn Hy xem như nghe không ra sự xem thường của nàng, hắn mỉm cười ôn hòa nói: “Nhưng cảm nghệ của tại hạ là do Diễm Diễm dạy a. Nếu tiểu thư hơn được tại hạ liền để tiểu thư cùng nàng tỷ thí, thế nào?”

Hắn nói như vậy khiến không người dám lên tiếng. Ở tiêu cực ai mà không biết Niên Khai Diễm không tinh thông thứ này, Lương Tuấn Hy bao che nàng cũng là chuyện bình thường. Chỉ là mọi người ngạc nhiên hơn chính là Lương Tuấn Hy biết cảm nghệ, đây là chuyện lần đầu bọn họ nghe được.

Còn đám người Thủy gia lại không thể cãi. Ý của Lương Tuấn Hy rất rõ ràng, cảm nghệ của hắn là do Niên Khai Diễm dạy, mà thắng không được hắn vậy thì không thể có tư cách thi với nàng.

Thủy Ảnh Điều nắm chặt ống tay áo, hạ lệnh: “Chuẩn bị cảm.”

Mọi thứ chuẩn bị xong, hai người thống nhất một khúc nhạc rồi cùng nhau khảy. Chỉ nghe âm thanh chảy ra từ huyền cầm, lúc trong suốt thanh thúy, lúc lại bị thương khiến người kiềm không được nước mắt, quả nhiên đều là cao thủ.

Niên Khai Diễm ngờ ngác ngây ngốc nhìn bàn tay nhẹ nhàng của Lương Tuấn Hy uyển chuyển chạy trên cầm. Đến cuối cùng, hắn vuốt huyền cầm liên tục vài vòng mới kết thúc khúc nhạc để Thủy Ảnh Điều nhất thời theo không kịp.

Phải biết rằng, các nốt của cổ tranh rất rời rạc, phải rất nhuần nhuyễn mới có thể để các nốt nhạc nối liền với nhau. Thủy Ảnh Điều vốn là lựa một bài thật khó làm khó Lương Tuấn Hy, nghĩ không ra lại chính là tự làm khó mình.

Tiếp tới một vị tiểu thư khác của Thủy gia lại khiêu chiến với Niên Khai Diễm, “Ta muốn cùng Niên cô nương thi vấn đáp một chút ca từ thi phú. Sẽ không phải Lương công tử vẫn là được nàng dạy chứ?” Nàng mới không tin một lang trung biết nhiều như vậy.

Lương Tuấn Hy điềm đạm cười đáp: “Lại bị tiểu thư đoán trúng rồi, tiểu thư có bao giờ thấy một lang trung như tại hạ được gọi tên tiểu thư của mình bao giờ chưa?”

Mọi người á khẩu đáp không được. Đối với nhà khác đây chính là đặc ân, mà ở Niên gia, Lương Tuấn Hy chính là một ngoại lệ. Câu kia chính là vừa trả lời vừa khoe mẽ, lại âm thầm đánh Hứa Bộ Nam một cái, còn khẳng định chủ quyền với Niên Khai Diễm, thật đáng sợ.

Đương nhiên phần thắng lại lần nữa thuộc về hắn. Lương Vân Kha nhìn chằm chằm đại ca của mình rất lâu không nói chuyện. Hắn biết đại ca có võ công, từ nhỏ không chỉ là bá phụ dạy, nương cũng có dạy huynh đệ bọn họ. Còn về phần cầm, thi này...hắn thực sự không biết đại ca khi nào học được a!

Ván kế tiếp lại một vị tiểu thư khác bước lên nói: “Ta muốn cùng Niên cô nương đấu kỳ.”

“Vậy tại hạ lại lần nữa thỉnh giáo, còn vọng tiểu thư nương tay.” Lương Tuấn Hy cười rất tự tin. Qua không lâu hắn lại có thể thắng.

Tiếp thêm một vị tiểu thư nói: “Sẽ không phải thi họa Lương công tử cũng thay Niên cô nương đầu chứ?” Nàng không tin một tên mù có thể vẽ.

Thủy Ảnh Tư im lặng này giờ đột nhiên mở miệng nói: “Đây là phụ thân thiết yến tiếp đãi khách quý lại bị các người biến thành tỷ thí. Không nên để mọi người mất hứng nữa.” Âm thanh tuy vẫn rất ôn nhuận nhưng lại nghe ra được ý tứ cảnh cáo bên trong.

Lương Tuấn Hy quả thật vô pháp vẽ tranh, cũng may được Thủy Ảnh Tư giúp đỡ nên hấn hướng nơi phát ra âm thanh của Thủy Ảnh Tư ôm quyền khề gật đầu. Hấn thở phào một khẩu khí, lòng nhẹ đi không ít.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Lương Vân Kha vừa thấy hấn rảnh rồi liền mở miệng hỏi ra hiểu kỳ trong lòng: “Đại ca, mấy thứ này huynh lúc nào học được?” Sao hấn một chút cũng không biết a!

Lương Tuấn Hy im lặng một lúc sau mới đáp: “Là cha nương dạy ta, sẽ không phải nhị đệ không biết chứ?” Lúc hấn học những thứ này cha nương nói sẽ dạy Lương Vân Kha vào lúc khác.

Lương Vân Kha ha ha thấp giọng cười hai tiếng không đáp. Hấn đâu được dạy những thứ này, nhưng cho dù có dạy có lẽ hấn cũng học không được đâu. Hấn học được thì nhanh hơn đại ca nhưng mấy thứ này, sợ là không bằng.

“Cha nương không dạy nhị đệ?” Lương Tuấn Hy hỏi lâu không nghe được đáp trả, đôi mày cau lại không khề hờ, lặp lại câu hỏi lần nữa.

“Có lẽ cha nương thấy đệ không có thiên phú này nên không có dạy cho đệ.” Lương Vân Kha nặng nề nói ra, lại sợ đại ca khiêu nại cha nương liền nói thêm: “Đệ cũng không muốn học đâu, đại ca đừng nói với cha nương, nhớ bọn họ nhớ ra lại bức ép đệ.”

Tóm lại từ nhỏ đại ca đã rất thương yêu hấn, chỉ cần biết cha nương thiên vị liền cũng sẽ không để yên. Hấn trước nay luôn được cha nương dạy phải thương yêu đại ca, nhường nhịn đại ca. Hấn cũng biết mất đại ca không thấy, hấn là người lành lặn nhường nhịn đại ca là chuyện nên làm nên cũng không có kêu ca gì.

Lúc trước phòng vốn dĩ là của một mình đại ca, nhưng đại ca nói có thể cùng hấn ngủ một phòng, thế nên nhường phòng đó cho cha nương, còn hấn cùng đại ca lại ngủ phòng của cha nương. Bởi hấn nhiều chuyện đi nói với đại ca rằng, phòng của đại ca có một giường đẹp, lại có trướng幔, phòng cha nương không có.

“Àn.” Lương Tuấn Hy âm hàn bức ra một chữ.

Lương Vân Kha nhìn thấy đôi mày kia vẫn chưa thả lỏng, đến thở cũng không dám thở mạnh. Hy vọng chuyển áp tiêu này trở về đại ca sẽ quên đi, bởi lấy hấn hiểu đại ca, chuyện này còn chưa xong đâu. Nhưng may cho hấn là vì hấn bảo không muốn học những thứ đó nên đại ca hấn cũng không mang chuyện này đi hỏi.

Lúc này yến tiệc lại một lần tràn ngập ti trúc thanh, đám vũ cơ lại đứng ở trung ương biểu diễn vũ khúc. Mọi người đều nhìn đám vũ cơ xinh đẹp đến không nháy mắt. Chỉ ánh mắt của Niên Khai Điền không rời khỏi huynh đệ Lương gia, nói chính xác hơn là Lương Tuấn Hy.

Mà huynh đệ lương gia đều là trầm mặc không có tâm trạng thường nhạc thường vũ, đều chìm trong tâm tư của bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 34: Lễ vật tâm đắc nhất

Sáng ngày kế tiếp, Niên Khai Điền vừa thức dậy đã bị Thủy Ảnh Tư kéo ra ngoài thành tản bộ. Nàng nhìn nhìn hấn bữu môi hỏi: “Người muốn mang ta đi đâu?”

“Đi dạo mà thôi, Niên cô nương không cần khó chịu với tại hạ như vậy.” Khóe môi khề nhếch lộ ra dáng cười tỏa nắng của Thủy Ảnh Tư khiến không ít phụ nhân nữ giới có mặt ở đây đỏ mặt cúi đầu.

Nếu không phải đề nghị đột nhiên của mẫu thân hấn nàng có cần khó chịu như vậy không? Lại nói hấn không phản đối lại còn mang nàng đi dạo, khác nào là đáp ứng ý nguyện của mẫu thân hấn đâu.

Càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, nàng thanh thanh khí khí mang theo chút tò mò hỏi: “Không phải đâu, sao người một chút cũng không quan tâm vậy?” Dù gì cũng là chung thân đại sự của mình, sao nhìn hấn lại bày cái dáng vẻ như ‘tùy phụ mẫu an bài’, hấn không có chút chủ kiến gì sao?

“Quan tâm? Cái gì a?” Thủy Ảnh Tư vẫn rất thông thả thả cước bộ như bản thân hấn thực sự chẳng hiểu nàng hỏi gì. Âm thanh thả ra còn không có chút hiểu kỳ hay mang theo bất kỳ tâm trạng nào để người hoài nghi không biết hấn có thực sự quan tâm đến chung thân đại sự của mình hay không.

“Chuyện thượng thư phu nhân nói đêm qua a. Ngươi thực sự một chút phản đối cũng không có?” Niên Khai Diễm dừng cước bộ, dùng ánh mắt cực kỳ khó hiểu nhìn hần.

Thủy Ảnh Tư xoay người, bước lại về bên cạnh nàng, nhân thần nhìn thú vị nhìn chăm chăm nhuyển tiên đang bị nàng xoay trên tay: “Ta cảm thấy cũng rất tốt, thế nên không có ý kiến gì nữa. Nếu Niên cô nương có ý kiến gì liền có thể nói cùng ta.”

“Ta cùng ngươi vừa quen không bao lâu...làm sao có thể...”

Lời của Niên Khai Diễm có chưa dứt đã thấy Thủy Ảnh Tư lắc đầu: “Hóa ra Niên cô nương là sợ sau này chúng ta không hòa hợp sao?” Hần đảo mắt một vòng như suy nghĩ thứ gì đó lại nói: “Kỳ thực tại hạ rất dễ tính, không khó chung đụng đâu.”

Niên Khai Diễm mỉm cười rất muốn cắn ngươi, “Ta không nói thứ này.”

Đôi mắt phượng của mỡ nam nhân chớp chớp thiên chân vô đối nhìn nàng. “VẬY...là thứ gì?”

Nàng ngửa đầu lên trời liên tục hô hấp điều tức hô hấp, sau cùng mới đáp: “Ta là độc nữ, muốn thú ta liền phải ở rể, có biết không?” Ý nàng là không thể để Niên gia tuyệt hậu được.

Kể ra nàng cũng rất tốt số, phụ mẫu tuy có nói đến chung thân của nàng nhưng vẫn là để nàng tự ý quyết định. Nghe âm thanh của Thủy phu nhân đêm qua liền biết, ‘ý ta đã quyết, miễn lộn xộn’, lại nhìn dáng vẻ của Thủy thượng thư chính là bộ dáng ‘toàn bộ nghe theo nàng’, vậy chẳng phải Thủy Ảnh Tư không tốt số sao?

“Vậy thì không cần lo lắng, chẳng phải Niên phó tiêu đầu cũng có hai nữ nhi sao?” Thấy được đôi mắt tròn to như cá chết của nàng, Thủy Ảnh Tư còn bổ sung: “Đêm qua hần uống say ta vô tình nghe hần lầm bầm một mình với thế tử đã mất.”

Niên Khai Diễm cau gắt một câu: “Nhưng phụ thân ta là trưởng tử, ngươi muốn thú thế liền tìm hai vị đường tỷ muội của ta đi.”

Mắt hần đầy thú vị nhìn nàng, hiếu kỳ hỏi: “Các nàng cũng có bộ dáng như Niên cô nương?”

“Cái này...cũng không phải.” Niên Khai Diễm vẫy vẫy tay từ chối. Bộ dáng của nàng có gì tốt mà giống chứ, trái lại còn bị chê bai thô lỗ tục tũn nữa kia.

Khi nàng vẫn còn muốn khen ngợi hai vị đường tỷ muội của mình thì thư đạt lễ, miệng vừa há đã bị hần ném một câu vào mặt.

“Vậy thì không cần, tại hạ vẫn cảm thấy Niên cô nương tốt.”

Niên Khai Diễm tức đến không nhẹ liên tục vỗ ngực thuận khí, cũng không tiếp tục cùng hần nói nữa. Nàng xoay người bước đi. Không hiểu sao, nàng vẫn có thể nói ra câu ‘kỳ thực ta đã có người trong lòng rồi’, nhưng đến miệng lại cảm thấy có cổ cảm giác kỳ lạ ngăn lại. Dường như tâm nàng có chút thay đổi, để nàng nói không ra lời kia.

Tóm lại hôn sự này phụ thân nhất định không đáp ứng đâu. Nàng cũng không cần thiết tiếp tục cùng hần đòi co. Chuyện trước mắt chính là nhanh nhanh trở về Lan Châu gặp tiểu đệ đệ sắp xuất thế thôi.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển-- -

Lúc này chân nàng đột nhiên dừng ở một y trang to lớn trang cách mình chỉ vài bước chân. Bên ngoài y trang này có trưng bày một kiện nam phục bạch sắc tú ngan tuyến vân vân, các đường biên đều là đậm hơi sắc nhìn rất quý khí.

Ngày đầu tiên đến kinh thành nàng liền đã thấy nó rồi. Lúc đó nàng nghĩ nếu là để Lương Tuấn Hy vận nhất định sẽ rất bắt mắt. Thiết nghĩ hần vì nàng hai đời, nàng cũng nên mua chút gì đó tặng cho hần.

Chỉ là lúc cùng thượng thư bước vào hỏi giá mới biết, kiện y phục kia tính bằng hoàng kim. Đừng nói là hiện tại tiêu cực đang khó khăn, chính là lúc trước nàng cũng không có bạc mà mua. Bóp bụng thắt eo, tiết kiệm keo kiệt thì chỉ ít cùng phải mất hơn nửa năm nàng mới có thể mua được.

Thế nên đến hiện tại nàng vẫn chưa chọn được món lễ vật nào tặng hần. Có lẽ do mắt đầu tiên của nàng đã nhìn trúng kiện y phục này cho hần, nên những món khác nàng nhìn không hợp nhãn, vẫn là cảm thấy cái này mới hợp với hần, và chỉ có hần mới đủ tư cách vận.

Mà điểm tiêu nhị nơi này cũng có nói với nàng, y phục ở đây chỉ có một tuyệt không có hai nên sẽ không bị trùng lặp. Lại nói thêm tơ tằm gấm vóc đều là thượng hạng, chính vì vậy giá thành rất cao, trước nay người ghé vào nơi này cũng chỉ có quý tộc quan lại mà thôi.

Thủy Ảnh Tư thấy Niên Khai Diễm nhìn chăm chăm y trang, hần nhếch môi nói: “Thích liền vào xem đi.”

“Ta...không có thích.” Niên Khai Diễm cúi đầu dối lòng nói ra một câu. Trong y trang đó, kiện y phục nào cũng đắt, bạc của nàng còn mua không nổi một cái cổ áo của y phục bên trong.

Thủy Ảnh Tư không nói nhiều đã bước đến đó, rồi bước vào bên trong, cũng không quên nhìn Niên Khai Diễm nói: “Đến đây xem đi!”

Hắn vừa bước vào đã thấy có không ít người chạy đến cúi người chào rất khấp nép. Niên Khai Điềm nhìn không được thăm thán một câu: Quả nhiên làm quan thật tốt, hôm trước nàng bước vào cũng không được tiếp đãi nồng hậu như vậy.

Âm thanh hắn to lớn như vậy khiến mọi người chung quanh đều nhìn về phía Niên Khai Điềm. Chẳng phải công tử Thủy gia không gần nữ sắc sao? Nữ nhân này ăn mặc quái lạ, còn có thể tiếp cận được hắn?

Niên Khai Điềm bị nhìn đến lạnh sống lưng, nuốt ngum nước bọt, dẫn lòng bản thân đi cùng hắn tuyệt đối không phải vì tham bạc. Vì thế vừa bước vào nàng liền hỏi: “Người muốn mua y phục?”

“Đây là đồ cưới của gia mẫu tại hạ, thiết nghĩ gia mẫu cũng yêu thích Niên cô nương, vậy tùy tiện chọn vài bộ là được.” Thủy Ảnh Tư nói xong, bước qua ghé một bên ngồi xuống, phe phẩy chỉ phiến trong tay, bày thái độ ‘ta đây là chủ nhà’.

Đám người ở đây lập tức biết nàng là ai. Bọn họ nhớ rõ nàng, bởi y phục của nàng không giống bất kỳ ai, mà hôm đó bước vào chỉ nhìn mỗi một kiện nam phục bên ngoài. Lúc nàng đi ai cũng bàn tán nói nàng không có bạc cũng bắt trước người bước vào nơi này.

Hôm nay lại được công tử đích thân dẫn vào, lại còn chính miệng nói là phu nhân thích nàng, vậy chẳng phải là nữ chủ tử tương lai sao? Cũng may hôm qua tuy không đón tiếp nồng nhiệt nhưng cũng không có bày thái độ cho nàng xem a!

Nhất định là hôm qua nàng nhìn kiện nam phục kia là muốn âm thầm mua tặng cho công tử rồi. Chương quý nghĩ như vậy thầm vỗ đầu mình tự trách bản thân có mắt không thấy thái son. Lúc này khúm núm trước mặt Niên Khai Điềm nói: “Niên tiểu thư, người hôm nay đến có phải vẫn là muốn mua kiện đó không?” Mắt cũng không dám liếc ngang liếc dọc sợ làm công tử nhà mình mất đi bất ngờ.

Niên Khai Điềm hơi nhăn mặt, có chút bối rối xua xua tay: “Không cần, không cần, ta không có muốn mua gì hết!” Bạc đâu mà mua, lại nói nếu nhận lễ vật này khác nào đáp ứng gả đâu, nàng mới không muốn!

Nói thật, thái độ cùng ngữ điệu của Thủy Ảnh Tư để lòng nàng có một cổ cảm giác khó diễn tả thành lời. Nàng đến cổ áo đều mua không nổi, thế mà hắn có thể thông thả nói ‘tùy tiện chọn vài bộ là được’, tuy biết hắn không phải chê bai nàng hay khoe của nhưng nàng vẫn có chút như bị người đánh mặt.

“Còn ngại cái gì?” Thủy Ảnh Tư nâng mắt lên nhìn nàng một cái lại tiếp tục thưởng thức nước trà trong tay. Đúng là nữ nhân khác người, đổi lại là những người khác nhất định không hề kiên dè dặt hết rồi. Hắn cao giọng nói: “Còn không mau mang thứ Niên cô nương thích cho nàng thử.”

“Vâng vâng vâng!” Chương quý khom người vài cái, hướng một nữ nhân nói: “Còn đứng đó làm gì, mau đưa Niên tiểu thư vào trong.”

Niên Khai Điềm còn đang lúng túng muốn cự tuyệt thì bị nữ nhân kia niêm nở kéo vào trong thử y phục. Khi đứng ở trong một gian phòng to lớn, còn chưa kịp hồi thần đã thấy chương quý lên la lên lút cảm kiện nam phục nàng yêu thích bước vào, cười nói đầy siểm nịnh: “Đây là kiện nam phục tiểu thư nhìn trúng hôm qua a! Nô tài hiểu ý người nên mới cố ý mang vào đây.” Muốn tạo bất ngờ cho công tử thôi mà, vài ngày nữa chẳng phải sinh thần của công tử sao.

Niên Khai Điềm nặn ra một nụ cười nói: “Không cần không cần, ta không có mua.” Nói xong nàng lập tức bước ra ngoài.

Thủy Ảnh Tư ngồi ở trên ghế, thấy Niên Khai Điềm vừa vào đã trở ra liền thẳng thắt lưng nói: “Được rồi, hôm qua Niên cô nương giúp tại hạ, xem như đây là tạ lễ đi.” Hắn biết nàng không muốn gả nên mới không nhận nên liền lấy đây làm lý do.

“Thật sao?” Niên Khai Điềm nghe được lập tức mừng rỡ hỏi lại như thể sợ mình nghe nhầm. Phản chính nàng cũng đào không ra bạc mua, lại nói mua không được thứ nào vừa ý để tặng Lương Tuấn Hy, vậy liền như vậy đi. Mặc dù tặng người khác mà lại dùng bạc của một người khác nữa để mua có chút...thôi kệ đi, ai bảo nàng nhìn trúng nó chứ.

“Ân.” Thủy Ảnh Tư nào biết nàng nhìn trúng thứ nào, hắn tùy tiện đáp ứng.

Niên Khai Điềm nhìn thấy chương quý cầm kiện y phục kia đang bước ra, nàng vội vã chạy tới, túm tay áo của hắn lôi vào trong nói: “Ta lấy cái này, làm phiền bỏ hộp cẩn thận.”

“Được được được, nô tài lập tức làm ngay.” Chương quý vốn nghĩ không ra Niên Khai Điềm vì sao không mua, lại đột nhiên nghe câu này nên lập tức đáp ứng. Hắn cũng không quên đặt thêm một kim quan hộp với y phục vào bên trong nữa.

Nhìn bóng lưng hai người đi xa, chương quý cười hắc hắc, xem ra phu nhân không cần lo lắng cho công tử nữa rồi. Bất quá đột nhiên có một tiểu kếp thấp giọng nói nhỏ gì đó bên tai hắn để mặt của hắn đọng lại, nụ cười nhanh chóng lụi tàn.

“Cái đó...cái đó...nên làm thế nào a?”

Chương quý mím chặt môi tức giận trừng mắt tiểu hòa kếp, tiện tay cầm sổ sách đập xuống đầu đối phương một cái mạnh, “Người, sao người không nói sớm a.”

“Lúc này tiểu nhân vốn muốn nói nhưng người lại liên tục giơ tay không cho nói.” Tiểu hòa kếp chỉnh lại nón trên đầu đầy chặt vật nhấn nhó nói.

“Đề ta suy nghĩ một chút...” Chương quý nói xong đầu mày nhăn lại xoay người đi vào trong.

Chương 35: Mua y phục

Suốt một ngày dài, Thủy Ảnh Tư mang Niên Khai Điềm đến rất nhiều chỗ, thương thức rất nhiều thứ, cuối cùng hồi phủ đã là lúc mặt trời xuống núi. Nàng ôm hộp gấm vui vẻ trở về viện, muốn mang tặng Lương Tuấn Hy.

Không ngờ nhìn thấy hán ngồi ở bàn đá giữa đình, xung quanh một đám tiểu thư của Thủy gia cười cười nói nói. Nàng đứng đó nghiêng răng nghiêng lợi như muốn dùng nhãn thần trói hết đám nữ nhân này ném ra xa xa.

Thước nhi cùng Lương Vân Kha từ ngoài bước vào thấy Niên Khai Điềm trùng mắt người khác, nàng nhin không được hỏi: “Tiểu thư, đây là làm sao a?”

Niên Khai Điềm không đáp, hừ mạnh một tiếng, tức giận nàng dậm mạnh chân ôm hộp gấm bước vào phòng đóng mạnh cửa lại. Thước nhi kinh hách giật mình một cái, vội vã truy vào trong. Thật không hiểu nổi tiểu thư nghĩ thứ gì nữa, bản thân riêng tư đi chơi cùng Thủy công tử không cho nàng theo cùng rồi còn trở về sinh khí như vậy a! Không lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Lương Tuấn Hy biết nàng trở về, hần cũng quay sang nơi phát ra âm thanh hỏi: “Điềm Điềm trở về rồi sao?” Cao hứng nhất thời để hần quên mất bản thân đang ở nơi nào, thế là vấp phải chậu hoa to gần đó đâm đầu té xuống.

Lương Vân Kha nhanh chóng đỡ lại: “Đại ca không sao chứ?” Hần cũng không biết Niên Khai Điềm ăn phải thuốc nổ gì nữa. Đại ca hần chờ nàng cả ngày nàng đi chơi cùng nam nhân khác trở về cư nhiên không cảm thấy áy náy còn bày thái độ kia, nhất định là bị Thủy Ảnh Tư chọc tức rồi.

“Nàng làm sao vậy?” Lương Tuấn Hy vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra với nàng, nhưng hần biết nàng đang tức giận. Thế nên vừa đứng thẳng người lập tức lo lắng hỏi.

“Ta làm sao mà biết được.” Lương Vân Kha nhìn đám nữ nhân vây quanh đại ca mình mà thở dài thường thuyệt. Chẳng phải hôm qua còn khinh thường huynh đệ bọn hần sao? Hôm nay lại xoay quanh rồi, hần chỉ là vừa đi nhà xí một chút liền như ong bướm thấy mật không chút ngại do dự mà bay tới.

Lương Tuấn Hy cực kỳ ưu nhã hơi cúi người nói: “Các vị tiểu thư thứ lỗi, tại hạ muốn đi xem Điềm Điềm một chút, không tiện tiếp đại các vị.” Hần cùng đám tiểu thư này nói từ sáng đến giờ, phản chính các nàng không mệt nhưng hần mệt a! Lại ở phủ đệ người khác không tiện đuổi đi, cười đến miệng hần sắp toát ra rồi đây này.

Cả đám nữ nhân nhao nhao lên một lúc rồi cũng không dám làm quá mức đều khom người hành một lễ cho phải phép rồi lui ra ngoài. Đương nhiên sắc mặt cũng chẳng tốt đẹp, trong lòng đều âm thầm tính lên người Niên Khai Điềm.

Lương Vân Kha khép hờ mắt nghĩ nghĩ rồi nói: “Đại tiểu thư đã khí quá độ rồi, đại ca vẫn là không nên động vào nàng.” Thoại âm vừa dứt đã nghe bên trong phát ra âm thanh đập đồ để cả người hần hơi nhảy lên.

Thế nên Lương Tuấn Hy cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể im lặng mím chặt môi trở về phòng mà thôi. Nàng đến cùng giận thứ gì? Là kiện y phục kia không mua được sao?

Vừa vào phòng hần đã nói cùng Lương Vân Kha: “Nàng đến cùng thích kiện nào bên trong y trang đó?” Hôm qua cùng nàng dạo phố, hần thấy nàng dừng chân ở một chỗ rất lâu. Đến lúc trở về hỏi ra nhị đệ mới nói cho hần biết nàng nhìn một điểm y trang nhưng lại không biết được nàng chọn kiện nào.

Lương Vân Kha gãi gãi đầu như thật hỏi đáp: “Đệ cũng không biết, chỉ thấy đại tiểu thư đứng nhìn vào trong đó cũng không có bước vào. Lại nói trong điểm bày nhiều như vậy làm sao biết được nàng nhìn trúng món nào a!” Lúc đó hần đứng ở một bên quan sát, nên căn bản nhìn không thấy nàng là nhìn nam phục trước cửa nên chỉ nghĩ nàng nhìn vào bên trong điểm mà thôi.

“Vậy...chúng ta đến đó hỏi xem” Lương Tuấn Hy ngồi còn chưa nóng ghế đã đứng lên.

“Y trang đó thoát nhìn toàn người phú quý bước vào, chúng ta...” Lương Vân Kha không phải sợ đại ca không có đủ bạc trả, mà là sợ đại ca mang theo không đủ.

Lương Tuấn Hy khẽ cười nói: “An tâm, ta mang đủ bạc.” Hần biết rõ kinh thành là nơi nào, vì thế mang theo không ít bạc trên người. Hần vốn nói cùng bá phụ bá mẫu mang bạc của mình tiết kiệm ra giúp tiểu cục nhưng bọn họ từ chối, lại sợ đường xa phát sinh chuyện nên hần liền mang không ít bạc theo, giờ mới đủ bạc mua đồ cho nàng.

---Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Thế nên huynh đệ Lương gia lập tức xuất phủ đến y trang kia. Lúc này trong y trang rất đông người, nếu là lúc sang đa phần là quý phụ thiên kim thì giờ đây lại đa số là nam nhân. Bởi giờ này bọn họ mới có thời gian mang thẻ tử hoặc thị thiếp của mình ra ngoài dạo phố mua sắm.

Vừa thấy được huynh đệ Lương gia y phục đậm bạc thô sơ, chừng quỹ phát phát tay tùy tiện chỉ một người tiếp đãi. Nếu là bình thường họ sẽ trực tiếp xem như không thấy mà qua loa tiếp đãi nhưng hiện đã kinh qua sự kiện của Niên Khai Điem làm sao có thể dĩ mạo chi nhân như trước được nữa.

Mà hắn không muốn tiếp là do sợ hai huynh đệ Lương gia thực sự không có bạc, phí thời gian của hắn. Nhưng lại nhìn quý khí trên người Lương Tuấn Hy khiến hắn không thể nào đoán ra được đến cùng người này có tiền có gia thế hay không.

Một tiểu nhị chạy đến trước mặt Lương Tuấn Hy, mặt mày cũng không có niềm nở gì cả, “Khách quan cần giúp gì không?” Mắt hắn không ngừng đánh giá y phục rẻ tiền trên người hai huynh đệ trước mặt.

Lương Vân Kha thầm hừ vài tiếng, phục vụ thế này chẳng trách Niên Khai Điem không bước vào, phải biết nàng ở Lan Châu chưa từng bị phục vụ bằng thái độ này bao giờ. Nhưng ít nhất đám người này cũng không có khi dễ huynh đệ bọn hắn không có bạc: “Không biết người còn nhớ hôm qua có một cô nương vận y phục có chút thiên về nam tính đứng ở bên ngoài hay không?”

Trong đám này tuy nhiều tiểu nhị, nhưng hắn nhớ lúc đó tên tiểu nhị này lúc đó đứng ở phía ngoài nhìn chằm chằm Niên Khai Điem. Lại nói y phục của nàng khác người như vậy nhất định là người khác sẽ nhớ kỹ đi.

Tiểu nhị được nhắc chuyện này liền nhìn Lương Tuấn Hy nhiều vài mắt, sau đó mới đáp: “Nhớ được, không biết là có chuyện gì?” Lúc sáng chẳng phải nàng được công tử mang vào đây sao.

Nhưng hôm qua hắn nhìn thấy nàng đi cùng nam tử bị mù trước mắt này. Chỉ là do dòng người tấp nập hắn nhìn không thấy hay người là nắm tay nhau.

Lúc đó nhìn nàng ngẩng nhìn y trang hắn có chút khinh bỉ không có bạc còn ham hồ mặc y phục đẹp. Không chỉ có nàng mà rất nhiều nữ tử tiểu hộ môn cũng sẽ như vậy, nên hắn không có thấy gì lạ. Bất quá, nếu biết nàng vậy nhất định cũng là biết công tử đi?

Lương Tuấn Hy nghe được lại cao hứng hỏi: “Vậy không biết hôm qua nàng là nhìn y phục nào? Màu sắc thế nào?”

Tiểu nhị điểm cau mày nghĩ nghĩ, lúc sáng nàng bước vào quả thực có mua một kiện đi rồi. Nhưng là nữ tử bước vào y trang đều sẽ mua ít nhất năm bộ trở lên, nào có thể như nàng như cầm một bộ. Lại nói lúc sáng là chừng quỹ tiếp nàng nên hắn cũng không biết nàng là mua nam trang. Bất quá nhìn thoáng qua lúc chừng quỹ xếp y phục hình như là...

“Là bạch sắc tú ngân tuyến, biên đậm hơi sắc, vân vân.”

“Nhị đệ ngươi xem ở đây còn kiện y phục nào như vậy không?” Lương Tuấn Hy được Lương Vân Kha đỡ đến một bên ngồi xuống liền nói. Bạch sắc sao? Bất quá nàng vận bạch sắc ngân tuyến nhất định rất đẹp. Nghĩ đến đây hắn hơi nhếch môi cười.

Tiểu nhị điểm lại có chút thấp thỏm nói: “Nhưng là...y phục chỗ chúng ta có chút đắt, không biết...”

“Đắt là bao nhiêu?” Lương Tuấn Hy không để hắn nói hết liền cắt đứt. Hắn cũng không trách điểm tiểu nhị, xưa nay chẳng phải ai cũng sẽ dĩ mạo chi nhân sao. Hắn chỉ là một hạ nhân nếu không phải nàng thích hắn cũng sẽ không bước vào nơi xa hoa thế này.

“Món thấp nhất cũng là mười lượng hoàng kim.” Điểm tiểu nhị nhìn dáng vẻ không hốt hoảng không gợn sóng của Lương Tuấn Hy có chút chinh lăng. Đây là thái độ của một người có bạc nên có a, mà nhìn hắn ngoại trừ quý khí ra thì không có gì nữa rồi.

“Ân, đa tạ, nhị đệ, đi tìm đi.” Lương Tuấn Hy không nói bản thân có trả nổi hay không, chỉ đơn giản nói một câu. Câu này cũng ám ý để điểm tiểu nhị hiểu rõ.

Lương Vân Kha nhăn mặt ôm trái tim đau đớn vì đại ca vùng tay quá độ cho một nữ nhân không đáng, bước đến chỗ để y phục. Hắn đường đường một nam nhân, cư nhiên phải làm nhiệm vụ này. Thế là dưới con mắt soi mói của một đám nữ nhân hắn mím chặt môi xem xét.

Đám nữ nhân xung quanh nhìn thấy hắn tuần tú lại ti mi lựa nữ phục như vậy liền trách nam nhân bên cạnh mình vô tâm. Đến một người nghèo như vậy cũng có thể đến đây tự chọn y phục cho nữ nhân trong lòng thế mà bọn hắn không làm được vậy cho các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Người có tiền thật tốt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lương Tuấn Hy được mời thưởng thức trà trong lúc chờ đợi nên vẫn rất thông thả ngồi. Trong đầu hắn không ngừng đánh bàn tính, lần này tiêu không ít bạc, phải kiểm lại bao lâu mới đủ sinh lễ cho nàng đây. Hắn không chỉ có tiền công làm lang trung trong tiêu cục, hắn rảnh rồi còn dùng được mình hái trên núi phối được liệu mang ra ngoài bán. Đây cũng chính là lý do hắn có nhiều tiền như vậy.

Bình thường nhị đệ hấn đi theo đoàn áp tiêu thì hấn không có nhiều thời gian, nhưng lúc nhị đệ trở lại hấn liền rất rảnh rỗi. Sáng đi hái thuốc, chiều chế được. Được của hấn chế toàn bộ là chữa ngoại thương, lại nói được phương của cha rất hiệu quả nên bán rất chạy.

Mà ở Lan Châu rất nhiều thương nhân qua lại, hấn vừa bán trong các được phô, vừa bán cho đám thương nhân, nên thu về không ít bạc. Được liệu không cần bỏ vốn lại thu tiền thành phẩm, đây gọi là lời đến cười ha ha.

Lương Vân Kha cuối cùng lựa ra được một bộ y hết lời của điểm tiêu nhị mang đến chỗ Lương Tuấn Hy, mở miệng nói cắt đứt tư tự của hấn: “Đại ca, chỉ có một kiện thôi.”

Lương Tuấn Hy đưa tay ra sờ sờ chất liệu, rất mát rất mịn, “Kiện này bao nhiêu?”

“Kiện này một trăm năm tám lượng hoàng kim.” Điểm tiêu nhị lập tức đáp, mắt không ngừng quan sát biểu hiện nhàn nhạt trên mặt Lương Tuấn Hy.

“Àn, nhị đệ cũng lựa một kiện đi, lại lựa thêm cho cha nương nữa.” Lương Tuấn Hy khẽ gật đầu nói. Cũng không quá đắt, nếu là hơn ba nghìn lượng hoàng kim thì hấn chỉ mua được một kiện.

Điểm tiêu nhị vừa nghe như vậy lập tức cực kỳ háng hái giới thiệu: “Vây mời vị công tử này qua đây chọn a. Trên lầu cũng còn rất nhiều.”

“Còn trên lầu?” Lương Tuấn Hy nhướn mày hỏi. Vây có khi nào xem xốt không?

“Đúng là còn trên lầu, nhưng màu sắc như kiện y phục này đã không còn nữa.” Điểm tiêu như như thật cho biết. “Chất liệu cùng màu sắc của kiện y phục này là loại rất hiếm có, cũng là đắt nhất ở chỗ chúng ta. Chất liệu trân quý chỉ làm ra được hai kiện, mà một kiện đã bán rồi, chỉ còn mỗi kiện này thôi. Nếu không phải mấy bữa trước quên mang ra bày sợ là hôm nay cũng không còn.”

Hấn xử lý được kiện này nhất định chút nữa chương quỹ sẽ rất vui, biết đâu chừng còn tăng lương cho hấn nữa. Càng nghĩ càng cảm thấy cao hứng như bạc sắp về tay mình vậy.

Có một đôi phu phụ nghe được như vậy lập tức quay sang nhìn y phục trên tay Lương Vân Kha. Quả nhiên ngân tuyến trên nên bạch sắc rất chói mắt không hề thô tục. Thiếu phụ kia lập tức ngã vào người nam nhân bên cạnh làm nũng: “Lão gia, người ta muốn kiện đó.”

Lương Vân Kha nghe vậy lập tức ôm chặt kiện y phục vào người nhìn đôi phu phụ kia đầy cảnh giác. Đây là đại ca hấn mua cho người trong lòng, lại còn chỉ còn có một, làm sao có thể để người khác nói thích là có thể cướp được. Chỉ là nghe điểm tiêu nhị nói như vậy, hấn nhớ hôm qua còn có một kiện phục y hết như vậy bày bán ở ngoài điểm, chỉ là nó của nam.

Không lẽ Niên Khai Diễm là muốn...đột nhiên lòng hấn chưa xốt nhìn đại ca, thực sự không đáng a!!!

Chỉ thấy nam nhân được gọi là lão gia kia vỗ vỗ tay thiếu phụ, mang theo nụ cười bước đến chỗ của huynh đệ Lương gia, hảo thanh hảo khí nói: “Nhị vị công tử này, thật xin lỗi, là tiện nội thích kiện y phục này nên lão phu mới mạo muội thỉnh nhị vị nhường cho, không biết có được không?”

Lương Tuấn Hy không đứng lên, mà chỉ hướng mặt đến chỗ phát ra âm thanh lễ phép nói: “Thật không dám giấu, bằng hữu của tại hạ cũng rất yêu thích, lại chỉ còn một kiện thực sự tại hạ không thể nhường.”

Nghe âm thanh hấn cũng đoán được đại khái tuổi tác cùng trình độ của hai người trước mặt. Chỉ là nếu như có thể được hấn cũng sẽ nhường, nhưng đây là nàng thích, nàng nhìn rất lâu rồi!

Thiếu phụ kia trề môi dầm chân giận lẫy: “Lão gia...”

“Được rồi được rồi.” Trấn an thiếu phụ xong, nam nhân đó lại nhìn Lương Tuấn Hy thăm đánh giá một phen: “Hay là như vậy, lão phu đồng ý bỏ ra gấp ba lần giá mua lại từ chỗ người, được không?” Nhìn y phục cũng biết không phải tầng lớp cao quý, nếu là bỏ ra gấp ba hấn là đáp ứng đi.

“Thật xin lỗi không thể.” Lương Tuấn Hy hàm tiếu lại nói: “Chỉ là nghe âm thanh trong trẻo êm tai biết được phu nhân đây tướng mạo thiên tiên thoát tục, thiết nghĩ nếu vận phần hồng sắc sẽ đẹp hơn rất nhiều.” Một nam nhân xưng lão phu ôm được một nữ nhân âm thanh mị hoặc như vậy bên người vậy nhất định là thị thiếp rồi. Mà dung mạo có thể để người mê luyến nhất định cũng thuộc loại quyến rũ, vậy phần hồng sắc chẳng phải rất hợp sao?

Nam nhân kia lập tức hiểu được ý tứ của Lương Tuấn Hy. Đây là không muốn nhường ngược lại khen thị thiếp hấn xinh đẹp, mà trước nay mọi người luôn có suy nghĩ rằng ‘dung mạo đẹp sẽ đi đôi với trái tim trong sáng’, tức ám chỉ một người đẹp sẽ không đoạt đồ yêu thích của người khác. Nói cách khác nếu nàng ta đoạt liền sẽ tự nhân bản thân không xinh đẹp.

Thiếu phụ vừa nghe như vậy lập tức e lệ nép vào bên người nam nhân. Nam tử này miệng lưỡi như vậy, hấn làm sao biết nàng xinh đẹp a. Bất quá là nữ nhân ai lại không muốn được khen xinh đẹp chứ.

“Lão gia, chúng ta lên lầu thôi, người ta muốn có một bộ phần hồng.”

“Được được.” Nam nhân kia hướng hai huynh đệ nói: “Vây lão phu không phiền nhị vị nữa, cáo từ.” Dứt lời cũng liền ôm eo nhỏ của thiếu phụ cùng lên lầu.

- --Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Mọi người nghe thấy đều chất lưỡi chê bai Lương Tuấn Hy ngu ngốc. Người ta ra giá gấp ba cũng không chịu bán, đáng đời suốt đời nghèo khổ.

Mà cách nghĩ của đôi phu phụ kia cũng trùng khớp với ý nghĩ của Lương Tuấn Hy. Hắn lại đưa tay lấy y phục ôm ở bên người, giục Lương Vân Kha: “Mau đi chọn đi.”

“Ta, ta không chọn, hay ta cho chọn đại ca được không?” Đại ca luôn sẽ yêu thương hắn như vậy, mua cho mọi người rồi đến cuối cùng không mua cho mình. Thử hỏi như vậy hắn làm sao dám nhận.

“Ta không cần, mặc đẹp cũng chẳng nhìn được.” Lương Tuấn Hy lắc đầu cự tuyệt.

“Vậy mua cho cha nương thôi, ta cũng không cần.” Lương Vân Kha nói xong xoay người bước lên lầu. Điểm tiêu nhị lập tức bước theo Lương Vân Kha.

Lương Tuấn Hy còn muốn nói gì đã nghe âm thanh ly khai liền nuốt trở về. Tay hắn vuốt ve kiện y phục trong lòng, đầu liên tục liên tưởng đến dáng vẻ cao hứng của Niên Khai Diễm.

Chương quỹ từ trên lầu vừa tiễn khách nhân xong không lâu đứng đó nhìn thấy một màn biết được đây là khách hàng phóng khoáng cũng không quên giới thiệu: “Vị công tử này, ta là chương quỹ của nơi này a! Nhìn thấy người mua kiện y phục này ta mới nhớ ra chỗ chúng ta còn một kiện phục sức phối với y phục này, không biết người có muốn mua cùng không?” Miệng thì là hỏi nhưng kỳ thực tay đã mang hộp đựng phục sức đến trước mặt Lương Tuấn Hy rồi.

Biết rõ hắn không thấy nhưng chẳng phải hắn còn mang đệ đệ mình đến xem sao, “Người không cần đáp vội, đợi vị công tử kia xuống liền có thể nhờ bình phẩm cũng không muộn.” Tay hắn mở hộp tiện thể để đám khách nhân chiêm ngưỡng khen ngợi để lấy được thiện cảm của Lương Tuấn Hy.

Lương Tuấn Hy thầm khen chương quỹ này biết làm ăn, “Được.” Đã mua hắn phải một bộ, không phải sao?

Lát sau Lương Vân Kha bước xuống, tay cầm hai kiện y phục, đến trước mặt Lương Tuấn Hy: “Đại ca, xong rồi!”

“Không mua gì?” Lương Tuấn Hy không để ý hắn mà chỉ chăm chú nhăm nháp ly trà thơm ngon vừa được chương quỹ đổi trên tay. Làm người có tiền thật tốt, nếu có thể hắn cũng muốn nâng được đãi ngộ này. Vậy hắn liền phải cố gắng hơn rồi!

Lương Vân Kha không muốn nói đến vấn đề này nên đáp phi sớ vấn: “Bạc của y phục này, ta cũng muốn góp một chút.” Hắn theo đoàn áp tiêu nên tiền công cao hơn đại ca rất nhiều. Chỉ là đại ca còn bán được nên hắn mới theo không kịp mà thôi.

Lương Tuấn Hy im lặng suy tư một lúc mới nói: “Được, vậy mua thêm phục sức phối với y phục đi.” Sau đó chỉ chỉ hộp trước mặt hỏi: “Nhị đệ cảm thấy phục sức này có hợp với y phục ta mua cho Diễm Diễm không?”

Lương Vân Kha nào biết nhìn mấy cái này, “Ta làm sao mà biết cái này, nhưng này giờ nghe không ít người khen a.” Lúc này ở trên lầu hắn nghe không ít người nói đến kiện y phục bạch sắc ngân tuyến cùng phục sức, thiết nghĩ là cái này đi.

“Àn.” Lương Tuấn Hy đứng lên nói: “Chương quỹ, tính tiền.”

Chương quỹ mang ý cười đầy mặt chạy đến đích thân phục vụ, cẩn thận bỏ hộp, tính toán qua tiền rồi tiễn hai huynh đệ Lương gia rời đi. Trong lòng hắn tám tấc thần, y phục kia đáng lý là một đôi nhưng giá cả quá cao phu nhân lại không có bán riêng lẻ. Nếu không phải là nữ nhân lúc sáng được công tử mang đến hắn cũng không có bán đâu, mà bán xong mới nhớ là còn một kiện trong kho.

Mà chính vì giá quá đắt nên mới không bán được, tuy là hai kiện này cũng vừa mang về được chừng bốn ngày thôi đã có không ít người hỏi đến. Hiện bán xong rồi, hắn cũng cảm thấy an tâm không ít. Hắn vốn còn nghĩ xem có nên mang kiện này sang chỗ công tử để công tử tặng nữ nhân kia hay không, ai biết lúc này lại có người đến mua.

Chỉ là công tử mặc kiện y phục kia, lại có một người khác mua một kiện nữ...điều này nếu là mặc lên rồi đụng nhau trên đường...Mà thôi đi, có lẽ là hắn nghĩ quá nhiều thôi, nhìn đôi huynh đệ nhà kia cũng biết không phải người kinh thành, biết khi nào mới gặp mặt.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Mọi người nhớ ủng hộ ta bằng cách ... nhé >^ cái quy định khi khô nó không cho ta viết ra nhưng mọi người hiểu mà ha ☐

Cám ơn mọi người đã tạo động lực cho ta edit viết truyện và duy trì web

Tiểu kịch trường:

Lương Tuấn Hy ngồi trên ghế giữa y trang, bắt chân chữ ngũ bộ dáng phú nhị đại chỉ đồng chỉ tay: “Cái này, cái kia, cái đó, và cả cái đó nữa, tất cả ta đều muốn. Ta đều mua hết mang về cho Diễm Diễm.”

Lương Vân Kha chạy tới chạy lui vãi mồ hôi lấy đồ như sai vặt.

Luna nương từ đầu đó xuất hiện, mặt đen thui, tay cầm quạt gỗ thật mạnh vào đầu mỡ phú nhị đại nào đó quát: “Ngươi còn khoe mẽ trước mặt ta, ta liền cắt vai nam chủ của ngươi.”

Thật sự khóc không nên lời, ta đây tiêu hết bạc vào 11.11 cho taobao mà tên nào đó còn vung tiền như nước như thế này trước mặt thử hỏi làm sao chịu nổi T_T lão thiên gia thật bất công a...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ăn nhảm thuốc nổ rồi

Niên Khai Diễm vừa về phòng liền ném hộp lễ vật lên giường tức giận, ngồi mạnh xuống khoác tay trước ngực hậm hực mấy tiếng. Nàng vát và chọn lễ vật cho hấn, hấn lại ở đây trên hoa ghẹo nguyệt.

Thước nhi bước vào mở miệng khuyên nhủ: “Tiểu thư a, có phải Thủy công tử chọc phải ngươi không?” Đi chơi về còn sinh khí, lần đầu tiên nàng thấy được a!

Niên Khai Diễm càng giận hơn, chân nhấc lên một cái, bực để hài bên dưới giường bay lên lại rơi xuống. Thước nhi nhanh tay chụp lại, kết quả bực để hài không sao nhưng nàng lại hoa lệ tiếp đất tạo nên âm thanh chấn động lớn.

“Đây không phải phủ chúng ta a! Tiểu thư người đến cùng là vì sao a?” Nhỡ là hư hại thứ gì đó chẳng phải lại tốn bạc bồi thường hay sao.

Niên Khai Diễm nghe vậy cũng nén nộ khí xuống, quay người sang một bên lạnh lùng nói: “Không có gì.”

Thước nhi nhăn mặt đứng lên, đặt lại bực về vị trí cũ. Vừa ngừng đầu nàng lại nhìn thấy được một góc lóe sáng lộ ra trong hộp Niên Khai Diễm vừa mang về. Nàng hiếu kỳ, lật hộp trở lại mở nắp lên xem, nhìn không được mở miệng thán: “A, tiểu thư, người là đi mua thứ này a?”

Niên Khai Diễm hừ một tiếng không đáp. Lương Tuấn Hy đáng chết, uống công nàng đi mua đồ cho hấn, thế mà hấn, hấn lại, lại dám...nghĩ lại một màn khí này thì càng tức hơn, hỏa khí vô hình vòng vo chuyển trong ngực để nàng không suy nghĩ được gì nữa.

Thước nhi chạy đến trước mặt nàng, lắc lắc ngân quan hoa lệ trong tay: “Người là mua cho ai? Hứa sư huynh?” Niên Khai Diễm quay đi nơi khác nàng lại chạy sang đó hỏi: “Hay là lễ vật sinh thần của Thủy công tử?”

Cả hai đều không đúng, Niên Khai Diễm đá văng hài trên chân ra nằm xuống giường. Hộp đựng y phục cũng bị nàng đá xuống chân.

Thước nhi thấy vậy khom lưng lấy y phục ra xếp gọn cho lại vào hộp, ngân quan cũng đặt vào rồi đặt vào bọc y phục của Niên Khai Diễm. Đến cùng tiểu thư đang giận thứ gì, sao lại không nói với nàng, nàng nào phải đầu xỏ chọc giận tiểu thư đâu chứ.

Đột nhiên nhớ ra gì, nàng thanh thanh khí khí chạy đến bên giường nói: “Tiểu thư a, người biết gì không? Đám thiên kim của Thủy phủ hôm qua chẳng phải là quý lady Hứa sư huynh sao, hôm nay đột nhiên lại vậy Hy ca không buông a!”

Niên Khai Diễm nghe được thì có phản ứng, xoay người, hỏi: “Vì sao?” Rõ ràng hôm qua còn nhìn hấn không vào mắt hôm nay lại quán lấy là thế nào? Không lẽ kinh thành này không có nam nhân sao?

“Là do đêm qua Hy ca thay tiểu thư xuất mã, bộc lộ tài năng vì vậy hôm nay đám thiên kim kia đều bám lấy hấn.” Thước nhi nói như người được hoan nghênh là mình vậy, cười đến vô cùng đắc ý.

“Hừ!” Một âm thanh vừa mạnh vừa chua bay ra từ cái miệng nhỏ nhắn của Niên Khai Diễm. Sau đó nàng xoay người nhắm mắt lại không thèm lưu ý Thước nhi nữa.

Thước nhi không hiểu bĩu môi nói: “Hy ca được hâm mộ vì sao tiểu thư lại không thích a! Rõ ràng người nào thích hấn, vậy thì có gì mà không thích.”

Vốn muốn dùng gỏi ném Thước nhi nhưng đột nhiên nàng cảm thấy có gì đó không đúng nên thu hồi ý nghĩ kia.

Đúng a! Nàng đột nhiên vì sao lại giận như thế? Nhưng nghĩ lại nhìn thấy hình ảnh hấn được đám nữ nhân vây quanh nàng rất khó chịu, cứ như bị người lấy mất đồ của mình vậy, rất không thể chấp nhận được.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lại qua một buổi sáng, Niên Khai Diễm vừa mở cửa đã thấy Lương Tuấn Hy đứng ở trước cửa phòng. Nàng không vui lách qua hấn bước đến chỗ khác.

“Diễm Diễm!” Lương Tuấn Hy nghe âm thanh mở cửa đã gọi nàng một tiếng. Chỉ là cảm thấy có gió lướt qua mình, hấn biết nàng lướt qua mình, người

cũng xoay lại nhưng lại không xác định được phương hướng của nàng. “Nàng vì sao giận ta?”

Thái độ này thập phần chính là giận hờn rồi. Lúc trước nàng vẫn thường đối xử với hắn như vậy, chỉ là từ lúc nàng hôn mê tỉnh lại liền có chút khác, hôm nay vì sao lại tiếp tục giận? Hắn nghĩ nghĩ bản thân nào có làm gì để nàng giận a?

Thước nhì tốt bụng giúp hắn chỉnh đúng hướng Niên Khai Điềm đang đứng, nhỏ giọng nhắc nhở: “Hy ca, tiểu thư ăn nhầm thuốc nổ rồi. Từ hôm qua trở về cũng không có mở miệng nói chuyện với ta a!”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang-- Vọng Thư Uyển--

Lúc này Thủy Ảnh Điều bước đến, nha hoàn sau lưng nàng ta cầm một lồng thức ăn, “Lương công tử sớm như vậy đã thức dậy a!” Ánh mắt hàm tiếu nhìn Lương Tuấn Hy, xem như không thấy Niên Khai Điềm trực tiếp bước đến chỗ hắn.

“Thủy tiểu thư.” Lương Tuấn Hy lịch sự gọi một tiếng, lúc này Lương Vân Kha không ở không người đưa hắn bước đến chỗ nàng. Hắn càng cảm ghét đôi mắt này hơn, nếu ở trong Niên phủ sẽ không cảm thấy gì nhưng hễ bước ra khỏi Niên phủ là y như rằng cực kỳ bất lợi.

Thủy Ảnh Điều dừng cước bộ đến bên cạnh Lương Tuấn Hy, âm thanh dịu dàng như nước vang lên: “Ta cố ý cho người làm chút điểm tâm, Lương công tử nhân lúc còn nóng mau ăn đi.” Nàng chính là biết hắn lưu tâm Niên Khai Điềm nên cố ý làm như vậy. Nữ nhân kia không lưu ý hắn thì càng tốt, nàng có cơ hội rồi. Qua lần trước, phụ mẫu cũng rất thích hắn, nàng không tin không bắt được hắn thú mình.

Hôm qua nàng có bảo hắn gọi tên nàng mà hắn cứ từ chối mãi. Nàng với Niên Khai Điềm nhìn lướt qua cũng biết nàng hơn hắn, đáng tiếc hắn nhìn không thấy, thế nên nàng mới phải hạ mình như vậy. Trên quan trường biết bao nhiêu người muốn thú nàng, nhưng phụ thân nói qua nàng có mấy tỷ tỷ đã gả rồi, nàng nên tìm thương nhân hoặc người trên giang hồ vậy sau này mới dễ bảo trụ Thủy gia.

Lúc đó nàng ám ức lắm, lý nào không để nàng gả quan nhân, gả đám người thô tục kia nàng mới khinh thường. Từ lúc Niên gia tiêu cực đến, nàng cũng không cảm thấy như thế nữa. Đâu phải chỉ có quan gia mới có thể nhe nhả. Lúc đầu nàng nhìn trúng Hứa Bộ Nam, đáng tiếc tên đó lại không có sở thích như nàng. Sau lại thấy được Lương Tuấn Hy xuất sắc như vậy, đương nhiên là chọn hắn rồi.

Hứa Bộ Nam cũng từ trong phòng bước ra, thấy được một cảnh này càng không thích Lương Tuấn Hy hơn nữa. Hừ từ trong mũi ra một tiếng thật khê, “Sur muội, Hy huynh, Thủy tiểu thư.” Chào xong hắn bước đến chỗ Niên Khai Điềm hỏi: “Hôm qua cả ngày sur muội đã đi đâu a, ta tìm mãi vẫn không thấy.”

“Thủy công tử mang muội xuất phủ dạo.” Niên Khai Điềm thờ ơ nói xong liền bỏ đi. Ăn điểm tâm, còn là loại cố ý làm? Lương Tuấn Hy đáng chết, cho hắn ăn đến ghen đi, tốt nhất lưu lại Thủy phủ luôn đừng theo nàng trở về nữa.

“Điềm Điềm!” Nghe được âm thanh bước chân của Niên Khai Điềm mỗi lúc một xa, Lương Tuấn Hy càng lo lắng vội theo gọi. Sau đó hắn nói cùng Thủy Ảnh Điều: “Tạ qua Thủy tiểu thư, tại hạ không đối.” Tay nắm chặt thành quyền đặt ở trước bụng, đôi mày kiếm cau lại không thấy được khoảng trống, lúc này hắn chỉ mong Lương Vân Kha mau trở về thôi.

Hứa Bộ Nam lại có chút cao hứng nói: “Sur muội có ta, Hy huynh không cần lo lắng.” Câu này chứng tỏ là chọc tức Lương Tuấn Hy.

Sau đó hắn hướng Thủy Ảnh Điều nói: “Tại hạ cáo từ.” Xong liền nhắc chân đuổi theo Niên Khai Điềm.

Thủy Ảnh Điều nhìn Niên Khai Điềm rời đi lòng đầy đắc ý cười: “Thiết nghĩ Lương công tử đứng đây cũng lâu rồi, chỉ bằng cùng ta đến bàn ngồi đi.” Không để Lương Tuấn Hy đáp ứng nàng phân phó nha hoàn bên người: “Mau đến đỡ Lương công tử đi!”

Kỳ thực nàng muốn tới đỡ hắn nhưng lại kiêng kỵ nam nữ hữu biệt chọc người đạo tam thuyết tứ. Nàng nói cùng phụ mẫu rồi, nhìn huynh đệ hắn có lẽ ở tiêu cực cũng kham khổ đi, nếu là để phụ mẫu nàng mở miệng nhất định hôn sự này đảm xong. Ai mà không muốn gả đến Thủy gia nàng chứ.

Hai nha hoàn của Thủy gia lập tức ứng tiếng, sau đó mỗi người một bên bước đến bên người của Lương Tuấn Hy: “Lương công tử, để nô tỳ đỡ người.”

Lương Tuấn Hy lui về sau ghét bỏ nói: “Không cần, tạ qua hảo ý của Thủy tiểu thư.” Trong lòng hắn lúc này rất loạn, vừa muốn nhị đệ mau trở về, vừa muốn đuổi theo nàng, vừa nghĩ xem bản thân đã làm gì sai khiến nàng giận.

Lương Vân Kha cuối cùng cũng từ ngoài chạy vào, miệng còn há to thở hồng hộc. Do lúc nãy có người trong đám huynh đệ nhiễm bệnh gọi hắn rồi đi. Hắn chẩn bệnh khai đơn phương xong lập tức chạy trở về vì không an tâm đại ca đứng ở đó.

Hôm qua nhìn thấy thái độ của Niên Khai Điềm liền biết nàng ta ăn nhầm thuốc nổ rồi. Nếu là sáng nay tìm chỗ trú ẩn chẳng phải là đại ca hứng trọn sao. Mà đại ca lại cố chấp, sáng sớm đã đứng ở trước cửa phòng của nàng ta nói thế nào cũng không ly khai, cứ như sợ nàng ta sẽ như hôm qua đi cả một ngày vậy.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc, Lương Tuấn Hy có chút gấp gáp nói: “Nhị đệ, vừa trở về sao?”

“Ân.” Lương Vân Kha cố gắng điều chỉnh lại hơi thở của mình, nhìn xung quanh xem Niên Khai Điềm thức giấc chưa. Đáng tiếc để hắn thấy được khăn trương treo đầy mắt của đại ca, đây chứng tỏ là đã bị mang ra phát tiết sao đó bị bỏ lại rồi.

Thủy Ảnh Điều mím môi nhìn Lương Vân Kha, lúc sáng là nàng cố ý sai người mua chuộc người trong tiêu cực để gạt hắn đi, thế mà nhanh như vậy đã trở lại rồi. Bất quá không tiện thể hiện sắc mặt, “Nhị vị công tử cũng đến đây dùng điểm tâm đi, nhìn Lương nhị công tử vất vả như vậy a!”

“Phải a đại ca, ngồi...ngồi ăn điểm tâm trước đi.” Có mắt nhìn đều thấy được Thủy Ảnh Điều đối xử với đại ca tốt hơn Niên Khai Điều, thế nên hắn quyết định chọn theo phe nàng ta, tác thành đại ca với nàng ta.

“Điều Điều ra ngoài rồi, nhị đệ mang ta tìm nàng đi!” Lương Tuấn Hy chính là muốn nói câu này, nhưng lại nghe được âm thanh thờ dốc của Lương Vân Kha khiến hắn nói không ra miệng. Mím môi một lúc hắn lại nói: “Vậy nhị đệ lưu lại dùng điểm tâm đi ta tự đi tìm nàng được.”

Sau đó lại nói với Thủy Ảnh Điều: “Thủy tiểu thư thỉnh chậm dừng, tại hạ còn có việc, cáo từ.” Thoại âm vừa rơi, tay hắn nâng lên mò lấy tường gần mình nhất.

Lương Vân Kha thờ dài, không thể làm gì khác hơn là tiến tới đỡ lấy Lương Tuấn Hy: “Ta đưa đại ca đi tìm đại tiểu thư!” Sau đó hướng Thủy Ảnh Điều cáo từ.

“Ta thật vô dụng, luôn làm phiền nhị đệ như vậy.” Lương Tuấn Hy thấp giọng tự trách.

“Cũng không phải do đại ca.” Lương Vân Kha đáp lại một câu.

Sau khi hai huynh đệ Lương gia rời khỏi một khoảng xa, Thủy Ảnh Điều tức giận hất đồ lỏng thức ăn trên tay thị nữ. Lý nào lại như vậy, nàng không tin không bức được hắn. Sau đó là đập bẻ không ít chậu hoa trong viện.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Không tiện từ chối

Niên Khai Điều sinh khí đi một hồi vẫn không thấy Lương Tuấn Hy đuổi theo nàng càng giận hơn nữa. Chính vì là giận nàng cũng quên mất đây là phủ đệ của người khác, Lương Tuấn Hy muốn đuổi theo nàng căn bản không có khả năng.

Hứa Bộ Nam lại nhìn không ra nàng đang tức giận, ở bên cạnh hỏi: “Sao sư muội có thể cùng hắn đi dạo được chứ? Phải biết Thủy gia đang nhắm vào sư muội a!”

“Biết rồi.” Niên Khai Điều chau mày nói ra hai chữ, tay không ngừng bức lá trên cành cây mình vừa hái được ở ven đường. Lương Tuấn Hy chết tiệt, Lương Tuấn Hy đáng chết, tốt nhất đừng xuất hiện trước mặt nàng nữa, không thời gặp một lần đánh một lần.

Đi được một lúc Niên Khai Điều đứng lại bởi nàng cũng không biết bản thân nên đi đâu. Nàng quay đầu nhìn Hứa Bộ Nam, đáng lý nàng ở bên cạnh hắn nên vui vẻ mới đúng, lý nào chỉ nghĩ đến tên đáng ghét Lương Tuấn Hy kia.

“Đại sư huynh!”

“Àn?” Hứa Bộ Nam nhìn nàng, gương mặt đầy ôn nhu cười.

“Vẫn là đại sư huynh tốt nhất.” Niên Khai Điều nghiêng đầu nhoen miệng cười. Trong lòng nàng không ai có thể thay thế được vị trí của Hứa Bộ Nam.

Hứa Bộ Nam ngửa đầu bật cười to: “Sư muội chỉ toàn khoa môi múa mép.”

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Trong lúc hai người cười nói thì Lương Tuấn Hy cũng đuổi đến, hắn nghe được âm thanh của nàng liền gọi: “Điều Điều!” Hắn cũng chẳng biết nơi này là nơi nào, thật rất muốn mau chóng rời khỏi đây hồi Niên phủ a.

Niên Khai Điều vừa nghe giọng hắn lập tức nhăn mặt lại phát mạnh tay bỏ đi. Kỳ thực trong lòng nàng không hiểu sao lại có chút ngọt, tức giận từ hôm qua dường như biến mất vậy. Đây đến cùng là vì sao a?

Nghe được tiếng bước chân gấp gấp vang lên, Lương Tuấn Hy càng như kiến bò trên chảo nóng vậy, chân cũng không ngừng gia tăng tốc độ. “Điều Điều, đợi ta!”

“Hy huynh, ta khuyên ngươi không nên tiếp tục đuổi theo a, kết quả không phải ngươi có thể thụ đắc.” Hứa Bộ Nam bày ra bộ dáng như rất tốt bụng mà nhắc nhở. Lúc này đây, nhìn Lương Tuấn Hy chất vật hắn lại hả dạ vô cùng.

Lương Vân Kha ở một bên nhắc nhở: “Đại ca, bước chậm thôi.” Nữ nhân đáng chết để đại ca vất vả như vậy. Đổi lại là hắn, hắn nhất định mặc kệ nàng.

Niên Khai Điều hít một hơi đột nhiên dừng cước bộ. Ngay lúc nàng xoay lại muốn nhìn người đã thấy Lương Tuấn Hy đến rất gần mình rồi, khiến nàng muốn tránh cũng tránh không kịp nữa. Cả người nàng mất thăng bằng ngã ngược về phía sau.

Cũng bởi vì nàng đột nhiên dừng bước mà Lương Tuấn Hy lại không thấy đường, Lương Vân Kha càng không kịp phát ra âm thanh nhắc nhở, tất cả những sự cố đột ngột lại khiến cho Lương Tuấn Hy nhào đến ôm lấy Niên Khai Điềm. Ngay thời điểm ngã xuống, hắn ôm chặt nàng trong lòng, nhanh chóng xoay, lấy mình làm đệm thịt đỡ lấy nàng.

Mọi chuyện xảy ra trong một cái chớp mắt, lúc Niên Khai Điềm tỉnh hồn là lúc bản thân nằm trên người Lương Tuấn Hy rồi. Mắt nàng mở to nhìn trời cao trong xanh trước mắt chớp chớp mấy cái như vẫn chưa tỉnh mộng, rất nhanh có thêm ba cái đầu chụm lại, ba gương mặt phóng đại trước mặt nàng.

“Nàng không sao chứ?” Lương Tuấn Hy là người đầu tiên mở miệng phá tan bầu không khí đông cứng lúc này. Tay hắn cũng lập tức thả lỏng mặc cho có bao nhiêu không cam lòng đi nữa cũng không thể tiếp tục chạm vào nàng như vậy.

Niên Khai Điềm nhớ ra được tình trạng hiện tại của mình lập tức thở phì phò đưa tay cho Thước nhi kéo mình lên. Tim vẫn còn đập rất nhanh rất mạnh không thể thanh tĩnh được. Đứng thẳng người, nàng nắm chặt tay thành quyền trừng mắt Lương Tuấn Hy vẫn còn nằm trên đất.

Hắn còn dám mở miệng hỏi nàng câu đó? Cưng nhiên dám nhào vào người nàng, còn là trước mặt đại sư huynh? Quả nhiên là đáng chết, không thể tha được. Phất mạnh tay nàng rời khỏi nơi này, nếu còn ở đây nữa nàng nhất định tức đến thổ huyết hôn mê mất.

Lương Vân Kha vội vã đỡ Lương Tuấn Hy lên: “Đại ca, đừng đuổi nữa,” nàng không đáng đâu. Câu sau hắn nhìn về mặt của đại ca hắn thực sự nói không ra miệng. Hắn biết đại ca quan tâm nàng, biết đại ca nhìn không thấy nên mới gấp gáp như vậy.

“Ta không phải cố ý, Điềm Điềm nàng nghe ta nói.” Lương Tuấn Hy vừa đứng lên vừa gấp gáp nói, do lo lắng nên âm thanh nàng có chút cao. Vừa đứng lên hắn lại tiếp tục đuổi theo bước chân của nàng.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lúc này ở một khúc quanh của hoa viên, đám trưởng bối bước đến khiến Niên Khai Điềm phải một lần nữa dừng bước. Nàng nén giận xuống, ôm quyền chào hỏi. Mai là sinh thần của Thủy Ảnh Tư rồi, sắp được rồi đi rồi.

“Điềm Điềm ở đây à?” Niên Sở Hoàng đưa tay đến kéo ái nữ sang bên cạnh mình rất sợ bị đám người Thủy gia giữ lại. Bây giờ bọn họ chính là nói về chuyện này với hắn, hắn cự tuyệt còn bên kia cứ bức ép, hắn thật rất muốn phát hỏa.

“Đám hậu bối cũng ở bên kia à.” Niên Khánh Tự nhân cơ hội này đòi chủ đề. Nếu còn tiếp tục nói, hắn cũng ngăn không được đại ca phát hỏa.

Đám người bên kia nhìn thấy trưởng bối, tự động bước đến hành lễ. Chuyện lúc này cũng không ai dám hé răng nói nửa lời.

Thủy phu nhân gấp đến độ vịn tay áo của Thủy thượng thư nhăn nhúm. Có biết bao nhiêu nữ nhân muốn gả vào đây, cưng nhiên nói mãi vẫn từ chối. Nếu không phải nhi tử của nàng không chịu thành thân nàng cũng đâu cần phải hạ mình như vậy.

“Nếu là đông đủ như vậy cũng để bọn chúng nói một chút đi.” Dứt lời nàng quay sang Niên Khai Điềm cười: “Niên cô nương cảm thấy nhi tử nhà ta thế nào?” Nàng không tin cả ngày hôm qua đi chơi hôm nay lại bảo là không tốt.

Niên Khai Điềm nhìn hỏi nàng ta, ánh mắt kia khiến nàng có chút tâm tình không yên: “Tiểu nữ cảm thấy Thủy công tử rất tốt, hết như một huynh trưởng mà tiểu nữ thường mơ ước!” Đây là cách từ chối tốt nhất. Dù sao nàng cũng có một mình, muốn có thêm ca ca cũng không phải là chuyện lạ gì.

Khóe miệng của Thủy thượng thư liên tục co rút, lại thấy nụ cười của Niên Khai Điềm không có chút giả. Hắn nắm hỏi tay phu nhân nhà mình trấn an nàng: “Nếu vậy bốn quan cũng không tiện nói thêm nữa. Chỉ là hy vọng Niên tổng tiêu đầu, có thể thay bốn quan đánh tiếng với phụ mẫu của Lương công tử. Nếu là đáp ứng bốn quan cùng phu nhân đích thân đến Lan Châu đề thân.”

“Lão gia...” Thủy phu nhân cực kỳ không cam lòng, hôm qua nàng hỏi qua nhi tử, hắn cũng bảo nguyện ý, lão gia cưng nhiên bỏ qua, như vậy nàng không có nhứt sao?

“Niên tổng tiêu đầu chỉ có một thiên kim, chuyện của nhi tử chậm chút ta giải quyết.” Thủy thượng thư cũng là người rất hiểu chuyện. Niên gia động võ, nhất định không phải hảo thanh hảo khí mà có thể dây dưa lâu dài.

Lương Tuấn Hy nghe được lập tức ôm quyền khom người cung kính nói: “Tại hạ tạ qua đại nhân phu nhân, được nhị vị trọng dụng là vinh hạnh của tại hạ.” Hắn cũng không tiện hiện tại từ chối, Thủy gia làm như vậy cũng đã nhường bước rồi. Nói vậy chính là thả người, đợi về đến Lan Châu phát thư từ chối là được.

Niên Khánh Tự lập tức như được thả ra khỏi đại lao vậy, nhẹ nhõm đến không biết dùng từ nào diễn tả. Vốn nghĩ Lương Tuấn Hy kích động từ chối gây xích mích với Thủy gia nữa. Nghĩ không ra tên tiểu tử này biết co biết cúi như vậy.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Sinh thần của Thủy Ảnh Tư nhanh qua, mọi người lại lên ngựa trở về Lan Châu. Thủy Ảnh Tư đích thân tiễn mọi người đến cổng thành, hắn nhìn Niên Khai Điềm đầy tiếc nuối: “Biết khi nào mới gặp lại a.”

“Có duyên liền sẽ gặp lại thôi.” Niên Khai Điềm cũng chẳng dám nói với hắn không bao giờ gặp nữa, vừa nói xong lập tức gấp lại, thật đúng là... Bất quá, nàng cũng không biết khi nào đến kinh thành nữa, thế nên không có nói trước được.

“Thủy công tử có thể đến Lan Châu, người đến nhất định chúng ta chiêu đãi người thật tốt.” Lương Tuấn Hy khách sáo nói. Hắn cảm thấy được Thủy Ảnh Tư là có thiện cảm với nàng nhưng không phải như hắn hay Hứa Bộ Nam nên không có ác cảm.

Hứa Bộ Nam trầm mặc nhìn chằm chằm Lương Tuấn Hy, đến cùng hắn có gì không bằng được một tên hạt tử. Khẩu khí này hắn thực sự nuốt không trôi, tay nắm chặt cương ngựa, các đốt tay đều trắng đến không huyết sắc.

“Nhất định nhất định, có cơ hội tại hạ nhất định đến đó, đến lúc đó lại làm phiền các vị rồi.” Thủy Ảnh Tư khẽ gật đầu đáp ứng.

Mọi người khách sáo thêm vài câu liền thúc ngựa rời khỏi kinh thành. Lúc này cả Niên Khai Diễm lẫn Lương Tuấn Hy đều thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là nàng vẫn còn giận hắn nên không có nói với nhau câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nữ nhi là khó hiểu nhất

Về đến Lan Châu cũng là lúc tuyết rơi, Khúc thị vừa nghe tin hạ nhân báo lập tức khoác áo chạy ra đại môn. Trên mặt mang đầy nước mắt đến trang dung đầy kia cũng che giấu không được vui vẻ trên mặt nàng.

Niên Sở Hoảng vừa bước xuống ngựa đã chạy đến chỗ thê tử, ý định thay nàng lau nước mắt. Nếu là bình thường Khúc thị sẽ ôm lấy hắn nhưng hôm nay khác xưa, nàng đưa tay không chút do dự gạt hắn sang một bên, bước đến chỗ nữ nhi.

Vừa trùng hợp Niên Khai Diễm cũng xuống ngựa chạy đến chỗ Khúc thị, nàng cũng đưa tay gạt phụ thân sang một bên, giữ một khoảng cách chòm người ôm mẫu thân. Nàng là sợ phụ thân không biết chuyện làm tổn thương tiêu đệ đệ trong bụng.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Niên Sở Hoảng bị hai nữ nhân mình yêu thương gạt sang một bên, vẻ mặt đông cứng lại. Mọi người trong tiêu cục thấy được đều cười rộ lên. Áp tiêu bao lâu lần đầu thấy tổng tiêu đầu bị vắng vẻ như vậy.

Niên Khánh Tự lắc đầu mang theo tiếng cười là người đầu tiên vào phủ. Những người khác lần lượt bước theo sau.

Niên Khai Diễm rời khỏi người Khúc thị, cũng đỡ nàng bước vào trong: “Khoảng thời gian này mẫu thân có khỏe không? Có chỗ nào khó chịu không?” Đòi trước, nàng nhớ mẫu thân thường hay nôn, lúc đó nàng cũng không có lưu ý gì nhiều. Nghĩ lại cảm thấy bản thân rất bất hiếu, chỉ có hai đường tỳ muội cùng Lương Tuấn Hy lo lắng mà thôi.

“Mẫu thân rất khỏe a.” Khúc thị đưa tay lau nước mắt, lại mỉm cười nói: “Lúc chuyển tiêu này áp thành công, rất nhiều người đến đặt hàng, mẫu thân cùng Nhạn nhi tiếp khách đến hoa mắt a!”

Niên Sở Hoảng nghe vậy cũng bật cười: “Haha, vậy là quá tốt rồi, tiêu cục rốt cuộc cũng trở lại bình thường rồi.”

Chỉ là hắn còn chưa tận hứng đã nghe Niên Khai Diễm hốt hoảng nói: “Mẫu thân, người vất vả như vậy a? Để nữ nhi xem nào, có ốm đi không?” Nàng lui ra xa hai bước quan sát toàn người Khúc thị, mắt lại không tự chủ đổ lên bụng của nàng ta. Nếu vậy đệ đệ của nàng phải tính thế nào a!

“Mẫu thân nào có gì!” Khúc thị bật cười, vươn tay kéo Niên Khai Diễm đến gần mình: “Ngươi xem ngươi kích động như vậy làm gì a?”

“Không có gì?” Thật sự không có gì??? Niên Khai Diễm có chút không hiểu đan xen với hốt hoảng hỏi.

Gật đầu.

“Thật sự?”

Lại gật đầu.

Đầu óc của Niên Khai Diễm trống rỗng: “Không có buồn nôn?”

“Tự nhiên làm sao lại buồn nôn?” Khúc thị đưa tay gõ vào đầu nữ nhi một cái. “Ngươi đến cùng làm sao a? Sao vừa trở về lại lạ như vậy?”

“Không, không có gì!” Niên Khai Diễm xua xua tay: “Nữ nhi trước trở về viện nghỉ ngơi, mẫu thân từ từ tiến thất đi.” Nói xong nàng lập tức trở về Diễm viên. Không lý nào cái gì cũng không có được, vậy tiêu đệ đệ của nàng đi đâu mất rồi?

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Trở về Niên gia, Lương Tuấn Hy lại có thể tự do đi lại như người bình thường rồi. Hắn đuổi theo Niên Khai Diễm trở về Diễm viên: “Diễm Diễm, làm

sao nàng giận ta, nói ta biết có được không?” Suốt chặn đường nàng luôn xem như không thấy hắn, cũng không cho hắn cơ hội giải thích nữa, đến cùng là vì sao?

“Không được theo ta.” Giờ nàng đang bận nghĩ đến Niên Tiêu Kiên không rảnh rồi nói chuyện cùng hắn. Thấy hắn vẫn ở bên lề nhai nàng hét to: “Người còn theo ta lập tức đánh người.”

“Vậy nàng đánh đi.” Cũng đâu phải nàng chưa từng đánh hắn. Hắn đứng lại bày bộ dáng ‘cam tâm tình nguyện’, nếu đánh xong nàng không giận nữa thì nàng cứ đánh đi.

Đột nhiên cảm giác chột dạ của Niên Khai Diễm tăng lên rất cao, không thể đè nén xuống được. Nàng quay người lại nhìn hắn, môi mím chặt thốt không được từ nào. Nàng cũng không nhớ từ lúc nào mình trở nên hung hãn với hắn như vậy nữa.

Lần gần đây nhất là mùa đông năm ngoái, tuyết rơi nặng hạt mọi người không làm gì, hắn rảnh rồi chạy đến tìm nàng. Lúc đó nàng lại vội tìm Hứa Bộ Nam, bị hắn cản trở rất bức bối đã ra tay tát hắn một cái. Sau đó lúc đi tìm Hứa Bộ Nam, hắn(HBN) lại vừa ra ngoài, thế là tất cả nộ khí nàng trút hết lên người hắn.

Những vẫn còn mẩu thân phụ thân ở nàng cũng không thể đánh hắn công khai như vậy được, vì thế nàng gạt hắn đứng đợi nàng ở hoa viên, dùng nước lạnh cứ thế mà tát. Trời lãnh hàn, lại đang tuyết rơi, thế là hắn suýt chút nữa nhiễm phong hàn rồi.

Nhớ lại thời khắc đó đột nhiên cả người nàng run lên, hai tay đưa lên miệng, mắt cũng ngấn lệ. Đã hai đời đều là như vậy, vì sao hắn vẫn khẳng khái một lòng với nàng? Đáng lẽ hắn nên sớm cách nàng xa xa, nên hận nàng mới đúng, vì sao hắn lại không làm như vậy? Lại còn lúc nào cũng bám lấy nàng để chịu tội như vậy?

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyển---

Thước nhi ở bên cạnh vội vàng đỡ lấy Niên Khai Diễm, khẩn trương hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy? Thấy chỗ nào không khỏe sao?”

Lương Tuấn Hy cũng bước đến gần chỗ nàng: “Mau đỡ nàng trở về, để ta thay nàng bắt mạch.” Hiện được sương không ở hắn lại phải trở về lấy, thật phiền phức.

“Không, không cần.” Niên Khai Diễm hít một hơi thật sâu đẩy Thước nhi ra nói: “Ta trở về nghỉ ngơi là được, người đừng theo tôi.” Dứt lời nàng lập tức như có ác thú đuổi phía sau vội chạy thật nhanh vào viện.

“Hy ca đừng lo lắng, có gì chút nữa ta báo lại tình trạng của tiểu thư cho người.” Nói xong Thước nhi cũng chạy theo vào viện.

Lương Tuấn Hy nghe vậy cũng không có lưu lại nữa. Có gì tới hắn lại đến thăm nàng vẫn không muộn. Hy vọng đến lúc đó nàng vẫn chịu để hắn tiến ngoại thất gặp nàng.

Niên Khai Diễm trở về phòng, nằm lên giường cảm lấy lược lưu ly lên nhìn rất lâu. Những chuyện nàng làm với hắn chạy dọc trong đầu như một cái đèn kéo quân vậy. Hóa ra nàng quá đáng như vậy, trách không được đời trước thượng thiên không để nàng có được hạnh phúc mà mình muốn.

Thước nhi ở bên cạnh lo lắng, vừa giúp nàng cời hải vừa hỏi: “Tiểu thư, người đến cùng làm sao a?” Đột nhiên lại giận Hy ca rồi lại sắc mặt kém như vậy, còn không để hắn chẩn bệnh nữa chứ, nhờ nhiễm bệnh thì nguy rồi.

“Không có gì, người lui ra ngoài đi, ta muốn an tĩnh một mình.” Niên Khai Diễm có chút mệt mỏi nói, âm thanh cũng rất nhỏ, nếu không phải Thước nhi ở bên cạnh sợ là cũng nghe không được.

Niên Khai Diễm một mình ở trong phòng đến tối, Thước nhi muốn vào thắp nến nàng cũng không cho. Lương Tuấn Hy bước đến ở thính tử ngồi rất lâu nàng cũng không đáp ứng cho hắn vào, cũng chẳng đáp trả, khiến hắn lo lắng đến không để ngồi yên được. Chân muốn vào, nhắc lên lại để xuống, chỉ có thể đi vòng vòng trong thính.

Thước nhi ngồi ở trên ghế trong thính, lúc này thính tử tràn đầy một mảnh đen kịt. Tay nàng cầm nến cùng đá đánh lửa lại không được đánh lửa. Hy ca thì tốt rồi, hắn không nhìn thấy có nến hay không cũng không liên quan gì, nhưng nàng lại khác a. Lúc này hết như là bị mù vậy, thứ gì cũng nhìn không thấy, thật khó chịu chết được.

Khúc thị nghe nói Niên Khai Diễm không ăn không uống, lo lắng chạy đến Diễm viên, nhờ có đăng lung trong tay Hoa nữ mẫu nên miễn cưỡng nhìn được đường. Thấy được Lương Tuấn Hy cùng Thước nhi đều ở ngoài thính nàng vội vàng hỏi: “Diễm Diễm ở đâu?”

Thước nhi lập tức đứng lên hành lễ: “Phu nhân, tiểu thư không biết là làm sao nữa a!” Tay nàng chỉ vào trong ngoại thất “Nến cũng không cho người ta thắp.”

“Bá mẫu...” Lương Tuấn Hy cũng không biết nên nói gì cho phải.

Khúc thị vội vén rèm bước vào trong, nàng ngồi bên giường nắm tay Niên Khai Diễm nói: “Có chỗ nào không khỏe, mau để Tuấn Hy thay người chẩn mạch.” Tay còn lại đặt lên trán của nàng kiểm tra ôn độ.

Mọi người đều theo chân Khúc thị tiến ngoại thất. Hiện có Khúc thị Niên Khai Diễm nhất định sẽ không đuổi Lương Tuấn Hy ra ngoài. Mà nhìn nàng cũng không giống như sẽ có sinh khí đuổi người.

“Nữ nhi không có gì, mọi người trở về đi.” Niên Khai Diễm xoay người ngồi dậy tựa ở đầu giường. Nàng xám hối tội lỗi của mình cả buổi, vẫn cảm thấy xám hối không hết tội, có khi nào đời này nàng lại sẽ như đời trước hay không?

“Để ta giúp nàng xem qua mạch được không?” Lương Tuấn Hy vừa nói vừa chuẩn bị quỳ một chân xuống giường chuẩn bị lấy chỉ cùng mạch chẩn ra.

Hoa nữ nương thấy vậy lập tức nhét đống lung vào tay Thước nhi, đỡ lấy hân, không để hân quỳ: “Đừng như vậy, nương đau lòng lắm.” Âm thanh có chút nghẹn ngào để người nghe để người thương tâm.

Bất đắc dĩ Lương Tuấn Hy cũng chỉ có thể đứng lên. Hân nắm hồi tay của Hoa nữ nương: “Nương đừng như vậy, nhi tử là vì nàng chẩn mạch mà thôi.” Chẳng phải phụ thân cùng nhị đệ cũng sẽ như vậy đó sao.

Lòng của Niên Khai Diễm lại một trận chua xót, nàng nhìn Thước nhi nói: “Gọi Lương Vân Kha đến đây.” Xem ra không chẩn mạch mẫu thân nhất định không để nàng yên, vậy liền chẩn mau mau đi. Hiện nàng chỉ muốn một mình mà thôi.

“Diễm Diễm, nàng vì sao phải làm như vậy?” Hân ở đây, nàng vì sao còn phải gọi nhị đệ đến? Hân thật sự rất rất rất khó chịu, đến cùng là có chuyện gì xảy ra để nàng thay đổi thái độ như vậy?

“Còn không mau đi.” Niên Khai Diễm to tiếng hống Thước nhi một cái, thuận tiện cắt đứt âm thanh của Lương Tuấn Hy. Hân càng như vậy lương tâm nàng càng cắn rứt, nhưng nàng cũng không thể dùng thân báo đáp như người trong giang hồ, cứ như vậy gả cho hân được. Nàng thích đại sư huynh, hân mới là người nàng muốn gả.

Khúc thị nhìn thấy thái độ nếu ‘không phải Lương Vân Kha thì sẽ không cho chẩn bệnh’ của nữ nhi cũng thầm thở dài. Nàng phát tay để Thước nhi rời đi, mắt lại nhìn gương mặt đau lòng của Hoa nữ nương, rồi lại dừng trên tuần dật chỉ dung treo đầy lo lắng của Lương Tuấn Hy.

Thước nhi ‘ân’ một tiếng lập tức chạy ra ngoài.

--Phân Cách Tuyển Luna Huang – Vọng Thư Uyển--

Lát sau Lương Vân Kha đến, hân mang đầy một bụng nghi vấn đầy không hiểu đột nhiên vì sao lại gọi hân. Trước nay đều là đại ca thay nàng chẩn bệnh, mặc cho nàng cấu thể nào cũng không thay đổi, hôm nay sao lại gọi hân.

Khi bước đến nhìn thấy đại ca ở, hân càng kinh ngạc hơn. Hành qua lên, hân bước đến giường, quỳ một chân xuống thay Niên Khai Diễm chẩn mạch. Đại ca đưa mạch chẩn cùng chỉ cho hân, hân liền tiếp nhận thay nàng chẩn. Thước nhi cũng ở bên giúp đỡ.

Sau khi nói nàng không có vấn đề gì mọi người an tâm rồi đi. Chỉ là Lương Tuấn Hy vừa đi lâu lâu lại quay đầu xem nàng có gọi mình lại hay không, lòng hân treo lơ lửng đến thời điểm hiện tại vẫn chưa thể đặt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Diễm diễm xảy ra chuyện

Sáng sớm, Lương Tuấn Hy không quản tuyết rơi cảm được sương chạy nhanh đến Diễm viên. Tóc đen dài của hân đầy bông tuyết phủ đến trắng, bởi từ viện hân đến viện nàng cách một đoạn không tính là xa nhưng cũng không hề gần.

Nên tuyết trơn, nhưng cước bộ của hân không hề chậm phần tăng nhanh, hân muốn mau đến gặp nàng. Nếu không phải hân trực tiếp chẩn hân thực sự không thể an tâm, dù cho có là phụ thân chẩn hân vẫn sẽ không an tâm.

Nếu không phải mắt hân có băng một dải băng trắng sợ lại sớm thấy được quảng thâm do suốt một đêm không ngủ rồi. Nàng không gặp hân, mà hân nằm trần chọc cũng không dám xoay người sợ ảnh hưởng đến nhị đệ bên cạnh.

Bước đến nguyệt môn của Diễm viên, Thước nhi chính bước ra, nói với hân: “Hy ca, đến thật sớm a!” Quả nhiên quan tâm tiểu thư đến trình độ này, sợ là cũng chỉ có mỗi mình hân mà thôi.

“Ân, Diễm Diễm đã tỉnh? “Lương Tuấn Hy tuy nhìn không thấy nhưng vẫn ngóng vào phương hướng gian chính. Nàng cho phép hân tiến thỉnh từ nên hân cũng không cần đứng ngoài nguyệt môn như trước nữa.

“Tiểu thư sáng sớm nay đã một mình xuất môn rồi a!” Thước nhi cười hi hi đáp lời.

“Sớm như vậy a!” Lương Tuấn Hy có chút thất vọng cuối đầu. Tay hân nắm được sương càng ngày càng chặt. Đây là nàng có ý tránh hân sao?

“Ân, khi nào tiểu thư trở về ta đến báo cho ngươi được không?” Thước nhi tốt bụng nghiêng đầu nói: “Ồ ngoài này tuyết rơi lạnh, ngươi về viện đi.”

“Được, vậy làm phiền Thước nhi rồi.” Đi được vài được, Lương Tuấn Hy vẫn quay đầu nhìn lại nhìn phương hướng Diễm viên vài lần. Tâm trạng nặng nề trở về viện mình.

Nhìn theo bóng lưng của hắc Thước nhi cũng thờ dài một hồi. Tiểu thư quả thật rất vô tâm a, thời tiết này hắc vẫn sáng sớm chạy đến đây, đổi lại là người khác liền ngủ đến chưa thức giấc a.

Không thể phơi được, lại không thể lên núi hái được liệu Lương Tuấn Hy ngồi trong phòng bào chế được. Hắc vừa bào chế vừa mong ngóng tin tức của Thước nhi. Chỉ là qua rất lâu cũng không thấy, hắc liền mang rất nhiều được ra ngoài bán.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Lão bản của các được phô vừa thấy được hắc như là thấy vàng vậy, liên tục ca thán rằng đạo này hắc không đến khiến được hết lại không biết đào nơi nào. Hắc chỉ lắc đầu cười cười nói vài câu khách sáo mà thôi. Người ta mới hắc lưu lại dùng chút trà rừng hắc lo lắng nàng vẫn là từ chối.

Không hiểu vì sao hiện tại trong lòng hắc rất bất an. Có lẽ là do nàng lạnh nhạt với hắc nên hắc mới như vậy. Từ lúc nàng hôn mê tỉnh lại hắc đã không có cảm giác này, hiện lại quay trở về khiến hắc rất khó chịu.

Đến được phô cuối cùng, hắc mang hết được giao cho lão bản, mà lão bản cũng rất niềm nở đưa ngân phiếu cho hắc: “Được ít như vậy sợ không đủ a, Hy tiểu tử lần sau mang nhiều thêm một chút được không?”

“Đạo này vào đông, không thể hái thuốc làm sao có thể có nhiều được, trước mắt lão bản vẫn là bán nhiều đây trước, nếu có nhiều tại hạ lại mang đến nhiều.” Lương Tuấn Hy cũng không hề đếm, cầm ngân phiếu cho vào trong vạt áo trước ngực.

Lão bản cũng rất thích tính cách của hắc nên không ít lần giới thiệu nữ nhi nhà mình nhưng hắc lúc nào cũng từ chối. Hắc bảo trong lòng hắc đã có người nhưng lại mãi vẫn không thấy hắc thành thân nên lão bản đương nhiên không tin rồi.

Đưa cho hắc một tran trà rừng, nói: “Hy tiểu tử có phải người chê bai nữ nhi của ta hay không a, ta đánh tiếng với người không ít lần rồi.”

“Tuyệt đối không phải như vậy.” Lương Tuấn Hy nhấp một ngụm trà lắc đầu nói: “Tại hạ thực sự đã có người trong lòng, do vẫn chưa đủ tam thư lục lễ nên mới chậm trễ để lão bản hiểu lầm như vậy a.”

“Nếu người nói như vậy đến lúc đại hôn nhất định phải mời ta a. Ta muốn biết là nữ tử nhà nào có thể để người vất vả như vậy.” Lão bản cười ha hả nói.

“Nhất định nhất định.” Hắc cũng mong ngày này nhanh đến. Chỉ là Diễm Diễm hiện tại...ai, hắc cũng không biết nên nói thế nào nữa.

Hắc dùng thêm vai ngụm trà rừng nóng cho ấm người rồi cáo từ. Vẫn là về xem nàng trước, mọi chuyện để sau.

Hôm nay tuyết rơi nhẹ nhưng trên đường không có người, tuy gần giữa trưa rồi ánh mặt trời vẫn thẳng không nổi trận tuyết nhỏ ngày đông. Mà đối với Lương Tuấn Hy mà nói, có bao nhiêu người đi nữa thì cũng vậy thôi, hắc căn bản nhìn không thấy nên không hề lưu tâm.

--Phân Cách Tuyến Luna Huang – Vọng Thư Uyên--

Lương Tuấn Hy một mình bước trên nền tuyết trắng hồi Niên phủ. Khi hắc rẽ sang một nhai đạo khác, liền có một tiểu hài chạy đến kéo lấy vạt áo choàng của hắc.

“Thúc thúc có phải ở Niên gia tiêu cục không a?”

“Àn.” Lương Tuấn Hy ngồi xổm người xuống, để tiểu hài dễ nói chuyện với mình, làm sao đột nhiên hắc thành thúc thúc rồi.

“Người biết thúc thúc?” Không lý nào có người biết hắc, đến lão bản của các được phô cùng hắc thường lui tới cũng không biết cơ mà.

“Có một tỷ tỷ nói với ta, trong Niên gia có một thúc thúc dùng vài băng mắt a!” Âm thanh của tiểu hài rất trong, nghe như là đang kể một câu chuyện vậy, “Tỷ tỷ đó bảo ta đến đó tìm thúc thúc a. Nhưng ta đi này giờ cũng tìm không thấy, cũng không thấy người nào để hỏi, cũng may gặp được thúc thúc a!”

“Vậy a, là tỷ tỷ nào, có thể nói thúc thúc nghe được không?” Âm thanh của Lương Tuấn Hy luôn sẽ là nhỏ nhẹ ôn nhu để người nghe rất ấm lòng. Đương nhiên tiểu hài kia cũng sẽ như vậy.

Tiểu hài hít một hơi nói tay cũng không quên nhét một đôi ngoa tử vào trong tay hắc: “Là Diễm Diễm tỷ tỷ a!”

Diễm Diễm?

“Nàng làm sao, hiện tại nàng ở đâu?” Lương Tuấn Hy vừa nghe là nàng lập tức có khăn trương, tay sờ sờ đôi ngoa tử. Phải biết rằng, ngoa tử của nàng mang là bạch sắc, bên trên có thêu rất nhiều hoa văn, mỗi đôi đều sẽ bất đồng, chỉ ở sau gót sẽ có thêu tên nàng, đây chính là lý do hắc tin tưởng lời của tiểu hài từ này.

“Tỷ tỷ bị thương rồi, nàng bảo ta đến Niên gia tiêu cục tìm thúc thúc để cho người đến mang nàng hồi phủ a.” Tiểu hài nói xong nắm lấy tay hắc kéo đi: “Đi theo ta đi, ta cũng không biết nên nói đó là nơi nào nữa.”

Hắn cũng muốn chạy về Niên phủ gọi người hỗ trợ, một người mù như hắn thì làm được gì. Nhưng từ đây trở về rất có chút xa: “Nơi đó có xa không?”

“Cũng không xa lắm.” Tiểu hài tử nghĩ nghĩ lại đáp, “Chỉ là tỷ tỷ nhìn như rất đau, ra rất nhiều mồ hôi, bảo ta mau chóng mang người tới a!”

Lương Tuấn Hy lập tức đứng lên đi theo tiểu hài tử này. Lúc này tiểu hài tử này bảo tìm Niên phủ rất lâu cũng tìm không ra, nghĩa là nàng phải chịu đựng rất lâu rồi, hắn không thể đợi nữa: “Vậy chút nữa đưa thúc thúc đến nơi người nhất định phải đến Niên phủ gọi người biết không?”

“Ân.” Tiểu hài tử liên tục gật đầu tay không ngừng kéo hắn đi cùng mình.

Đường đi cũng rất thân thuộc, bởi đây là hướng đến chỗ khu rừng hắn thường xuyên hái thuốc. Đi vào rừng một đoạn hắn vẫn thấy không có lạ rất thân thuộc với bản thân, nhưng là khẩn trương để hắn hỏi: “Đã đến chưa? Vì sao lâu như vậy?”

“Sắp đến rồi, là phía trước kia, đi chừng năm mươi lăm bước rẽ trái là đến.” Tiểu hài tử nói xong thờ dốc hông học, nắm tay Lương Tuấn Hy có chút chặt một môi nói: “Ta mệt quá, hay là nghỉ một chút đi.”

Lương Tuấn Hy làm sao dám nghỉ ngơi, nhưng nghe âm thanh tiểu hài tử này thực sự rất mệt mỏi: “Vậy một mình thúc thúc đến đó là được rồi, người nghỉ ngơi xong giúp thúc thúc trở về Niên gia báo tin được không?”

Tiểu hài tử nhìn hắn một chút, liền gật đầu đáp ứng: “Vậy thúc thúc cẩn thận một chút! Bên đó có rất nhiều cây a!”

“Ân đa tạ.” Lương Tuấn Hy khẽ gật đầu, nắm chặt ngoa tử của Niên Khai Diễm liền tự mình bước. Toàn khu rừng thì hắn không dám nói, nhưng chỉ một phần ngoài này hắn sớm nắm gọn trong lòng bàn tay. Nên hắn có tự tin tìm được nàng, “Diễm Diễm nàng ở đâu?”

Tiểu hài tử ngồi nghỉ một một lúc rồi cũng rời khỏi khu rừng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Phúc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.